

Cô Nhóc Sát Thủ, Yêu Anh Nhé

Contents

Cô Nhóc Sát Thủ, Yêu Anh Nhé	2
1. Chương 1-2	2
2. Chương 3 - 4	5
3. Chương 5 - 6	9
4. Chương 7 - 8	13
5. Chương 9	16
6. Chương 10	18
7. Chương 11	20
8. Chương 12	23
9. Chương 13	25
10. Chương 14	27
11. Chương 15	29
12. Chương 16	31
13. Chương 17	34
14. Chương 18	36
15. Chương 19	38
16. Chương 20	40
17. Chương 21	42
18. Chương 22	45
19. Chương 23	47
20. Chương 24	48
21. Chương 25	50
22. Chương 26	52
23. Chương 27	54
24. Chương 28	55
25. Chương 29	57
26. Chương 30	59
27. Chương 31	61
28. Chương 32	62
29. Chương 33	64
30. Chương 34	66
31. Chương 35	69
32. Chương 36	73
33. Chương 37	77
34. Chương 38	80
35. Chương 39	84
36. Chương 40	91
37. Chương 41	95
38. Chương 42	100
39. Chương 43 - Đại Kết Cục >> Chỉ Một Lần Duy Nhất	104
40. Chương 44 - Đại Kết Cục >> Huỳnh Muội Lại Đến Bên Nhau	107
41. Đại Kết Cục >> Tình Mãi Còn, Đóa Hoa Nở Bên Bờ Biển	110

Cô Nhóc Sát Thủ, Yêu Anh Nhé

Giới thiệu

Anh dạy tôi ” Chẳng có ai hay bất cứ việc gì trói buộc ta cả chỉ là ta có cần hay không thôi” Khi anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhoc-sat-thu-yeu-anh-nhe>

1. Chương 1-2

Phi trường nhộn nhịp người qua, tôi đang giữ trong tay hộ chiếu và vé máy bay, khi đến gần cửa vào tôi chớp ngoảnh đầu lại. Chẳng một ai tiền tôi, ba mẹ tôi chưa bao giờ ra khỏi tòa thành, bạn bè tôi mỗi người một nơi làm nhiệm vụ. Hôm nay tôi đến Mỹ, ai cũng biết...chỉ anh là không biết...người đã khiến tôi già từ nước Pháp lãng mạn để đến nơi tôi chưa bao giờ đặt chân đến.

Còn nhớ mùa Xuân năm đó, tôi không nhớ lắm đâu lúc đó tôi 9t, vì mới vừa qua sinh nhật tôi thôi. Hỏi tôi đi tôi sẽ trả lời cho bạn biết tôi là ai tên gì.

Tôi tên Lâm Tiểu Mạc, tôi vừa bước qua tuổi thứ tám để đến với con số 9, nhà tôi trên một đồi núi cao ở Pháp. Tôi ở trong một biệt thự to ở bìa rừng, đi xa hơn một chút sẽ thấy một tòa thành rất to, nó mang kiến trúc xưa. Ở đây chỉ có rừng thông và biển rộng, chỉ có thể nghe thấy từng đàn chim vỗ tổ hay từng lớp sóng cuộn dâng ngoài xa.

Hôm nay ba tôi hứa sẽ dẫn tôi đến tòa thành vì ở đó có một bạn bằng tuổi tôi có thể làm bạn với tôi, ở đây tôi sống tách biệt với những gì trong thành phố nên từ nhỏ tôi chẳng có bạn. Nhưng không vì thế tính cách tôi bị ảnh hưởng, ngược lại tôi rất hoạt bát, vui vẻ.

Nhiều lúc tôi tự hỏi ba mẹ là nghề gì mà giàu đến thế, đến khi tôi đến tòa thành mới rõ.

Tôi được gia sư dạy tại nhà nên tôi chẳng khác gì mọi người, tôi được học, được chơi, được tất cả chỉ cần tôi muốn.

Cánh cửa sắt lớn mở ra, ai bên có người canh gác. Tòa thành rất rộng, rộng vô cùng, bước vào đại sảnh sẽ thấy những hành lang dài với những cửa phòng đóng chặt xếp thành mô hình kiến trúc đẹp.

Ở đây rất nhiều tầng, tầng thứ ba là một đại sảnh rộng với rất nhiều thiết bị thể dục khác nhau. Mẹ tôi dắt tôi đi đến đâu ai cũng dòm ngó, mọi người mặc đồng phục rất đẹp, một chiếc quần thể dục, bên trong là một áo thun trắng khoác ngoài là chiếc áo khoác có dây kéo màu xanh đậm.

Tôi chẳng hiểu lão đại và chủ mẫu là gì tôi chỉ biết ba mẹ tôi là chủ nơi này, ba tôi là Lâm Thính Nam người đàn ông trầm ổn, ít nói, ngoài mặt ông chẳng có chút biểu cảm nhưng ông rất thương tôi. Mẹ tôi là Chu Huyền người phụ nữ trẻ xinh đẹp, dịu dàng.

Nhiều năm sau khi tôi lớn tôi mới biết ba mẹ mình tài giỏi đến mức nào, ba tôi là...nôm na là huấn luyện viên chuyên về thể lực, ông ấy đua xe rất khá. Mẹ tôi chuyên về những môn khéo léo, bà đỉnh nhất là về chế tạo súng, kỹ thuật bắn của bà rất khá.

Tôi chẳng thích ở nơi này, mọi người nhìn tôi như người ngoài hành tinh ấy, chán chết. Lúc tôi đi đến nơi tập luyện ai nấy đều ra sức quan tâm tôi, lúc đó còn nhỏ thấy người khác quan tâm tôi cứ nghĩ họ tốt lắm ý. Xì nhầm to. Cái đó gọi là gì nhỉ? Phải là nịnh nọt đấy!

Tôi có thân hình như một quả bóng, làn da trắng được di truyền từ mẹ. Tôi béo tốt hơn cái bạn ngồi ở góc phòng, bạn ấy có nét thanh tú lai lai, nhưng ốm o gầy mòn lắm.

Tôi phải mất rất lâu mới có thể làm quen với bạn ấy, bạn ấy tên Kì Băng bằng tuổi tôi là người ba mẹ tôi muốn tôi gặp. Kì Băng rất ít nói, lạnh lùng với mọi người nên luôn bị kì thị, bạn ấy giống ba tôi cứ âm thầm quan tâm tôi thôi.

Có một người lúc nào cũng theo sau bảo vệ Kì Băng anh ấy lớn hơn chúng tôi nhiều tuổi, năm đó tôi 9t thì anh ấy đã 16t rồi, anh ấy trưởng thành hơn chúng tôi, anh ấy không đẹp trai nhưng rất hòa nhã và vui vẻ. Nhiều năm chơi thân với nhau anh ấy cũng quan tâm tôi nhiều như Kì Băng vậy, ba chúng tôi đi đâu cũng có nhau, anh ấy là người anh trai của chúng tôi....anh ấy là Hàn Nhuận....người làm tôi rời bỏ đất Pháp để sang Mỹ.

Tôi thích thiết kế thời trang, đó là công việc giết thời gian của tôi nhưng không hiểu lý do nào đưa tôi đến với nghề...có phải nghề hay không tôi không biết chỉ biết bản thân mình là một sát thủ.

Phải tòa thành này là nơi huấn luyện chúng tôi trở thành sát thủ, sát thủ nghe thì nghĩ ngay đến chết chóc à?! Tôi thấy hai chữ "sát thủ" nghe rất kiêu. Ba mẹ tôi nhận những đứa trẻ mồ côi về đào tạo nhưng cũng không tùy tiện nhận vì tòa thành không được xem là cô nhi viện.

Ba mẹ tôi sẽ nhận nhiệm vụ từ những người khác nhau trên thế giới, nơi đây cũng được xem là một môi trường học, chúng tôi được học các bộ môn như trong trường học kèm theo là những kĩ năng rèn luyện của một sát thủ.

Mấy ngày đầu tôi thấy không thích nơi đây, nó nhìn giống như một nhà tù....phải một nhà tù. Nhưng chẳng hiểu tại sao tôi vẫn đến đây đều đặn. Có lẽ tôi không muốn bỏ rơi người bạn vốn chẳng chút cảm tình hay có lẽ dòng máu chảy trong người tôi mang theo nhiệt huyết của ba mẹ.

Bây giờ là giờ ăn trưa, tôi không muốn ăn trong phòng ba mẹ, tôi chạy đến nhà ăn tìm Kì Băng. Trong lúc tôi ngấu nghiến đùi gà thì Kì Băng vẫn chậm rãi ăn bên cạnh tôi. Kì Băng ngày ấy ít khi nói những lời thừa thãi vì tính bạn ấy vốn trầm lặng..ít nói.

- Em ăn chậm thật đấy!

- Nhuận ca! Mau mau ngồi xuống ăn cùng bọn em đi

Tôi thích gọi Hàn Nhuận là "Nhuận ca" nghe rất hay, anh ấy cũng chẳng có ý kiến, anh ấy thường gọi tôi là "tiểu công chúa" hay đơn giản là "Tiểu Mặc".

Anh ấy ngồi đối diện ăn với tôi và Kì Băng, ba chúng tôi bên nhau như thế đến khi lớn.

Chương 2

Năm tôi lên 15t mọi thứ vẫn như vậy chỉ trừ những bài tập luyện ngày càng căng thẳng ở tòa thành, Kì Băng rõ ràng đã trở thành bạn thân của tôi.

Thân hình béo tốt của tôi vẫn giữ nguyên tình trạng mà không xoay chuyển, nhờ có khuôn mặt xinh đẹp được truyền từ dòng máu bố mẹ tôi mới có phần khá hơn.

Kì Băng cũng trở nên rất xinh đẹp bạn ấy vốn ốm...nhưng ba vòng khỏi chê đấy nhé! Bạn ấy chăm chỉ tập luyện hơn là lo toan đến mấy chuyện tình cảm nam nữ.

Kì Băng vốn đua xe giỏi nên ba tôi rất mến bạn ấy, tôi thì chỉ giỏi mỗi việc bắn súng. Chúng tôi thường hay hỗ trợ nhau nhiều nên có người thường gọi hai chúng tôi là "cặp bài trùng" tên nghe rất thú vị.

Chỉ đáng tiếc sau liên tiếp những kết quả kiểm tra huy hoàng là một tinh thần thép và sức tập dẻo dai hơn bình thường.

Trên tôi có rất nhiều sư huynh, sư tử thế mà lại nhắm ngay Tina. Cô ấy là người Mỹ chính gốc đấy, tất cả mọi mặt đều hoàn hảo, cô ta bằng tuổi Hàn Nhuận. Cô ta rất thích ” quan tâm” đến tôi và Kì Băng, nhưng tôi biết tổng hết. Cô ta thích Hàn Nhuận nên tìm cách luôn theo sát chúng tôi.

Cô ấy trực tiếp huấn luyện tôi và Kì Băng, phải nói một muốn đứt hơi cơ đấy, tòa thành đầu nhỏ cơ chứ thế mà cứ bắt bọn tôi chạy liên tục mấy vòng có nước tắt thở. Nhào lộn đến chóng cả mặt vẫn chưa được tha, thế nên từ đó tôi với Kì Băng quyết không đội trời chung với ả.

BăngBăng

- Cậu nghĩ xem có phải Tina ép chết chúng ta rồi không?
- Tớ không biết! Nhưng tớ biết rằng sẽ có ngày chúng ta đánh bại ả
- Phải
- Tiếp tục đi

Tôi và Kì Băng tập bắn súng, chắc hẳn giờ này ả Tina đang tìm chúng tôi, may mà chỉ còn vài phút nữa là tới giờ cơm.

Nhà ăn tập thể vẫn nhộn nhịp, ồn ào nhưng thức ăn thì chẳng chê vào đâu. Tôi đang ngẩng ngơ nhìn sang bàn bên cạnh...trong số những thanh niên ngồi đó có một anh rất điển trai, thành tích lại rất tốt.

Cái tuổi 15 là lúc mọi xúc cảm trỗi dậy ghê gớm, tôi thích anh ấy vì anh ấy giỏi lại đẹp trai. Nhiều lần tôi tặng quà cho anh ấy, anh ấy cười với tôi rất dịu dàng còn gọi tôi là ” quả bóng nhỏ”

Anh ấy là Từ Thắm 22t, rất nhiều cô gái thích anh ấy. Anh ấy nổi bật nhất là với nụ cười tỏa nắng, trời ạ sao lại có người toàn vẹn như thế cơ chứ?!

Tôi chẳng biết Tina linh đến cỡ nào, ngay giờ phút mơ mộng của tôi chị ta cùng Hàn Nhuận mang cơm đi đến. Chị ta ngồi cùng Hàn Nhuận đối diện bọn tôi, Hàn Nhuận vẫn chỉ quan tâm đến Kì Băng và tình trạng ” sắp thành heo ” của tôi.

- Anh phục em thật đấy! Ăn như thế có ngày phì ra cho xem
- Anh ăn nói cho cẩn thận đấy nhé! Em đây là lo cho dạ dày mình.
- Tốt thôi sau này mà có ế cũng đừng trách sao anh không lo cho em.
- Em xin nhận

Nhìn bộ dạng Tina tôi nhin cười không nổi đâu. Cô ta tức đến đỏ mặt tía tai kia kìa. Kì Băng nhiều lần khuyên tôi lắm vậy không hay nhưng tôi thấy hay chết đi được.

Vài ngày nữa là đến đợt kiểm tra thể lực của tháng, nó nhằm đánh giá năng lực của chúng tôi qua từng ngày. Đây cũng là dịp để ai tranh tài thì tranh tài, ai thể hiện thì thể hiện.

Tôi và Kì Băng thi nhau tập luyện hăng say quên giờ giấc, mẹ tôi cũng thường bồi bổ cho cả hai chúng tôi.

Trước ngày kiểm tra tôi có đem một bát canh gà cho Từ Thắm, tôi nghĩ người như anh ấy chắc hẳn sẽ rất cần những món bổ dưỡng này. Tôi gõ cửa nhiều lần mà chẳng thấy anh ra mở, tôi tự mình vào trong, tôi cũng từng đến nhiều lần nên quen nơi này rồi.

Tôi đặt bát canh nóng hổi lên bàn cho anh, tôi tìm xung quanh chẳng thấy anh đâu. Lúc đi ngang phòng ngủ tôi có nhìn qua khe cửa, cửa chưa đóng hết chỉ là một khe hở cỡ chừng một ngón tay nằm ngang...đó là ngày tôi bước thêm một bước trong cuộc sống.

Trên chiếc giường trắng hầu như phòng nào cũng giống nhau tôi bắt gặp hai thân ảnh quấn lấy nhau không một mảnh vải che thân. Từ Thắm vận động trên người...Tina khiến cô ta phát ra những âm thanh ghê rợn.

Lúc tôi bình thần quay đi tôi còn nghe rõ họ nói với nhau những lời khiến tôi nổi hết da gà da vịt.

Tôi đem bát canh ra ngoài, đóng cửa rất nhẹ nhàng, tôi cố định tâm đi đến đầu hành lang rồi để nó ở một góc cầu thang.

Tôi chạy rất nhanh chạy thực mạng, bên tai vẫn vang tiếng nói hai người họ, trong đầu tôi những hình ảnh đó thay nhau luân chuyển.” Thầm....nhanh“,” Chị...chị đẹp thật”

Tôi chẳng biết camera ghi hình có quay được bóng dáng tôi trên hành lang không? Ở đây ngoài phòng ngủ của mọi người nơi nào cũng gắn camera....

Tôi đến phòng tập bắn, tôi nhắn tin cho Kì Băng bảo bạn ấy đứng ngoài phòng không được cho ai vào....bạn ấy âm thầm gác phía ngoài cho tôi....còn tôi ra sức bắn những phát súng liên tiếp lên từng tấm bia đang chuyển động.

Tôi không khóc, chẳng buồn....tôi thấy ngạc nhiên thôi! Tôi ngạc nhiên với hành động của hai người họ...một người tôi thậm thích...một người tôi ghét vô cùng.

Tôi mới chỉ 15t thôi! Thấy những hình ảnh đó ngạc nhiên thì chẳng lạ đâu. Phải tôi béo như thế...xấu như thế có giàu....có tốt...có lương thiện thế nào cũng chẳng ai để ý đến.

Tôi chẳng biết Kì Băng có còn đứng phía ngoài hay không? Tôi chỉ biết đã qua một đêm tôi liên tục bắn súng...chỉ biết tôi đã bỏ cuộc kiểm tra.

Lúc tôi mở cửa bước ra tôi rất ngạc nhiên...Kì Băng vẫn đứng đó...vẫn tỉnh táo...hắn bạn ấy cũng thức trắng như tôi.

Tôi cùng bạn ấy đi ra ngoài tòa thành, vệ sĩ không cho phép chúng tôi ra...tôi không ngại hương cây súng vào họ, họ biết tốt nhất không nên động thủ với tôi.

Tôi cùng Kì Băng ngồi bên vách núi hướng ra biển, bạn ấy luôn lặng lẽ bên cạnh tôi, hai chúng tôi ngồi rất lâu sau đó mới quay về.

Những ngày sau đó tôi sống rất bình thường, kì kiểm tra lại tôi vẫn chưa thể đạt, nhưng Kì Băng khác tôi bạn ấy đạt xuất sắc và bạn ấy đã nhận nhiệm vụ đầu tiên sau gần ấy năm tập luyện.

2. Chương 3 - 4

Những ngày sau đó tôi vẫn sống tốt, ngoài việc hằng ngày đối mặt với Tina thì tất cả mọi việc đều ổn, Hàn Nhuận và tôi vẫn luôn bên cạnh nhau dù Kì Băng đã không còn ở đây nữa.

Kì Băng được giao nhiệm vụ bảo vệ con trai của tập đoàn Dương Gia, họ yêu cầu bạn ấy phải ở chỗ họ để có thể làm việc tốt hơn. Vậy là Kì Băng đến Mỹ, tôi rất lo cho bạn ấy, bạn ấy đã không có bạn giờ lại phải xa tôi, xa Hàn Nhuận, xa nơi quen thuộc này để đến một nơi xa xôi.

Tôi và Hàn Nhuận rất thường xuyên liên lạc với Kì Băng, qua mọi thiết bị chúng tôi có thể kề vai sát cánh mà không cần ở bên nhau.

Hai năm trôi qua rất nhanh, tôi đây không còn là Tiểu Mạc ục ịch xấu xí và vô dụng bất tài nữa, tôi là một thiếu nữ 17t xinh đẹp và mạnh mẽ hơn hết.

Khoảng thời gian đó tôi rất hài lòng về bản thân, thân hình béo tốt của tôi bỗng hóa...thiên nga, nói quá nhỉ? Nhưng đúng thật là như thế, bữa ăn của tôi luôn được Hàn Nhuận giám sát anh ấy cứ luôn “chỉnh” tôi. Sức tập luyện của tôi tăng gấp đôi ngày xưa, có lần “lão bà” Tina khen tôi có cố gắng, tôi không thích đậm chân tại chỗ. Có lẽ vì vậy tôi giảm cân nhanh chóng, có lần tôi nghĩ có nên cắt phẳng mái tóc dài này hay không nhưng cô bạn Kì Băng kiên quyết bắt tôi giữ.

Tôi thay đổi rất nhiều chỉ trong hai năm ngắn ngủi, tên tôi luôn có mặt trong top nữ sát thủ trong tổ chức, đứng đầu là Tina.

Ngày đầu tôi nhận nhiệm vụ.....để nhớ xem....

Hôm đó tôi rất phấn chấn, lúc ăn cơm tôi cười nói vui vẻ với Hàn Nhuận, chỉ duy nhất hôm đó anh cho tôi ăn thả ga...nhưng không tôi quen với chế độ cũ rồi...cùng lắm chỉ ăn hai chén cơm là nhiều.

- Nhuận ca! Anh nghĩ xem nhiệm vụ này có dễ quá không?
- Nhóc đừng có mà coi thường nhiệm vụ. Nếu dễ thì không cần đến chúng ta rồi.
- Thế nếu em làm...không được thì thế nào?
- Ngốc thế! Tự tin như những lần tập luyện là được
- Vâng

Hàn Nhuận thích vò tóc tôi những lúc tôi hỏi những câu ngốc nghếch như thế, anh ấy có cách an ủi riêng của mình, anh ấy lúc nào cũng tin tưởng vào tôi, anh ấy là người duy nhất tôi có thể gọi là “anh”.

Lúc đang ăn cơm Từ Thắm có đến ngồi cùng tôi vài phút, từ lúc tôi ” hóa thiên nga” ai cũng chú ý đến tôi, có người ngưỡng mộ sắc đẹp tìm ẩn nơi tôi, có người ca ngợi thành tích tôi không ngớt. Thế nhưng tôi vẫn không quan tâm, chỉ cần ba mẹ hài lòng, Kì Băng và Hàn Nhuận bên cạnh cổ vũ tôi có thể còn xuất sắc hơn thế nữa.

- Chiều em rảnh chứ?
- Em có nhiệm vụ
- Thế ngày mai?
- Em cùng Tina tập luyện, cùng Hàn Nhuận đưa xe với ba em, rồi ăn cơm cùng họ
- Vậy có dịp anh có thể mời em ăn cơm chứ?
- Anh nghĩ em không đủ tiền mua một phần cơm ngon ở đây sao?

Tôi không muốn tỏ ra lạnh nhạt với bất kì ai, tôi chỉ có cảm giác ở Từ Thắm từ lâu tôi đã không còn cảm giác gần gũi, tôi cảm thấy dơ bẩn...đó là sự thật. Tôi vẫn coi anh là bạn như mọi người, anh nhiều lần ngỏ ý muốn gần tôi nhưng cho tôi xin...nếu tôi phát điên đột xuất sợ rằng tôi bắn anh chết.

Lúc Từ Thắm rời đi Tina và Hàn Nhuận nhìn tôi, vẫn là ánh mắt ngạc nhiên như thường, hai người họ không hiểu tại sao tôi lại từ bỏ thần tượng trước kia của mình. Tôi cũng chẳng muốn nhắc tới, cũng chẳng nghĩ nhiều làm gì, tôi vẫn vui vẻ, hòa đồng sống tốt cuộc sống của mình.

Lúc tôi chuẩn bị cho nhiệm vụ đã 10h tối, thời gian chẳng sớm mấy, cũng không trễ lắm vẫn căng mắt ra làm việc được.

Nhiệm vụ này khá thú vị, tôi sẽ đột nhập vào một tòa cao ốc để chỉ lấy một sấp tài liệu trong két sắt thôi. Tôi chẳng phải ăn trộm nhưng nghe nói người đề ra yêu cầu lần này đã bỏ ra số tiền cao ngất để lấy sấp tài liệu kia.

Thường thì tổ chức sẽ chia 5:5 cho chúng tôi, nếu tính ra ba mẹ tôi hưởng không ít nhỉ? Mà nếu có chia 7:3 đi nữa số tiền tôi có cũng rất cao từ đó có thể kết luận thức chứa trong tài liệu rất đáng giá...

Tôi mặc một bộ đồ màu đen toàn tập, tóc búi cao, mang mắt kính nhìn ban đêm. Tôi cần đến được tầng 29 để có thể tiến hành.

Hàn Nhuận nói đúng mặc dù vỏ bọc của nhiệm vụ chỉ đơn giản là lấy đi đồ nhưng thực chất nó rất nguy hiểm, nguy hiểm vô cùng a!

Tòa cao ốc chẳng có lấy một bảo vệ, hay thật! Nhưng nhìn mà xem Camera là loại tốt đấy, thông qua chiếc kính tôi đang mang có thể thấy mấy chục tia hồng ngoại chứ chả chơi.

Tôi quét mồ hôi trên trán cố bình tâm mà nghĩ cách, tôi đang đứng ở tầng 29 khó khăn lắm mới thoát được cả mấy chục chiếc camera, tôi có đủ trình độ để làm nhiều sòng.

- Nhuận ca!
- Sao?

- Anh đang ở đâu đấy?
- Anh ở con hẻm bên tay trái tòa nhà
- Em bắt đầu hành động đây...anh tin em chứ?
- Em sẽ tốt thôi! Ba mẹ em là ai chứ? Đứa con gái của họ kém cạnh sao?
- Ok
- Nhớ phải giữ tâm trạng thoải mái vào

Tôi chẳng nói thêm gì vào thiết bị kết nối nữa, Hàn Nhuận nói đúng lắm ba mẹ tôi giỏi thể tôi sẽ giống họ sẽ xuất sắc như thế!

- Bằng Bằng...tớ sẽ đồng hành cùng cậu....hãy mãi cố vũ tớ nhé!

Tôi bật chế độ ”quấy rối” 10phút, tôi nghĩ vượt qua mấy tia hồng ngoại chỉ 2-3phút gì đó, tôi phá mật mã khá nhanh nên khi tôi ra khỏi nơi này vẫn rất lâu sau đó camera mới có thể hoạt động, vậy thì thần chẳng biết quỷ cũng không hay gì.

Chương 4

Tôi tính cho kĩ cũng vô ích thôi, lúc tôi thoát khỏi tia hồng ngoại đã gần 5phút rồi, giờ nhớ lại vẫn toát mồ hôi.

Cứ nghĩ mấy tia đỏ đỏ kia chỉ đứng yên thôi chứ, ai ngờ nó di chuyển liên tục, tốc độ di chuyển rất chậm. Nhưng chúng xếp chồng chéo lên nhau như thế....tôi có chuyên nghiệp đến thế sao?

Nhưng tôi vẫn giữ tinh thần thép, nếu ba mẹ không biết rõ năng lực tôi sẽ không đẩy tôi vào nơi này đâu. Họ có lòng tin với tôi vậy mà....cố lên

Có lần tôi từng thấy mẹ dạy Tina và mọi người cách vượt qua những trường hợp thế này, tôi cố nhớ lại các động tác của mẹ.

Hai tia đầu tiên kéo đến song song nhau, tôi lao thẳng qua dễ dàng. Hai tia tiếp theo bắt chéo nhau rà sát đất, tôi lộn đến trước rồi đứng thẳng người vì hai tia sau nhanh chóng đi sát hai bên sườn tôi. Nếu là thân hình mập mập trước kia thì tiêu đời.

Đến giữa hai tia xếp chéo chữ X, tôi lao qua góc trái hình tam giác, tôi theo đà trượt trên mặt đá hoa cương để thoát khỏi những tia còn lại bên trên.

Căng thẳng nhất là lúc sắp đến phía cửa thì một tia thẳng tắp vuông góc với mặt đất đang dần tiến về phía chân phải tôi, tôi lặn vài vòng sang chỗ trống bên phải may là dừng kịp lúc vì nếu không một tia đỏ tương tự sẽ chiếu thẳng vào cổ tôi. Mọi việc hoàn thành, tôi còn đứng 5phút để phá mã của cửa và vào trong lấy đồ.

Tôi rất nhanh tiến vào trong phá kết sắt lấy sắp tài liệu duy nhất trong đó, tôi thầm nghĩ giờ mà ra ngoài hẳn chẳng còn thời gian.

Lúc tôi phát hiện ra một cách cửa khác trong phòng thì mọi thứ đã quá trễ camera đã hoạt động lại và tôi thì chẳng thoát khỏi tầm nhắm của nó. Biết rằng không đến vài phút nữa sẽ có người đuổi theo mình tôi chạy nhanh về phía hành lang trước mặt.

Lúc bị vây quanh tôi đang ở tầng 5 đằng sau tôi vẫn còn rất nhiều người, súng chỉ còn vài viên đạn, mà đạn tôi mang theo chẳng còn nữa...tôi không nghĩ sẽ phải dùng đến.

Tôi nhắm mắt liền nhớ tới Hàn Nhuận, tôi nhớ anh lái xe không tệ, từ cửa kính tôi có thể thấy được đường phố bên ngoài.

- Nhuận ca! Anh lái xe đến trước tòa cao ốc hướng 11h....anh chỉ có hai phút....bằng không đem xác em về tìm ba mẹ...

Tôi nhắm thẳng súng về phía lớp kính trước mặt, tôi sử dụng những viên đạn cuối cùng bắn vào tấm kính, nó khá dày chỉ nứt vài đường và thủng một lỗ ở giữa. Thế là quá đủ...

Tôi chẳng nhớ tại sao mình hành động điên rồ như thế, nhưng thật sự tôi đã hành động theo ý thức lúc ấy. Tôi nắm chặt sấp tài liệu và ôm lấy đầu, tôi lao thẳng về tấm kính, với những vết nứt có sẵn nhờ vào sức mạnh tôi có lúc đó tôi đã phá được tấm kính và bay thẳng ra ngoài.

Tôi nhớ mình đang bay trong không trung...mọi thứ như lún sâu...tim tôi đập nhanh và mạnh vô cùng. Lúc ấy trong đầu tôi liền hiện lên hình ảnh những người quan trọng nhất đời tôi, ba mẹ, Kì Băng và Hàn Nhuận.

Tôi cứ nghĩ sẽ chẳng thể gặp lại họ thêm lần nào nữa, tôi nhớ lắm cảm giác trong những năm gần đây...tôi chợt cười...tôi đã hoàn thành nhiệm vụ....ba mẹ hẳn sẽ rất tự hào về tôi...dù tôi sẽ không nghe thấy họ khen tôi thêm lần nào nữa.

Phịch

Không đau, rất êm, không cứng....tôi vẫn ý thức được. Tôi mở mắt ra, từ kính chiếu hậu gương mặt Hàn Nhuận đang rất căng thẳng, lần đầu tôi thấy anh chau mày như thế....không đẹp không giống anh thường ngày.

Tôi rất mệt....cảm giác cơn buồn ngủ ập đến sẽ làm tôi không nhìn rõ nữa. Lúc đó tôi đã rơi nước mắt....giọt nước mắt quý giá ấy nóng hổi chảy trên gò má tôi, tôi cười rất tươi rồi rơi vào hôn mê.

- Em đã tin vào anh.....

Sao đó tôi chẳng biết mình ngủ bao lâu, cũng chẳng rõ tình hình sau khi quay về thế nào, khi tôi mở mắt tôi đang nằm trên chiếc giường quen thuộc có mùa thuốc sát trùng làm tôi khó chịu.

Trước mặt tôi từng thân ảnh một hiện diện, tôi biết họ....ba mẹ tôi, anh Hàn Nhuận, họ cười với tôi, mẹ tôi còn khóc nữa chứ!

- Tốt lắm con gái

Vậy là tôi còn có thể nghe ba tôi nghe tôi đấy nhé, ông cười rồi quay đi. Mẹ tôi nắm chặt tay tôi lau nước mắt nơi khóe mi, bà hôn lên trán tôi rồi cũng quay đi.

Anh Hàn Nhuận vẫn ngồi bên giường nhìn tôi, tôi chẳng buồn nhìn anh. Anh vẫn như thế, vẫn dịu dàng đến kì lạ, anh chẳng nói gì rồi mở điện thoại gọi cho ai đó.

- Tỉnh rồi

-.....

- Phải. Không sao cả chỉ là mấy vết thương do kính đâm phải

-.....

- Em làm việc đi rảnh thì gọi cho Tiểu Mặc đi.

Tôi chẳng suy nghĩ nhiều, tôi biết đó là Kì Băng, bạn thân của tôi hẳn đã rất lo, Hàn Nhuận chắc cũng vậy.

- Kì Băng?

- Phải

- Lo lắng gì chứ mạng em xưa nay vẫn lớn lắm

- Còn nói....em dần hay điên rồi vậy? Nếu anh không nhanh thì em sẽ thế nào?

- Em đã đặt lòng tin vào anh

- Sao?

- Anh tin em làm được....em làm xong rồi còn gì. Em tin anh làm được....thế chẳng phải em đang nói chuyện với anh sao?

Hàn Nhuận đã ôm tôi, nhiều lúc tập luyện có nhiều động tác hai chúng tôi có đụng chạm hay có thể ôm nhau nhưng....cái ôm này rất khác, nó mang hơi ấm, mang tình cảm từ anh.

Hắn anh phải rất lo, chắc anh sợ không đỡ được tôi sẽ không biết nói sao với ba mẹ tôi, chắc anh không muốn thấy đứa em gái này rút hơi thở cuối trước mắt anh.

- Em không sao. Em cảm ơn anh....anh giúp em rất nhiều rồi

- Đừng làm anh lo nữa

- Vâng

Ngày hôm sau tôi vẫn đến lớp học của mẹ, vẫn đến phòng tập, vẫn muốn đi đưa xe với ba nhưng chẳng ai cho tôi tham gia cả.

Họ sao thế nhỉ? Chỉ bị kính đâm vào vai, trên mặt có vài vết cắt và vài vết trầy ở hai mu bàn tay thôi mà. Những vết thương đó có là gì đâu, vẫn có thể tập luyện được cơ mà.

Tôi chán chường liền nghĩ ngay đến Kì Băng, tôi gọi bạn ấy nói chuyện. Bạn ấy vẫn trầm tĩnh nói chuyện với tôi nhưng tôi biết bạn ấy lo lắng, bạn ấy hỏi tôi nhiều điều về vết thương.

Tôi nhớ trong phòng Kì Băng có một hòn đá rất đẹp, tôi khen nó đẹp vì tôi thấy Kì Băng rất hay nắm lấy nó mỗi lúc căng thẳng. Chỉ là hòn đá màu trắng nhỏ nhỏ, có thể giữ trong lòng bàn tay.

Lúc tôi đến phòng Kì Băng, Hàn Nhuận cũng ở đó, anh ấy đang nhìn khung ảnh trong tay. Tôi đến ngồi cạnh anh, đó là hình lúc Kì Băng ngồi cùng tôi ở bãi cỏ trong vườn. Chắc là do camera ghi lại hình ảnh rất tự nhiên.

- Bạn ấy sống rất tốt anh không phải lo

- Anh sợ em ấy sẽ lại cô đơn như lúc trước

- Không hẳn

- Sao?

- Bạn ấy sẽ sớm thích nghi thôi, giọng nói bạn ấy vẫn trầm tĩnh....em nhận thấy được bạn ấy hẳn phải rất tốt.... Kì Băng rất mạnh mẽ.

- Anh nhớ em ấy

- Anh rất thích Kì Băng?

- Kì Băng sống bên anh không lâu nhưng em ấy rất biết cách để không gây phiền tới anh, nếu thật sự khó khăn em ấy mới đến tìm anh....có lẽ anh từng thích Kì Băng....

- Thế sao anh không gọi hỏi bạn ấy sống thế nào?

- Thà không biết còn hơn.

3. Chương 5 - 6

Lúc ngồi trên máy bay nghĩ về những ngày tháng đó tim tôi thất lại, những ngày tháng kia tuyệt vời biết bao.

Mây trắng che lấp mọi thứ ngoài cửa sổ, tôi sẽ nhanh đến Mỹ thôi. Tôi sẽ gặp lại Kì Băng và Hàn Nhuận nơi đó.

Năm nay tôi trưởng thành rồi, 19t rồi, thánh tích lớn nhỏ của tôi cũng đạt khá nhiều rồi. Mấy tháng trước ba mẹ Hàn Nhuận nhận nhiệm vụ ở Mỹ, họ sẽ ở khá lâu nên mong Hàn Nhuận đi cùng, tôi biết anh sẽ đi vì nơi đó có người con gái anh lo lắng ngày đêm kia mà.

Tôi cũng lo, lo cho cuộc sống và sức khỏe của người con gái đó, Kì Băng. Nhuận ca mà tôi quen biết rất ôn hòa, dịu dàng và vui tính, có anh là điểm tựa cho cô bạn của tôi sẽ tốt hơn nhiều. Hẳn chẳng có ai có thể thay Hàn Nhuận quan tâm chăm sóc cho bạn ấy đâu.

Lúc tôi đến Mỹ mưa giăng lối, bão tuyết kèm theo, tôi vẫn cố bắt chiếc taxi đến biệt thự Dương Gia tìm Kì Băng. Nghe bảo vệ nói bạn ấy vừa lái xe ra ngoài còn bắt cả cậu chủ họ Dương nữa.

Tôi nghĩ Kì Băng hẳn sẽ đến tìm Hàn Nhuận nên tức tốc đến nhà anh. Taxi dừng lại bên đường, bên kia là xe Kì Băng cửa nhà Hàn Nhuận mở toan, Hàn Nhuận ôm Kì Băng trong tay, dường như bạn tôi đang khóc.

Nghĩ đến chuyện bạn ấy khóc tôi bỗng đau lòng, cô bạn tôi biết khóc sao, mạnh mẽ lạnh lùng thế cơ mà. Nếu đã thành ra thế này thì hẳn là chuyện buồn lắm.

Mưa xối xả bên ngoài, tôi ngồi trong taxi rồi bảo tài xế chở tôi đến sân bay. Tôi thật sự muốn vào an ủi Kì Băng nhưng tôi biết Hàn Nhuận sẽ làm tốt việc đó hơn tôi. Tiếng lòng tôi thổn thức ” Bằng Bằng....đừng khóc nhé! Mạnh mẽ lên, tớ chưa khóc cậu khóc gì chứ?! Nhớ rằng tớ luôn dõi theo cậu đây này, Nhuận ca nữa anh ấy sẽ bảo vệ cậu. Sống tốt nhé”

Tôi chỉ muốn đến nói cho Hàn Nhuận biết rằng....tôi có thai với anh ấy.

Tôi có thể gọi điện nhưng như vậy anh ấy sẽ lập tức quay về Pháp và có thể sẽ đòi lấy tôi, đòi chịu trách nhiệm về chuyện mình làm....nhưng tôi không muốn....tôi thấy mọi chuyện ổn cả...dù gì hôm đó mọi chuyện xảy ra cũng chẳng ai muốn.

Sao tôi có thai với Hàn Nhuận à! Tất cả chỉ là một tai nạn nho nhỏ thôi....tôi nhớ rõ như in

Sinh nhật 19t của tôi mới qua đây thôi, hôm đó ba mẹ tổ chức bữa tiệc nhỏ cho tôi, chỉ có ba mẹ tôi và gia đình Hàn Nhuận. Thường ba mẹ sẽ mở tiệc cho tôi vào mùa Xuân nhưng lần này họ quyết định mừng ngay ngày đó, cũng thừa dịp tôi vừa hoàn thành chuỗi nhiệm vụ dài mà chúc mừng một thể.

Ba mẹ Hàn Nhuận cũng làm sát thủ trong tổ chức, họ là tiền bối, hình như ba mẹ Kì Băng cũng từng như thế.

Chú Hàn Tước và cô Nhuận An rất tốt, họ quý tôi và Kì Băng vô cùng. Nhắc đến nhỏ Kì Băng tôi mới nhớ sáng bạn ấy nói sẽ gửi món quà đến cho tôi nhưng tôi chẳng thấy đâu.

Tôi ra cổng hỏi vệ sĩ họ mới nói vừa chuyển đến định đưa cho tôi, tôi mở quà ra đó là khẩu súng mới, thiết kế đơn giản nhưng nhìn rất có khí chất, tôi rất thích.

Lúc về phòng cất tôi thấy Từ Thẩm đi sau lưng, anh ấy nói mời tôi ly rượu để chúc mừng sinh nhật tôi. Tôi cũng uống cạn với anh, dù sao chỉ là chúc mừng nếu không nhận thì bất lịch sự quá rồi.

Tôi còn nhớ rõ trạng thái lúc đó, tôi mê man một lúc thì bị đưa trở về phòng, trong lúc chẳng kịp phản ứng thì đã có Hàn Nhuận giúp tôi giải vây tôi yên tâm lắc đầu ngồi dậy. Tôi choáng váng ngã lại xuống giường, Hàn Nhuận giúp tôi rót cốc nước.

Cơ thể tôi cuộn lên cơn sóng dữ dội, lòng ngực nóng rang cả lên, tôi muốn cởi phăng đồ trên người để tỏa nhiệt gấp.

- Ứm....nóng quá

- Tiểu Mạc....tĩnh lại

- Nhuận...giúp em đi em nóng sắp chết rồi

- Em sao thế?

- Không biết.....nóng quá

Tôi chẳng đợi Hàn Nhuận đưa cốc nước đến tôi hất tay tiếng ly vỡ ra nghe khó chịu vô cùng. Tôi có điên cũng chưa điên như hôm đó...tôi đâu biết mình bị Từ Thẩm bỏ thuốc chứ.

Lúc tôi hôn Hàn Nhuận tôi cảm nhận được mùi rượu từ hơi thở anh, chúng tôi thân thiết hết mực. Khi đầu lưỡi anh quấn lấy lưỡi tôi cơn nóng trong người không giảm đi mà còn thiêu rụi tôi, thiêu rụi ý chí tôi.

Tôi hoang mang chẳng biết gì, chỉ biết theo bản năng mà làm càn, ai bảo ngu dần làm chi.

Anh say, tôi ngất thuốc chẳng ai tỉnh táo hơn ai. Lúc cơ thể tôi bị làn da nóng ẩm của anh phủ lấy tôi mới biết dục vọng kinh khủng đến cỡ nào.

Tôi vẫn nhớ được giờ phút anh đi sâu vào cơ thể tôi, lấp đầy hơi ấm cho tôi là lúc khoái trào lên tới cực điểm, cảm giác đau đớn biến thành sự thoải mái kì lạ.

Hơi thở anh, làn môi, từng bắp tay rắn chắc của anh tôi đều ghi nhớ cả. Ở nơi anh có sự quyến rũ đến lạ, tôi chỉ cảm nhận mà không thể mở mắt nhìn xem khuôn mặt anh lúc đó thế nào.

Tôi mê mang đi theo tiết tấu của anh, anh càng tiếng sâu cơ thể tôi càng thoải mái. Đôi lúc anh cứ nhẹ nhàng mà tiến vào làm tôi phát nóng, tôi chỉ thích sự nhanh nhẹn và mạnh mẽ của anh.

- Nhuận ca.....em nóng....nhanh hơn được không

- Tiểu Mặc anh giúp em....

Tôi không rõ anh chiếm giữ tôi bao nhiêu lần trong đêm hôm đó nhưng theo tôi nhớ là liên tiếp, không ngừng.....

Sáng hôm sau khi tôi thức dậy xương cốt như rã rời cả ra. Khắp người tôi ê ẩm chẳng thể cử động, đầu tôi đau như búa bổ, tôi có vỗ vài cái để nhớ ra mọi chuyện thì lúc đó tôi đã nghe giọng nói của anh.

- Anh sẽ nói với lão đại và ba mẹ anh

- Anh chẳng cần làm gì cả...mọi chuyện qua rồi

- Nhưng anh....

- Anh cũng rõ tình trạng tối qua mà....là do em....anh cũng say mà nên chẳng cần nói trách nhiệm với em.

- Những em....

- Em lớn rồi phải tự lo lấy....anh đi đi cô chú sắp sang Mỹ rồi, anh không phải còn gặp Kì Băng sao? Nói với bạn ấy giúp em khi nào rảnh em sẽ đến thăm.

- Em thật sự không cần anh giúp đỡ?

- Vâng....Kì Băng cần anh hơn em....bạn ấy sẽ vui nếu anh đến đó sống

Lúc anh quay đi, tôi vẫn cười tươi, đối với tôi nếu tối qua không phải anh mà là Từ Thẩm thì tôi đã giết anh ta. Nhưng không người ở cùng tôi là Hàn Nhuận, tôi biết anh ấy là người tốt, anh ấy không phải lợi dụng tôi....chỉ do tôi không kiểm soát.

Chuyện nam nữ thế cũng thường, ba mẹ tôi biết cũng chẳng nói gì vì tôi đã giải thích. Tôi vô tư đón nhận, rồi vô tư để anh đi, đối với tôi anh là anh trai, là người luôn quan tâm và yêu thương tôi...chỉ thế là đủ rồi.

Lúc tôi phát hiện mình mang thai tôi cũng không bàng hoàng, tôi nói với ba mẹ cho tôi đến Mỹ nói rõ với Hàn Nhuận. Ba mẹ cho phép tôi đi, ba tôi rất giận nhưng tôi đã nói với ông tôi làm được thì gánh được ông đừng lo.

Không phải tôi không biết giữ mình, cũng chẳng phải mất đi sự tự tôn, lòng tự trọng mà vì tính tôi vô tư thế đấy. Đây là đất Pháp thế kỉ XXI tôi nhận định được xã hội sẽ chấp nhận tôi, tôi cũng biết với khí chất này tôi đáng được trân trọng hơn người phụ nữ phá thai vứt đi con ruột mình.

Chương 6

Từ cửa tấm kính trong suốt nhìn ra bên ngoài, thành phố London rất đẹp, ánh đèn điện chiếu sáng trên những dãy nhà cao thấp khác nhau tạo nên bức tranh màu sắc dưới làn mưa.

Tôi nghĩ mình không nên về Pháp, tôi nghĩ ba tôi sẽ lôi Hàn Nhuận về đây cho bằng được, tôi không muốn.

Tôi cũng chẳng thích nước Mỹ, muốn sang đã khó định cư càng phức tạp hơn, tôi ghét rườm rà.

Tôi đến London chỉ vì một lí do...trúc mơ. Tôi có niềm khao khát về thiết kế thời trang, London là thủ đô của Anh, nó là thành phố lớn về nhiều lĩnh vực. Ở đây tiện cho việc học tập và gây dựng sự nghiệp cho tôi.

Tôi không nghĩ mình sẽ bỏ việc làm đang dở ở tổ chức, tôi chỉ định khi sinh xong sẽ quay về đó tiếp tục công việc của mình.

Tôi đang ở trong một khách sạn gần với thành phố, mưa vẫn rơi mà người thì vẫn cứ đông đúc, tôi nghĩ mình nên xuống dưới tham quan.

Tôi thích sự nhộn nhịp ở đây nhưng nó làm tôi thấy xa lạ và bối rối. Tôi chưa từng đi xa như vậy....tôi nghĩ cũng lắm chỉ vào trong thành phố lúc ở Pháp thôi là quá xa xôi rồi nhưng bây giờ tôi đã thực sự đi xa quá rồi.

Lúc đi qua mấy cửa hàng thời trang lớn tôi có vào xem, tôi chẳng biết một chiếc đầm ôm hay một chiếc áo bình thường sao lại có giá trên trời như thế....tôi nghĩ đó mới là nghệ thuật.

Nếu tôi có thể thiết kế một bộ váy mà ngay cả người mập mạp mặc vào cũng đẹp thì tôi sẽ nổi tiếng hơn những nhà thiết kế này bao nhiêu lần.

Cả ngày chưa kịp ăn gì nên tôi nghĩ sẽ ghé vào đâu đó để giải quyết bữa tối. Tôi vẫn ăn theo chế độ trước đây nhưng vẫn không sao no, hôm nay tôi ăn mạnh hơn thường ngày tôi ăn hai suất rau trộn và một bát canh.

Có ăn đầy bụng cỡ nào khi về khách sạn tôi vẫn nôn ra hết, tôi chán cái cảnh này nói xuất hiện mấy tuần liền chứ chả chơi.

Bác sĩ nói cỡ ba tháng đầu khi mang thai là như thế, nhưng tôi vẫn bổ sung đủ dưỡng chất cho mình và bào thai chưa thành hình trong bụng.

Tuy một mình nơi đất khách tôi vẫn giữ tính cách mạnh mẽ và luôn vui vẻ như trước kia, Hàn Nhuận có nói căng thẳng chẳng giúp ích gì nhiều cho mình, anh nói rất đúng.

Vài ngày sau đó tôi mua được một căn nhà, nhà ở London không rẻ chút nào nó đắt nhất trong các khu vực ở Anh nhưng đối với tôi nó rẻ bèo.

Tôi cố chăm sóc bản thân thật tốt, trong thời gian mang thai tôi vẫn chưa liên lạc với Kì Băng ngày nào, tôi sợ Hàn Nhuận biết chỗ tôi sống không phải Pháp sẽ lại đâm ra lo lắng, mà Kì Băng cũng chẳng an tâm hơn.

Tôi có tìm một trợ lý người Pháp làm việc cho tôi, chị ấy cùng quê hương với tôi chắc sẽ đồng cảm, tôi biết tôi là người Trung Quốc nhưng tôi xem Pháp như quê hương mình....cuộc sống, kỉ niệm của tôi đều ở đó.

Chị ấy là Karen, một cô gái xinh đẹp và tốt bụng, lúc bụng tôi to chẳng tiện đi lại chị ấy luôn giúp tôi. Tôi vẫn thường nói chồng tôi đã đi xa rất lâu mới quay về, thế là chị ấy tin.

Tôi không biết mình có giỏi hay không nhưng tôi đã mở được tầm hai cửa hàng thời trang ở London, tất cả đều do tôi thiết kế.

Rất nhiều người thích thiết kế của tôi nên tôi nhanh chóng len lỏi vào được ngành thời trang với danh là nhà thiết kế của nhà hiệu nhỏ Ryan-Susan.

Tính đến nay được 5 tháng trôi qua rồi, tôi cứ nghĩ về những ngày tháng sống ở tòa thành. Sau lần bị thương lần đó tôi vẫn chưa thoát khỏi cảnh “vào sinh ra tử”.

Tổ chức luôn được mọi người tìm đến, hẳn tìm đến chúng tôi có người tốt cũng có người xấu, nhưng tốt xấu ra sao thì chưa biết chỉ biết việc làm họ yêu cầu chắc cũng không dễ.

Tina và Hàn Nhuận vẫn tiếp tục huấn luyện tôi, mặc dù tôi đã khá hơn rất nhiều nhưng tôi vẫn phải ép mình chăm chỉ hết mức. Tôi thích cảm giác hoàn thành nhiệm vụ, nó làm tôi ngày càng trưởng thành và mạnh mẽ.

Nhiệm vụ làm này làm tôi thấy không vui, người đó bảo tôi phải thay ông ta lấy hàng từ cảng về an toàn. Lúc đầu đây là việc Tina sẽ đảm nhiệm nhưng chẳng hiểu sao lại chuyển cho tôi.

Tôi có nói với ba tôi rằng tôi sẽ không vận chuyển chất cấm đâu...ba tôi cười bảo đó là một lô súng mới nhập nếu thành công ông ta sẽ tặng tôi một cây.

Nghe đến súng mắt tôi sáng rỡ đây này, dù có chết tôi cũng đi. Súng mới nhập mà có một cây thì còn gì bằng.

Vận chuyển súng ở Pháp nghe không hay cho lắm nhưng rất có tính hấp dẫn. Mặc dù một nước có luật sử dụng súng hãn hoi như Mỹ cũng vẫn rất chặt chẽ về vấn đề này thì ở Pháp lại là một mối nguy hại.

Rút kinh nghiệm lần trước hôm nay tôi mang chỉ một khẩu súng nhưng có cả tá đạn chứ không chơi. Phóng đại một chút thôi nhưng nghĩ xem, lần trước tôi đến một nơi an toàn để làm nhiệm vụ thế còn phải dùng đến súng, nghĩ xem vận chuyển súng chắc không nguy hiểm đâu?

4. Chương 7 - 8

Văn Hàn Nhuận luôn hộ tống tôi, anh dừng xe ở một khu rừng nhỏ, tôi một mình băng qua cánh rừng, phía trước là một bờ biển dài.

Có một chiếc xe Jeep đậu gần đó, có đến ba bốn tên cao to lực lưỡng, người chúng đen xì, quần áo cũ kĩ. Nhìn chúng có “máu mặt” lắm, tôi cũng chẳng vừa nên chẳng sợ hay nể nang gì.

Chúng thấy tôi tiến gần liền nhìn nhau cười, chưa thấy con gái lấy hàng bao giờ sao? Tôi vẫn mặc một tông đen như lần trước, tôi đeo cặp kính mát to che khuất một phần khuôn mặt, tôi chẳng hôm đó ngày xui gì mà tự dưng tôi lại xóa tóc....cũng chính vì như thế tôi đã bị hành hạ không ra gì

- Cô em đem đủ tiền chứ?

- Đây.

Tôi mở một va ly tiền đưa trước mặt chúng, chúng nhìn một lúc tôi đóng lại ngay. Tôi không trong giới nhưng luật thì vẫn rõ, đương nhiên phải một tay giao hàng một tay giao tiền rồi.

Chúng hiểu ý nên tiến hành giao dịch ngay, chúng ý đồng nên giờ trò, tôi nghĩ nếu không nhờ đến tổ chức hẳn tên nhận hàng hôm nay sẽ vào rọ ngay.

Lúc tôi đưa tiền chúng cũng đưa tôi một túi súng, tôi thấy hàng nên mới buông tay. Lúc tôi quay đi tôi nghe có tiếng “ người quen” đâu đây, tôi biết chúng giờ trò, tôi biết chúng sẽ khử tôi nên tôi ra tay trước một bước.

Khi tôi quay lại chúng chỉ vừa chìa súng vào tôi, tôi nhanh tay hơn chúng, tôi có thể tự nhận mình là tay thiện xạ. Tôi không nói xuông...thực chất là như vậy. Nhưng thôi đi sau lần đó tôi có làm gì cũng chẳng khôi phục “chức vị” Tay Thiện Xạ nữa.

Nhưng chúng đều hơn tôi tưởng, tôi chỉ vừa bắn hai tên thì trong rừng còn nhiều tên khác lao đến, chúng đông đầy khoảng hai mươi mấy chứ ít ỏi gì.

Trong lúc ẩu đã tôi bị một tên cướp súng, tôi còn bị thương ở đùi, chính viên đạn trong khẩu súng của tôi cắm sâu vào đùi tôi. Máu rỉ ra lập tức, mẹ tôi là người giúp tôi tạo ra những viên đạn này, lực cắm rất sâu nên dẫn đến mau mất máu, đáng chết hơn là trong đạn có thuốc tê nó đặc biệt làm tê liệt cơ quan hay bộ phận gần vị trí bắn ít nhất 30cm.

Tôi có cảm giác tê cứng chân, tôi khụy xuống trước mặt chúng vẫn còn mười mấy tên đứng đó cười lớn. Đối với người cầm súng như tôi, bị cướp súng là điều đáng sỉ nhục vô cùng, tôi chẳng muốn mẹ biết chút nào.

Một tên nhuộm tóc đỏ, da đen, đô con tiếng đến gần tôi. Lần đầu tiên tôi thấy màu tóc đỏ kinh tởm đến thế, Kì Băng nhà tôi có mái tóc đỏ lửa rất đẹp sao nhìn tên này tôi chẳng thấy hấp xứng với màu mạnh mẽ này nhỉ?

Hắn giữ lấy cằm tôi nâng khuôn mặt tôi lên, hắn cười nụ cười biến thái chưa từng thấy, bây giờ tôi thấy nụ cười dịu dàng của Hàn Nhuận vẫn làm tôi yên tâm hơn. Tôi dùng sức bẻ tay hắn, một tên phía sau túm lấy tóc tôi.

Tên tóc đỏ lắc tay kêu đau rồi tát thẳng vào mặt tôi, miệng tôi xuất hiện một vết bầm, răng cắn phải môi miệng tôi bê bết máu. Tát một cái chưa đủ sao, từ nhỏ đến giờ chưa ai tát tôi đấy, mà tên biến thái ấy tát tôi những hai, ba cái.

Lúc đó tôi tức đến run người, tôi nhớ đường như mình sắp khóc thì phải....

- Cô em dễ thương thật! Bây xem tao làm em gái nhỏ khóc rồi kìa.

Bọn chúng thi nhau cười lớn, tôi chưa chảy nước mắt nhưng tôi biết nước mắt tôi lưng chừng khóe mi rồi. Không phải tôi đau, cũng chẳng phải vì đau tôi mất dần cảm giác mà....tôi ức...ức hể không chịu được.

Bị cướp súng đã đành, bị giật tóc đã đành rồi còn bị tát cho vài phát....tôi muốn khóc to thật to vì tôi đang yếu thế...tôi không thể cho chúng bài học được.

Trong tròng cười khoái trá của chúng tôi nghe được âm thanh sắt nhọn của một " người quen" khác đã làm đàn chim trong rừng vỡ tổ. Đó là Hàn Nhuận....anh đã bán tên giữ lấy tóc tôi.

Mấy tên khác khựng lại rồi rút súng, tôi không rõ có bao nhiêu tiếng súng, có bao nhiêu tiếng gạt đạn hay bóp cò, tôi chỉ biết mình bị một tên ném ra bờ biển.....

Tôi chẳng biết có phải tôi xui đến nỗi lần nào cũng bất tỉnh lúc quan trọng hay không, sóng biển mặc sức đánh vào tôi....tôi chẳng nghe thấy gì nữa.

Lúc đôi tỉnh lại trời đã tối, tôi nằm trên bờ cát trắng trước một đồng lửa rực đỏ....

Bên cạnh tôi là Hàn Nhuận và túi hàng....anh nhìn tôi bằng ánh mắt lần trước....ánh mắt khó chịu

- Anh thật muốn nói với mẹ em rằng con gái dì ấy bị cướp súng, còn bị súng của mình bắn bị thương, không biết mẹ em phản ứng thế nào nhỉ?

- Anh ác thế

- Anh ác thế nơi mới cứu em, ác đến nỗi không dám đưa em về tòa thành đây này

- Khục....Khục....em....

- Thôi đừng nói nữa uống chút nước đi

Anh nghe giọng nói yếu ớt của tôi nên chẳng muốn nghe thêm nữa, tôi có vận thật, vận xui ấy cứ hể làm nhiệm vụ sẽ bị anh nhìn mình bằng bộ dạng tệ nhất.

Người tôi ướt sũng cũng dần khô lại một chút, chân tôi vẫn chưa có cảm giác nhưng máu ngừng chảy rồi.

Tôi thấy anh móc một con dao găm ra mặt tôi đã tái rồi thì trắng bệch ra luôn....

-Nhuận ca...ca tha cho em.....đau lắm đây!

- Đau cho em chết luôn đi con nhóc vô dụng này

- Em thấy anh hai mặt thật....Nhuận ca chảnh tốt như ở tòa thành

- Ở đây em là tiểu công chúa Tina còn nhường em anh đây phải nịnh nọt thôi

- Đau chứ?

- Sẽ đau nhưng nhanh thôi!

Chẳng có thuốc giảm đau nên Hàn Nhuận sẽ lấy viên đạn ra khi tôi còn trơ trơ, tôi nhìn con dao mà nước mắt ứ đọng.....ngày xui xẻo gì thế này hôm nay chịu đủ mọi cực hình rồi.

Anh lấy chai nước sạch rửa sơ vết thương cho tôi, chiếc quần dài của tôi cũng nên ngắn bớt là vừa. Sợi dây thừng vẫn siết chặt ở cách vết thương một khoảng phía trên chỗ bắn, như thế để giảm mức tối đa việc mất máu của tôi.

Tôi không quên cơn đau đó, nỗi đau cắt da cắt thịt, cơn giao mang luồng khí lạnh rạch lên chân tôi, tôi khóc không ra nước mắt, tôi la toáng làm bầy chim vừa về tổ lại rời đi ồ ạt.

- Anh chết đi.....đau chết em.....sao anh không đi chết đi

- Em bớt ồn đi. Làm thế sao anh gấp viên đạn ra được.

- Anh đưa đùi đây.....em rạch vài đường cho biết vị

Anh cho tôi mượn cánh tay anh, tôi cắt đến mức vết thẹo để lại không cách nào xóa đi được.

Chương 8

- Anh lấy đâu ra mấy vật dụng này vậy?

- Lúc nào anh cũng để hộp cứu thương trong xe mà

- Sao anh không mang theo thuốc giảm đau hay thuốc tê gì đó?

- Anh không cần

Tôi thấy khiếp thật! Mặc dù lượng thuốc trong súng có thể làm tôi mất đi hoạt động ở vùng bị thương nhưng không có nghĩ là tôi không đau. Viên đạn mau chóng được lấy ra....sắc mặt tôi kém hơn mười phần so với lúc dùng khẩu khí đối chọi với đám người kia.

Trán tôi đầm đìa mồ hôi, tóc ướt do nước biển vẫn chưa khô lại thêm phần rũ rượi. Mặt tôi trắng ra, sắc môi cũng nhợt nhạt.....nhưng tôi vẫn cứ ” thao thao bất tuyệt” với Hàn Nhuận.

Anh khâu lại vết thương cho tôi, dường như khi cơn đau dâng đến đỉnh điểm thì mọi tác động kế tiếp chỉ nhẹ như cơn gió.....

Trên bầu trời ánh sao lấp lánh, những ngôi sao tuy chỉ nhỏ nhoi nhưng ánh sáng từ nó phát ra mang vẻ đẹp kì lạ. Nó huyền ảo, yếu ớt, nhỏ nhoi nhưng giữa bầu trời mây đen vây kín....nó vẫn sáng.

Tôi muốn như ngôi sao.

Nhỏ thôi....

Yếu ớt thôi.....

Nhưng vẫn tỏa sáng.....

Dù có ở giữa bầu trời u tối nó vẫn sẽ không bị che lấp, khi trời mưa nó sẽ biến mất nhưng rồi nó sẽ quay lại....dù không ở cùng vị trí đó nhưng nó vẫn phát sáng.....

- Nhuận ca. Anh thích làm sát thủ chứ?

- Sao hỏi thế?

- Em không thích công việc này.....em có ước mơ riêng.....nhưng em không thể quên bản thân mình là ai. Em không dứt bỏ những việc làm này.....

- Ngốc thế! Sao em lại đem ước mơ ra nói chung với việc này chứ!

-.....

- Em ước mơ làm gì?

- Nhà thiết kế thời trang

- Vậy em đã làm được gì?

- Vẫn luôn ngồi thiết kế bữa mỗi lúc buồn chán, vẫn hướng mắt về sàn catwalk được trình diễn các bộ sưu tập của những nhà thiết kế nổi tiếng.

- Em thấy không?

-.....

Hôm đó anh xoa đầu tôi như mọi khi, dưới bầu trời đầy sao, trước ngọn lửa mạnh mẽ cháy sáng, trước cơn gió lạnh ùa vào bờ, trước ánh mắt ngờ vực của tôi..... anh đã nói cho tôi nghe một chân lí.....tôi xem đó là chân lí.....vì có nó mà đến khi nhớ lại tôi vẫn sẽ mỉm cười mà sống.

- Em ngốc thật hay giả ngốc vậy? Có phải em vẫn đang thực hiện ước mơ không? Nhớ lấy hai việc này không hề trói buộc nhau, giống như em vậy, em luôn là con gái của lão đại nhưng em có quyền không làm sát thủ. Chẳng có ai hay bất cứ việc gì trói buộc ta cả chỉ là ta có cần hay không thôi.

Tôi đã không cần.....không cần anh ở lại cùng tôi, vì thế sẽ chẳng điều gì trói buộc giữa hai người chúng tôi cả.

- Em đang khóc đấy à?

Karen đứng bên cạnh tôi lúc nào tôi cũng chẳng biết, Karen nói tiếng Trung không rõ lắm nhưng tôi hiểu được.

Tôi có khóc đâu chứ chỉ là rưng rưng khi nhớ đến câu chuyện nhỏ trong những kỉ niệm bừa bộn thôi.

- Em không sao! I'm fine very fine.(Em ổn em rất ổn)

- Ok! Bản thiết kế sửa xong rồi em xem qua đi

- Em sẽ xem. Chị ngủ ngon nhé, đừng làm việc nữa cũng khuya rồi.

-Ok . Good night

Karen là cô trợ lý tốt, chị ấy biết nhiều thứ tiếng khác nhau, tốc độ làm việc rất nhanh nhẹn. Nhiều lúc tôi thấy bản thân mình phiền đến chị quá.

Dạo gần đây chị Karen đang cùng tôi thiết kế một bộ sưu tập mới cho dịp Giáng Sinh sắp đến. Công việc của tôi chỉ là vẽ lên ý tưởng Karen sẽ biết ý tôi mà làm theo các thao tác cần thiết.

Trong thời gian mang thai tôi chẳng dám lộ diện, số điện thoại của tôi đã đổi nên chẳng ai biết mà liên lạc với tôi. Nhưng hộp thư trên email của tôi vẫn đầy, vẫn là những tin nhắn hỏi thăm và “buồn đưa lên” của tôi và Kì Băng.

Kì Băng bỏ nhiệm vụ giữa chừng vì bạn ấy có gì đó với nhà họ Dương, bạn ấy không nói bạn ấy ở đâu chỉ bảo tôi đừng làm gì hết. Mong tôi nói với ba một tiếng để bạn ấy đi vài năm, bạn ấy sẽ quay về tổ chức sớm thôi.

Tôi lo cho bạn ấy lắm, nhưng bên bạn ấy có Hàn Nhuận rồi, Nhuận ca của bọn tôi sẽ không bỏ rơi bất cứ ai nhất là tôi và Kì Băng. Nhưng Kì Băng sẽ là người được ưu tiên hơn, tôi cũng muốn thế, tôi khá hơn họ tưởng đấy.

Tôi được bảo vệ quá lâu rồi, tôi muốn thoát khỏi lá chắn của ba mẹ, khỏi sự quan tâm và lo lắng của Kì Băng, khỏi niềm tin và sự cổ vũ của Hàn Nhuận. Tôi muốn thoát khỏi thân phận con gái lão đại tổ chức sát thủ, vì khi như thế tôi mới biết.....mình vốn nhỏ bé.....so với thế giới rộng lớn ngoài kia tôi chỉ là một nhân tố nhỏ nhoi.

Chẳng còn điều gì có thể trói buộc tôi nữa, mà tôi cũng chưa từng để chúng trói buộc mình. Tôi sẽ như ngôi sao trong màn mưa, yếu ớt tắt lịm chẳng thể phát ra chút ánh sáng lấp lánh nào.

.....Nhưng khi tôi quay lại mọi thứ sẽ khác, tôi sẽ lại tỏa sáng trên chính những bước đường của mình.

5. Chương 9

Tôi một mình đứng trong phòng Kì Băng rất lâu....tôi khóc dữ lắm.....lần đó là lần tôi cảm thấy mình thật sự bí bách đến ức chế nặng.

Sau lần bị thương tôi vẫn lập được thành tích cho mình, tôi dường như rất lâu, vết thương ở đùi nên chẳng tiện đi lại.

Đến giờ vết thương ấy vẫn là vết sẹo trắng trên đùi tôi.

Những tuần lễ sau rất nhiều sát thủ mới được nhận nhiệm vụ, tôi nghe nói họ rất khá, ba mẹ tôi cũng an tâm phần nào.

Tôi dường như chết đi trong niềm khiêu hãnh duy nhất của mình.....vì mọi chuyện xảy ra tôi nào đoán trước được.

Chỉ mất một tháng để tôi hồi phục và bước vào tập luyện như thường. Tối đó tôi ở phòng tập bắn một mình. Tôi muốn dùng thử cây súng mới vừa nhận được sau nhiệm vụ.

Tôi chỉ thích súng lục, nó nhỏ gọn dễ giúp tôi hành động. Tôi thích tính linh hoạt chẳng thích nổi cồng kềnh.

Tôi tập bắn một lúc có cảm giác cổ tay và vai hơi tê tôi liền nghỉ một lát. Vai tôi dần nhức nhối khó hiểu, tôi không nghĩ nhiều chỉ nghĩ sẽ khỏi nên chẳng bận tâm.

Sáng hôm sau mẹ tôi mở cuộc tập huấn nhỏ, ngoài việc bắn các tấm bia ở các cự li khác nhau mẹ còn thử thách chúng tôi bằng một cách tập mới.

Chúng tôi tập luyện cứ như chơi đùa, mỗi người sẽ đứng giữa sân tập, đây là một sân tập không lớn lắm, nó là nóc tòa thành.

Xung quanh gió thổi tứ phía, biển rừng dường như ở dưới chân tôi, dọc bốn góc sân là cả chục quả bóng bay.

Ai bắn trên 5 quả trong vòng 1 phút sẽ đạt và miễn kiểm tra tháng này. Nhìn mà ai cũng than vãn, tôi cũng trong số đó. Tôi giỏi môn này nhưng không phải như mẹ, tôi có thể bắn ở các loại cự li hay địa hình. Tất cả đều được lập trình, nhưng trường hợp này là nhờ vào hướng gió và tốc độ nhanh tôi chỉ e...

Tina rất khá, “lão bà” vẫn luôn suýt sặc hơn ai hết, chị ta cố bắn cho được quả bóng ở góc vuông của sân trong vài giây đầu nhưng rồi bỏ cuộc và hoàn thành tốt bài thực hành.

Tôi có cảm giác những quả bóng ở hai bên, sau lưng hay trước mặt đều khó, duy chỉ có quả Tina cố bắn là dễ. Ở đây chỉ có bốn quả như thế nằm bốn góc, gió vẫn làm chúng đung đưa qua lại nhức cả đầu.

Tôi cố tập trung, mọi người hướng mắt về tôi, mẹ tôi vẫn cười dịu dàng, nụ cười báo cho tôi biết bà hiểu được ý tôi.

1 phút là 60’

Trong 60’ tôi dùng hết số đạn có trong súng để chỉ bắn quả bóng ở góc, 4-5 viên đạn thoát khỏi nòng súng nhưng chẳng thể làm nổ tung quả bóng chướng mắt đó.

Phát đạn tiếp theo.....tôi thật chẳng muốn nhớ.....nhưng nó là kỉ ức khó quên

Lúc đó không biết tại sao súng giật mạnh, thật ra sức giật của nó tôi đã quen nhưng lúc đó tôi cảm thấy áp lực đó tôi không thể chịu được.

Khẩu súng rơi xuống đất, tôi lùi lại vài bước rồi giữ chặt vai phải của mình, cơn đau nhức làm cả cánh tay tôi tê liệt tôi chỉ biết là rất đau, rất đau.

Khi tôi khụy xuống mọi người lao tới, ba tôi đã bế tôi về phòng. Mẹ ở lại trấn an mọi người rồi theo sau, Tina giúp mọi người tập luyện tiếp.

Ba người đến phòng tôi, khi mặt tôi nhăn nhó, mồ hôi trên trán lã lã thì bác sĩ đã đến. Tôi điên tiết lên đuổi hết mọi người ra ngoài.

Cơn đau dần qua nhanh tôi thấy chẳng đau nhức gì nữa, tôi nghĩ chỉ là chấn động nhẹ không phải lo, sức khỏe và kĩ thuật của tôi tốt như thể sao có chuyện gì được.

Tôi bước ra ngoài, tôi còn nhớ đó là lần đầu tiên tôi lớn tiếng với Hàn Nhuận, anh đứng ngoài cửa chờ tôi, tôi chẳng thèm nói gì mà đi một mạch.

- Anh nghĩ em nên để bác sĩ xem vai em hay tốt nhất nên chụp X quang để xem liệu em có thể bị gì không hay không?

-...

- Em có thể sẽ bị chấn thương hay nghiêm trọng hơn là không thể dùng súng nữa.

-...

- Ba mẹ em đã rất lo em không thấy sao?

-...

- Lúc này em không nên dồn quá sức vào quả bóng đó như thế, kĩ thuật em hẳn chưa tốt em nên lựa chọn việc làm sẽ hơn.

-...

Lúc anh “thao thao bất tuyệt” thì tôi dừng lại trước cửa phòng Kì Băng. Anh xoa đầu tôi rồi lại khuyên nhủ, tôi biết anh muốn tốt cho tôi nhưng tôi không muốn nghe giáo huấn vào lúc này. Tâm trạng tôi rất ư là không tốt.....vì thế tôi đã làm sai.

Tôi hất mạnh tay anh ra và quát nạt ghê gớm, lần đó chính là lần đầu tiên tôi có cảm giác mình dữ dằn vô cùng.

- Anh thôi trò mèo khóc chuột đi. Phải anh tốt như thế hiểu gì cảm giác của người thiếu sót như em.

- Anh không có ý đó

- Anh chính là có ý đó. Anh cho rằng quả bóng đó khó lắm sao? Anh sai rồi em thấy nó là dễ nhất trong vô vàn quả bóng chết tiệt khác.

- Anh cảm thấy...

- Thấy! Anh nhìn nhận người khác chỉ bằng cách tầm thường như vậy sao? Phải em là vô dụng làm nhiệm vụ cứ bị thương rồi bất tỉnh anh lúc nào cũng phải ra tay cứu giúp. Sau này em sẽ không cần đến anh theo sát em trong nhiệm vụ nữa em có chết cũng chẳng phiền anh nhặt xác. Em sẽ không bao giờ bỏ việc bắn súng, dù tay phải có gãy em vẫn sẽ dùng tay còn lại mà bắn anh chớ lo. Mà anh có lo cho em đâu. Chẳng phải tối nào Kì Băng cũng nhắc nhở anh chăm sóc cho em sao? Em không cần Kì Băng tốt với em em nhận còn sự quan tâm, bảo vệ của anh em không cần tới.

Tôi đã như thế.....đã làm anh tổn thương như thế rồi quay vào phòng Kì Băng đóng cửa thật mạnh.

6. Chương 10

Nhớ tôi nằm trên giường Kì Băng ôm mấy quyển album hình lúc nhỏ, lúc chúng tôi cùng ở bên nhau, lúc tôi buồn nhất Kì Băng sẽ lắng lặng ngồi cạnh tôi không lên tiếng mặc cho tôi gào thét.

Mỗi lần tôi thét, tiếng thét liền vọng về từ những khe núi lúc đó cả hai chúng tôi sẽ lăn ra cười. Thực chất Kì Băng vốn rất vui vẻ, tôi và bạn ấy rất hay nói móc nhau như thế rất vui, anh Hàn Nhuận cũng dần học cách nói chuyện của chúng tôi.

Tôi nhớ mình nằm ở đó rất lâu rồi hết dữ dội, nước mắt tôi trực trào....

Trước mặt bao nhiêu người, con gái của một tay súng chuyên nghiệp đã chẳng làm nên tích sự gì lại còn bị thương

Lòng tự trọng tôi không cao như vậy đâu, tôi thất bại hơn cả chục lần trước bàn dân thiên hạ cũng chẳng đổ mặt tía tai hay tự ái gì đâu.

Tôi chỉ tức là tại sao....rõ ràng quả bóng đó dễ như vậy mà tôi lại bắn không trúng. Tôi có cảm giác....chỉ cần cầm chắc súng tôi sẽ biết mục tiêu sẽ nằm trong tay tôi lúc nào và ra sao.....nhưng sao tôi lại không làm được.

Còn nhớ lúc tôi quay ra thì Hàn Nhuận vẫn đứng đó....anh nhìn đôi mắt đỏ hoe vẫn còn chưa khô của tôi....anh có đưa tay giúp tôi lau đi nhưng tôi đã né.

Tôi nhiều lần nghe anh nói chuyện điện thoại với Kì Băng mỗi khi lúc rảnh rỗi thường là buổi tối. những lúc đó chỉ là tôi vô tình.....

- Phải ngủ rồi

- Không sao bác sĩ bảo mai sẽ có thể đi lại.

- Vừa ăn trưa xong giờ đang ngồi vẽ vời gì đó

.....

Tôi nghe thấy anh nói với Kì Băng lòng tôi vừa vui vừa buồn, Kì Băng tốt với tôi rất rất tốt với tôi. Nếu bạn ấy biết sau này tôi đi Mỹ, London hay Tokyo chắc bạn ấy sẽ thuê hẳn vệ sĩ cho tôi. Còn anh, Hàn Nhuận, tôi cứ ngỡ anh đã xem tôi như em gái rồi chứ, nhưng không, anh chỉ làm vì trách nhiệm. Tôi không nghĩ gì nhiều chỉ muốn anh xem tôi như em gái thật lòng quan tâm đến tôi.

Khi tôi biết anh như thế tôi cũng chẳng trách gì chỉ đơn giản anh không thực sự quan tâm tôi.

Vì thế lúc nào tôi cũng khuyên anh chọn Kì Băng, tôi không thích thú gì sự quan tâm của anh nhưng chúng tôi quen nhau từ nhỏ, nhìn tôi và Kì Băng cùng lớn lên như thế mà anh chẳng cho tôi cơ hội làm em gái anh.

Nhiều ngày sau đó tôi và Hàn Nhuận cách xa nhau ra, ai trong tòa thành cũng thắc mắc, nhưng chẳng ai dám đá động.

Chỉ tôi tránh né anh nhưng anh vẫn như trước quan tâm chăm sóc cho tôi.

Tôi không tiếp tục học đua xe với anh và ba nữa

Tôi không ăn cơm ở nhà ăn như trước nữa

Tôi không đưa anh xem những bản thiết kế của tôi hay cho anh xem khẩu súng tôi mới ráp nữa

Thói quen trước kia tôi đều thay đổi hết, nó không làm đảo lộn cuộc sống tôi.....chỉ có lúc tôi cảm thấy không thú vị lắm.

Nhờ những lúc đó tôi đã phát hiện nóc tòa thành là nơi tôi muốn đến nhất, gió trên cao rất mạnh vì tòa thành nằm ở trên núi, dưới vực là biển lớn dưới núi là rừng cây cao ngất.

Khi gió chiều thổi mạnh tôi lại buộc bong bóng vào góc sân, gió lớn làm bong bóng ngã nhiều phía nhiều góc độ. Tôi vẫn kiên trì tập luyện từng ngày.

- Gì vậy Băng Băng tớ đang ở nơi nhiều gió cậu nghe tớ nói chứ?

- Tớ nghe rồi. Tớ có phải xài thiết bị kém chất lượng đâu

- Cậu gọi tớ có gì không?

- Di Huyền nói cậu không ổn, lại bị chú Nam mắng hay lại bị thương ở đâu?

- Cậu đừng nghe mẹ tớ bà ấy áp lực quá nên nghĩ tớ cũng vậy đấy

- Nói thật đi di Huyền bảo cậu với Hàn Nhuận cả tháng không nói chuyện với nhau còn gì

- Tớ không muốn nói nhiều. Anh ấy coi tớ là người dưng thì tớ coi anh ấy là người không quen biết

- Không phải chứ anh ấy vẫn quan tâm cậu dữ lắm mà

- Chơi tôi à tiểu thư?! Cậu bảo anh ấy lo cho tớ anh ấy có giả ngu giả đần cũng phải nghe cậu thôi
- Cậu điên à!? Tớ chẳng rảnh rang gì mà làm mấy chuyện dư thừa vậy đâu
- Thế à!?
- Tớ chỉ tiện hỏi thăm cậu mỗi buổi tối hay lúc có thời gian thôi. Tớ biết anh ấy chăm sóc cho cậu nhiệt tình nên tớ cũng bớt lo
- Ừ
- Thôi chào nhé! Đừng như thế Mạc Mạc nhà tớ vui vẻ, hoạt bát lắm mà
- Ừ tớ biết rồi.

Lúc đó tôi ngừng tập bắn định tìm Hàn Nhuận để xin lỗi thì tôi nhận được nhiệm vụ mới, nhiệm vụ lần đó khá dễ, đó là nhiệm vụ dễ nhất tôi từng nhận.

Lại một đánh giá chủ quan từ tôi, tôi đã nhận nhiệm vụ đó và cứ nghĩ nó dễ

Tôi chỉ việc ám sát một người trong bữa tiệc của hắn, hắn là một đại gia giàu có rất có địa vị trên thương trường. Quanh hắn cũng có những vệ sĩ tay mơ như những người khác. Tôi quen với mấy việc giết người “sợ máu chưa thành sông” thế này rồi. Với kỹ thuật của tôi chỉ một phát súng là đủ.

Hôm đó tôi mặc chiếc đầm dạ hội dài màu xanh biển đậm, súng tôi vắt bên đùi trong làn váy. Tôi đeo chiếc mặt nạ dạ hội màu đen, nó che khuất nửa phần mặt tôi, tôi buộc tóc sang một bên để nó vất lên vai.

Lúc mọi người di chuyển trên sàn nhảy tôi đứng sau bức màn sân khấu và.....

Bắn!

Tiếng hét thất thanh, hội người hỗn loạn cả lên, mục tiêu của tôi nằm dưới sàn, từ lòng ngực hắn chất lỏng màu đỏ chảy ra như vỡ đê.

Tôi biết bộ áo vest phần nào làm giảm khả năng đạn xuyên tim nên tôi đã dùng đạn mũi nhọn hơn một chút, nhỏ hơn một chút thế là....bắn.....chuẩn xác.

Tôi rất nhanh rời khỏi khu vực đó, mấy tên vệ sĩ như ” gà mắc tóc” quỳnh cả lên. Tôi nghĩ chúng nên đến tìm ba mẹ tôi học một khóa, đúng là chọc cho tôi không cười không được.

Nhưng tôi đã khinh địch.....và tôi đã trả giá vì điều đó.

Lúc tôi ra đến boong tàu phía sau có một đám người áo đen đuổi theo tôi, lúc đó tôi mới biết, từ khi bước lên thuyền cho đến lúc rút súng tôi đã bị camera ghi hình.

Tôi là đồ ngốc ngốc hơn chữ ngốc.

Trước giờ tôi chưa bao giờ lơ là cảnh giác mấy vụ camera hay thiết bị nghe lén vậy mà.....chết tiệt.

Tôi đứng bên boong tàu, sóng ào ạt, gió thổi từng cơn, đây có gọi là đường cùng không nhỉ?

Trung tâm là tôi hai bên vây kín người ai nấy đều có súng, chúng tiến ngày càng gần tôi, lúc trước tôi có thể bắn hết đạn mà nhảy từ lầu 5 xuống bất chấp tấm kính dày.

Bây giờ thì đừng đùa với tôi chứ? Nếu hết đạn tôi không dám nhảy đâu.....tôi không biết bơi. Lần trước có Hàn Nhuận đỡ thì may ra, lần này nếu tôi nhảy lỡ làm mỗi cho cá thì thế nào?

7. Chương 11

Tôi chưa từng bị dồn vào đường cùng một lần nào, ngay cả khi rời Pháp để trốn ba ở London như ngày hôm nay tôi vẫn thấy mọi chuyện chẳng làm khó được tôi.

Nhưng cảm giác không còn đường lui đã lờn vờn trong đầu tôi cái hôm làm nhiệm vụ ám sát trên du thuyền.

Tôi vẫn đứng im bất động mặt cho hai tên hai bên chĩa súng vào thái dương mình, tôi không cho phép mình sợ hãi hay làm bất cứ điều ngu xuẩn nào trong giờ khắc đó.

Khi bọn chúng yên tâm rằng tôi thật sự đầu hàng bọn nó đã thu lại súng, tôi không ngốc đến nỗi hành động khi cả chục cây súng chĩa vào mình như lúc đó.

Súng là ” người quen ” của tôi, tôi không thích chúng nhìn mình như người xa lạ chẳng hề hay biết, tôi biết mấy cây súng đó có phải do tôi ráp đầu nhưng cứ là súng sẽ là ” bạn ” của Tiểu Mạc tôi.

Tôi đi đầu sau lưng tôi là một ” hàng ngũ ” dày đặc, hai nòng súng áp sát vào lưng tôi. Tôi biết đó là lúc thích hợp nhất.

Tôi thích khiến người khác hụt hẫng, cứ nghĩ lại cảnh chúng bị cướp súng tôi lại thấy mình cứ như gió ấy.

Tôi quay lưng rất nhanh đã có bắt lấy tay tên bên phải nổ súng vào tên kia, có thêm súng là lợi thế cho tôi. Tôi đập tên đang trong tay mình về phía bọn kia, tôi nhanh chóng nổ súng, tôi luôn biết quý trọng thời cơ, nhắm là phải trúng, không thích bắn bừa.

Cuộc ẩu đả dường như làm kinh động đến phe địch, tôi cố giải quyết mười mấy tên rồi chạy. Đến lúc cần dụng vũ thì dụng vũ thôi, vài cú lộn ngoạn mục, thêm vài cú đá tuyệt đỉnh.

Tôi cố nhặt súng để có thể cầm cự lâu hơn, so với tay đấm của Kì Băng thì mấy cú đá của tôi cũng chẳng kém cạnh. Hôm đó tôi mang giày cao gót nên đá cú nào....ui cha thấm nhỉ?

Chúng đến ngày một đông, tôi cố hết sức cũng chẳng còn cầm cự được bao nhiêu, đúng lúc vai tôi truyền đến cơn đau chết tiệt lần trước.

Đau ngay tình thế cấp bách như vậy muốn lấy cái mạng này của tôi sao? Trong tình thế ” ngàn cân treo sợi tóc ” như thế mà còn không nhảy xuống biển thì tôi là người ngốc nhất thế giới.

Nhớ mãi cảm giác lần đó, tôi nhảy xuống biển một lúc chẳng nổi lên, bọn chúng thấy thế cũng chẳng nhảy theo mặt tôi chết đâu thì chết.

Sở dĩ chúng không nhảy vì đêm nhiệt độ xuống thấp, Pháp cũng dần chuyển sang đông nên nước biển có thể lạnh cứng người, nguy cơ chuột rút rất cao nên dù tôi có biết bơi cũng chẳng vào được bờ.

Chìm trong làn nước lạnh băng tôi thấy rất khó chịu, tôi thấy ngộp ngạt vô cùng, nước vào khoan mũi tôi không ít. Người tôi nhẹ bẫng, tôi mất dần cảm giác, tứ chi tê cứng. Đôi mắt tôi mơ hồ nhắm lại, mọi thứ chìm sâu xuống đáy đại dương, nếu hôm đó có Hàn Nhuận tôi sẽ không hành động ngu xuẩn.....một mình.

Giờ khắc đó tôi không nghĩ nhiều như trước nữa, tôi chỉ nghĩ duy nhất một điều. Tôi đã không thể nói câu xin lỗi với ba mẹ và Hàn Nhuận, tôi vẫn chưa tạm biệt Kì Băng.

Khi ý thức cuối cùng của tôi mơ hồ cuốn theo dòng nước, mọi thứ tưởng chừng kết thúc.

Lúc tỉnh dậy tôi đang nằm trên bờ biển, tôi vẫn ý thức được trời tối đen như mực, tiếng sóng vỗ bên tai làm tôi thấy khó chịu.

Lần trước bọn giao hàng cũng quăng tôi ra biển nhưng chỉ cách bờ không xa, chỉ vì lúc đó tôi bị thương, mất máu nhiều nên mới bất tỉnh.

Lần này mạng tôi lớn thật, tôi đã không chết, hẳn có ai đó đã cứu tôi hoặc số tôi lớn nên bị đánh dạt vào bờ.

Tôi ngồi dậy ho sặc sùi vài cái rồi nhìn quanh, bờ biển vắng tanh, xung quanh vây kín những rừng cây. Tôi cảm thấy nơi này rất quen....đúng rồi....đó không phải lâu đài mang kiến trúc cổ sao? Đó là tòa thành của tôi.

Sao lạ vậy nhỉ? Tôi nhớ mình đi rất xa nơi này mà. Tôi chẳng bận tâm, vốn tính tôi đơn giản chẳng thích tốn chất xám suy nghĩ rồi phiền hà, sống là tốt rồi.

Tôi cố băng qua cánh rừng để ra để đường lộ, vì trên núi chỉ có mỗi tòa thành và ngôi nhà trước kia của tôi nên chẳng thấy xe nào đi qua.

Nghĩ lại lúc ở dưới dòng nước tôi thấy ám ảnh. Sao tôi không biết bơi tôi cũng chẳng rõ, chỉ biết là cứ xuống nước là chỉ biết vung tay múa chân. Ba mẹ có nhờ đến chuyên gia dạy tôi ấy chứ, nhưng cho tôi xin, tôi làm không được.

Trên lý thuyết kỹ thuật bơi của tôi không tệ, nhưng khi thực hành thì theo quán tính thôi. Tôi có cảm giác sợ nước, tôi cứ luôn nghĩ rằng sẽ có cá mập hay thủy quái gì đó sau lưng mình. Tôi bị như vậy vì tôi ám ảnh phim hành động Mỹ đấy! Biết rằng mấy khi xui đến nỗi gặp cá mập, nhưng dòng nước chảy qua người tôi liền ngay lập tức tôi có phản xạ.

Điều làm tôi nghĩ mình điên rồ nhất khi nhắc đến là không dám bơi vì sợ cá mập, thôi đi đừng cười tôi chứ dù nhiều lần cố gắng khắc phục nỗi sợ hãi cũng vô dụng tôi xin hàng.

Lúc tôi trở về tòa thành thì liền nghĩ ngay đến việc tìm gặp ba mẹ, khi tôi đến phòng hai người họ đang xem ti vi trên sofa. Nhìn thấy tôi họ rất ngạc nhiên, mẹ tôi kéo tôi vào, nhưng tôi chỉ nói vài lời rồi đi ngay.

- Mạc Mạc? Sao người con ụt thế này? Có sao không con?

- Con ồm mà mẹ. Ba mẹ hai người không phải lo cho con, vai con chỉ là do tập luyện nhiều nên đau thôi. Con xin lỗi làm hai người lo lắng. Con cũng cảm ơn ba mẹ đã quan tâm con, nhưng sau này mẹ tuyệt đối không nên làm phiền Kì Băng nha?! Bạn ấy còn nhiều việc cần giải quyết hơn chuyện con có ốm hay không.

- Không sao là tốt rồi. Thôi về phòng thay đồ đi con cảm lạnh thì không nên đâu.

- Vâng ba mẹ ngủ ngon.

Mẹ cười với tôi, lúc tôi quay đi ba tôi mới nói với tôi một điều làm tôi khựng người. Nhưng sau đó tôi vẫn vui vẻ cười rồi trả lời lại.

- Tiểu Mạc, con bắn rất tốt....Sẽ có ngày con nhận ra con cần lắm sự bảo vệ của Hàn Nhuận như thế nào.

- Ba con có thể mất mạng bất cứ lúc nào, nhưng những lúc đó con mới tìm ra cho mình một lối thoát mới. Giống hôm nay.....con nhảy xuống biển....biết rằng có thể không gặp được ba mẹ thêm lần nào nữa....nhưng con vẫn phải nhảy....không điều gì khiến con chùn bước và chẳng có bất cứ thứ gì có thể trói buộc lấy con.

- Con sẽ hối hận với những suy nghĩ đó.

- Con cũng mong như thế

Lúc tôi đến phòng Hàn Nhuận anh ấy đang ráp một khẩu súng lục mới, nhìn thấy tôi anh gác lại việc đang làm nhìn như muốn nói " có việc gì sao?". Anh vẫn cười với tôi, nụ cười của anh chẳng làm tôi suy nghĩ nhiều chỉ ít chỉ làm tôi an tâm để nói điều mình sắp nói ra.

- Em xin lỗi, em biết mình không nên có hành động như thế với anh.

- Anh không để bụng đâu.

- Em cảm ơn.

- Em vừa từ biển trở về sao? Em biết bơi rồi à?

- Không chỉ là may mắn thôi.

Khi tôi trở về phòng, trong chiếc gương dài phản chiếu hình bóng khiến tôi buồn cười, cát vẫn còn bám đầy trên người tôi. Chiếc váy ướt sũng nhìn tôi đáng thương thế nào ấy,

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần bắt đầu cho những chuỗi ngày đáng thương của tôi....vì sau lần đó tôi đã không tiếp nhận thêm sự giúp đỡ nào từ Hàn Nhuận....chỉ trừ hôm tôi bị bỏ thuốc.

Khi ở đây, London, mỗi đêm tôi vẫn quen nhìn lên bầu trời tìm lấy cho mình một ngôi sao mới. Nhưng nhìn những ngôi sao kia làm tôi thấy cô đơn, buồn tẻ, tôi muốn ngôi sao lần trước sáng trên bầu trời.

Tôi điên rồi, làm sao tôi biết được ngôi sao ấy có ở đâu đó trên bầu trời này hay không. Nhưng tôi có linh cảm nó vẫn chưa phát sáng, ngôi sao của riêng tôi đã ngủ quên ở đâu đó. Khi tôi gặp lại nó nó sẽ phát sáng, ánh sáng yếu ớt nhưng hy vọng trong nó luôn tràn đầy.

8. Chương 12

Ngày tháng cứ tưởng dài đằng đẵng thế như nó như cơn gió nói đến là đến, ngày sinh sắp gần tôi rất lo lắng, tôi cố giữ tinh thần tốt nhất để sinh con.

Tôi thường xuyên đi lại hơn, cũng chỉ loanh quanh trong cửa hàng, thế cũng tốt tôi có thể vừa tập thể dục vừa tư vấn cho khách hàng.

Sáng nay cửa hàng rất đông, đến tối đóng cửa trời cũng không sớm gì. Tôi đi lại xem số quần áo hôm nay bán được bao nhiêu.

Tôi có định gọi cho mẹ, tôi muốn nghe giọng nói của bà, bà sẽ trấn an tôi mỗi lúc tôi thấy căng thẳng. Cứ nghĩ chẳng biết khi nào mới sinh tôi lại có cảm giác lo lắng.

Số điện thoại mọi người vẫn nằm trong điện thoại tôi, Kì Băng có cho tôi số điện thoại mới, tôi cũng nghĩ nên gọi cho bạn ấy, đã lâu rồi hai đứa tôi có ” buồn đưa lên ” với nhau đâu.

Nhớ lúc trước không gặp nhau nhưng liên lạc của chúng tôi vẫn được coi là thường xuyên, biết là điện thoại đường dài cước phí đắt ghê gớm nhưng hai chúng tôi không bận tâm.

Mặc dù làm nhiệm vụ ở xa nhưng mỗi tháng Kì Băng sẽ về tổ chức một lần để thông báo cũng như thăm hỏi sức khỏe mọi người.

Kì Băng nhiều năm ở Mỹ dường như mất đi sự lạnh lùng vốn có....à không chỉ là tốt hơn xưa rất nhiều, bạn ấy nói nhiều hơn, cũng vui vẻ hơn.

Thường thì Kì Băng sẽ bôi nhọ, sỉ nhục, chà đạp tên Dương Thạc chẳng ra làm sao. Cô thường than rằng chẳng ai ám sát hay cố ý dọa nạt cậu ta cả, đáng buồn cười nhất là cậu ta cũng có võ. Chỉ tổn hại cho bạn yêu quý của tôi đau đầu vì phải theo hắn đi đây đi đó phục vụ hắn.

Nhưng tôi phát hiện được sau bộ mặt đó Kì Băng quan tâm đến tên họ Dương rất nhiều, chốc chốc bạn ấy lại lăn ra cười, tôi còn nghi ngờ bạn ấy làm việc quá độ nên mắc bệnh thần kinh rồi không nên.

- Thần kinh tởm sớm đã bọc thép rồi. Mà nè anh ấy đâu rồi.

- Thưa cô bạn lơ đãng của tôi! Ở đây có hơn cả trăm ” anh ” của cậu vừa hỏi, tớ chẳng biết nên trả lời thế nào.

- Cốc cho vài ba cái bây giờ. Tớ hỏi Hàn Nhuận

- Thế có phải dễ trả lời hơn không. Anh ấy đang....đến kia.

Lúc đó tôi và Kì Băng đang ở trên nóc tòa thành, tôi vẫn thường xuyên đến đó, Kì Băng ít nhiều cũng có thể biết mà tìm tôi khi về tổ chức.

Hàn Nhuận không hề đến đây lần nào, chỉ trừ khi có tập luyện thôi, mỗi lần ba mẹ tôi bảo anh ấy tìm tôi thì anh ấy sẽ đến phòng tôi, sau đó là phòng tập thể lực, cuối cùng là phòng tập bắn. Tôi biết anh ấy biết tôi ở đâu nhưng anh ấy không đến tìm, chỉ gọi cho tôi.

Đó là hôm đầu tiên anh ấy lên nóc tòa thành trừ việc tập luyện, tôi cũng chẳng thấy lạ Kì Băng ở đây thì anh ấy sẽ tự giác mà mò đến thôi.

- Hai em muốn làm nhiệm vụ cùng nhau không?

- Hỏi lạ thật anh có câu trả lời rồi mà cứ thích hỏi.

- Thế thì mau đi thôi.

Kì Băng trả lời thay tôi rồi cùng đi với Hàn Nhuận, tôi vẫn vui vẻ tiếp bước theo sau. Tôi chỉ kiêu lời với anh ấy vài ba câu cho bớt chút thời gian để có thể cùng Kì Băng nhanh chóng thi hành nhiệm vụ.

Tôi còn tưởng rằng chỉ riêng ” cặp bài trùng” chúng tôi song hành cùng nhau, nhưng chẳng may lò ra vài ba cái mặt thấy phát chán. Hàn Nhuận luôn trong tuyến đầu, Tina thì không tránh khỏi bị điều động, tên Từ Thắm thoitha chẳng biết chui ở xó nào để lọt vào nhóm.

Lần này là làm việc theo nhóm, có tất cả năm người, mỗi người một sở trường, nhưng ý thức đồng đội luôn đặt lên đầu.

Tiểu Mạc tôi vẫn mang trọng trách sát thủ cầm súng.

Kì Băng thì không rời bỏ siêu xe của mình.

Hàn Nhuận và Từ Thắm cũng dùng súng luôn.

Tina vẫn là ninja, phi dao là sở trường riêng của chị ta.

Lần này là cuộc giải thoát con tin trong tay bọn xã hội đen, ”cặp bài trùng” có nhiệm vụ giải cứu, ba người còn lại sẽ giải vây và yểm trợ.

Ai cũng biết Kì Băng không thích người khác ngồi lên ” chiến mã” của cô ấy và tôi vinh hạnh là người ngoại lệ.

Qua cuộc điện thoại đòi tiền chuộc, chúng tôi có thể nhanh chóng biết nơi con tin đang bị bắt giữ. Đó là một cảng biển bị bỏ hoang, xung quanh chỉ còn vài thùng container trống và một giàn thép cao gần đó.

Lúc này là buổi tối, gió biển thổi vào lạnh run, có một cô gái bị buộc trên thành giàn tại một thùng container được xếp cao.

Xung quanh có bọn áo đen đi đi lại lại, trong một thùng container sáng đèn có một đám người đang ngồi chơi bài, chúng vừa chơi vừa uống rượu rồi cười khoái chí.

Chúng tôi đang núp sau một thùng container bên ngoài, nếu ba mẹ tôi bảo làm việc nhóm hẳn là nhiệm vụ này rất nguy hiểm.

Lúc Hàn Nhuận, Tina và Từ Thắm mang một va li đầy báo đang đứng nói chuyện với chúng thì tôi và Kì Băng đang tìm cách leo lên giàn thép.

Lúc tiếng súng bắt đầu vang, tôi và Kì Băng tăng tốc chạy trên các thùng container. Chúng bắt đầu chú ý đến con tin và cả hai chúng tôi đã bị phát hiện.

Đây được coi là cuộc đấu không cân xứng nhất tôi từng chứng kiến trong các bộ phim Mỹ, năm chọi gần bảy mươi người chứ ít.

Bọn xã hội đen không thiếu lực lượng, chúng có cả một tổ chức hẳn hoi, khi cần chỉ cần điều động mà thôi.

Tiếng súng nổ vang trời, đến lúc hết đạn thì chỉ nghe tiếng ngã khụy của đối phương.

Vai tôi rất đau, nhưng có Kì Băng sát cánh tôi phải cố gắng, chúng tôi ra đòn chuẩn xác, từ đầu xuống chân chắc cũng bị thương không ít.

Không biết bên ba người kia ra sao tôi chỉ biết lúc đó tôi và Kì Băng rất thảm, đáng lý những việc giải vây thế này không phiền đến hai chúng tôi động tay, nhưng lực lượng chênh lệch như vậy khó trách ba người kia vẫn chưa tiếp ứng.

Bấy giờ tôi mới thàn than sao không dẫn cả tổ chức đi theo cho tiện, để tình hình thế này thì con tin có mà cứu được thì chắc chúng tôi cũng cùng chết chung.

Tôi và Kì Băng đang cách mặt đất rất xa, hai chúng tôi đứng tại vị trí chất ba thùng container, tôi mở đường giúp Kì Băng giải thoát con tin. Lúc trực thăng đến tôi bảo bạn ấy đưa con tin về an toàn tôi có thể giải quyết được.

Tiếng trực thăng làm tôi phát bực vì phải hét to....

- Mạc Mạc cậu cũng lên đi

- Đi mau đi ba mẹ mình sẽ cử người đến giúp thôi

- Cậu sao cầm cự được một mình chứ? Lên đi.

- Tớ.....

- Mạc Mạc cẩn thận!

Lúc Kì Băng hét lên, tôi đã bị đá ra mé ngoài, chỉ một chút thôi tôi có thể rơi xuống ngay lập tức, tôi muốn điên lên vì cô bạn lười thôi như Kì Băng rồi, sao lúc trước kiêu lời bao nhiêu thì giờ lười thôi bấy nhiêu.

- Chết tiệt. Con nhỏ này cậu có thấy cậu đang làm tớ mất tập trung không, đi cho khuất tầm mắt tớ, không thì hốt xác tớ luôn đi

Nói xong tôi nhấc cơ thể đau nhức rồi đánh trả, Kì Băng thấy thế cũng đóng cửa trực thăng rồi đi. Càng về sau ai nấy đều mệt, mà lực lượng bên kia vẫn được tiếp ứng đều đều, nếu ba tôi muốn tôi chết thì đừng chỉ viện cho rồi.

Lúc mọi người trong tổ chức đến thì liền lao vào giúp bọn Hàn Nhuận dưới đất trước, chẳng ai thấy tôi đang yếu thế phía trên. Tôi bị đánh cho tơi tả, nhưng dù sức cùng lực kiệt tôi vẫn cầm cự để thoát khỏi tầng ba. Hàn Nhuận đến tiếp ứng vào lúc tôi đang cố bám lấy thành container, tôi nhìn xuống đất mà hoa cả mắt, một tên cổ đập lên tay tôi.

Vai tôi rất đau, đau đau lắm! Bàn tay tôi cũng rất rất không thoải mái, tôi sắp không chịu được nữa rồi.

” Sẽ có ngày con nhận ra con cần lắm sự bảo vệ của Hàn Nhuận như thế nào”

9. Chương 13

” Chẳng có ai hay bất cứ việc gì trói buộc tay cả chỉ là ta có cần hay không thôi”

” Sẽ có ngày con nhận ra con cần lắm sự bảo vệ của Hàn Nhuận như thế nào”

” Con sẽ hối hận với những suy nghĩ đó”

Tôi không biết trong cuộc sống mình mạnh mẽ và lạc quan đến đâu....nhưng cứ mỗi khi tử thần đi qua tôi rồi nhìn lại....thì tôi biết giờ phút đó chính là lúc làm tôi suy tư nhiều nhất.

Lưỡi hái thần chết không vội cắt ngang sợi dây sinh mệnh của tôi, thần chết người đây chỉ đang đắn đo có phải lúc nào tôi cũng như thế không...lúc nào cũng coi mạng sống của mình như món đồ không có giá trị.

Phải.

Tôi biết coi thường mạng sống là điều đáng sỉ nhục, ở ngoài kia có biết bao người trân trọng từng giây chỉ để được sống...còn tôi coi mạng sống như cỏ rác.

Tử Thần, nếu người nghĩ tôi đáng chết thì cứ đưa tôi theo cùng ngài có được không? Ở thế giới bên kia biết đâu tôi sẽ nhận ra đâu đó trong hiện tại vẫn còn điều tôi chưa hoàn thành.

Người có thể đưa tôi đi nếu người muốn, tôi ghét sự phiền phức, tôi luôn sống đơn giản, nghĩ gì sẽ nói, hiểu sẽ làm. Tôi ghét những lúc có vài ba câu nói vang đầu óc trong tâm trí tôi khiến tôi phải nghĩ nhiều...tôi không thích thế nó làm tôi mệt mỏi.

Người thấy không chỉ vài chục mét thôi, phía dưới kia là một nền xi măng bằng phẳng chỉ hơi bụi thôi. Tôi chỉ cần buông tay thì mọi chuyện sẽ kết thúc...vai tôi không đau...tay tôi không nhức....và tốt nhất hãy để đầu óc tôi thanh thản.

Buông tay thôi....

- Mạc Mạc!

- Anh làm gì thể buông em ra đi!

- Em mới là kẻ làm chuyện điên rồ nhất. Tại sao phải buông tay chứ? Em nghĩ anh sẽ bỏ mặc em sao? Niềm tin của em đặt vào anh đâu mất rồi?

- Em không muốn trả lời. Anh mau buông ra đi em không muốn nhận sự giúp đỡ của anh.

- Không anh cần giúp em, em cũng cần anh giúp em lúc này.

- Anh sai rồi! Từ lâu sự giúp đỡ của anh đã trở nên dư thừa rồi.

- Mạc Mạc đừng!

.....

- Mạc Mạc

- Tiểu Mạc....không!

.....

Tử thần ơi, người thật lạ, người luôn vô tình như thế, chẳng bao giờ nghe thấy khẩn cầu từ ai cả.

Trong tiếng hét của Hàn Nhuận và mọi người phía dưới, thân thể tôi rơi nhanh trong khoảng không gian nhẹ bồng.

Hàn Nhuận ngốc thật! Anh lao theo tôi làm gì? Tôi đã nói không cần có nghe thấy không?

Anh ôm tôi trong vòng tay của anh, lúc đó tôi mới hiểu, anh cũng đơn giản như tôi, anh chỉ nghĩ đến việc cứu tôi thôi. Chúng tôi lao nhanh xuống, bên tai tôi nghe rõ tiếng trực thăng trên đầu. Một tay Hàn Nhuận giữ lấy tôi, một tay cố giữ thang leo của Kì Băng thả xuống.

Hừ. Nực cười thật. Nợ anh một mạng rồi còn gì?

Tử Thần, người thật biết cách trêu đùa, ngoài kia biết bao người ngày đêm cầu khẩn để chỉ được qua khỏi cơn nguy kịch, còn tôi đây lại được người vớt lên từ dưới đáy vực sâu. Trớ trêu.

Lúc quay về tổ chức ngoài năm người bọn tôi ra những người đến sau không hề bị thương, Kì Băng do rời khỏi đó trước nên chỉ bị thương vài chỗ.

Tôi, Hàn Nhuận, Tina và Tử Thảm thì thâm rồi, bị bao vây liên tục, người chúng tôi giờ phút nằm trên giường cứ tưởng vừa bước ra từ ngục Bastille (Pháp).

Tôi là con gái đấy nhé, thế mà lúc đấy nhìn chẳng khác tên tù binh, mặt mày trầy trụa, bầm tím đủ chỗ, nhưng vai tôi vẫn không cho phép một ai kiểm tra, tôi nghĩ sẽ định kiểm tra sau khi dưỡng thương.

Chúng tôi dưỡng thương rất lâu, mà sau đó nước Pháp cũng rơi vào " Kỉ băng hà" nên nghỉ đông luôn một thể.

Trong thời gian đó tôi và Hàn Nhuận đã không còn gặp nhau nữa, cho đến khi mùa xuân năm tôi 18t mọi thứ lại trở về vị trí.

Tôi có liên hệ với bác sĩ trong tổ chức để nhờ họ xem qua vai tôi, bọn họ là một nhóm bác sĩ chuyên khoa của các nước gần xa, làm việc ở đây họ phải kí hợp đồng dài hạn và cam kết khi xin nghỉ hoặc về hưu sẽ không được tiết lộ việc gì ra ngoài.

Tôi nhờ bác sĩ mà tôi quen nhiều năm, ông ấy đã có tuổi nhưng chưa từng xin nghỉ ngày nào, có lần ông nói ông thích công việc này, tôi cũng chẳng quan tâm.

- Thế nào?

-

- Lắc đầu là ý gì? Nói mau lên.

- Từ cổ tay đến khủy tay có hiện tượng va đập nhiều lần, tuy xương không có vấn đề nhưng bên trong có nhiều chỗ tụ máu bầm, tôi chắc khi tập luyện cô không hề mang bảo hộ hoặc quần băng.

- Phải tôi không quen, rất khó tập

- Từ khủy tay đến cánh tay có dấu vết của hiện tượng nứt xương nhiều ngày không chữa trị, có thể cô đã để quá lâu và tình trạng này đang dần chuyển biến xấu hơn, Cô xem.

Ông ta chỉ đèn tấm hình chụp X quang của tôi, phải tôi có thể thấy rõ cánh tay có một vết nứt rõ rệt, nhưng đó không quan trọng....mà là....

- Cô cũng thấy điểm quan trọng trong khung hình rồi, cô bị viêm bao khớp vai, nơi này rất nhạy cảm, nếu không trị đúng cách sẽ có thể dẫn đến nhiều bệnh nguy hiểm khác...thậm chí là đứt cánh tay.

- Nói như vậy....

- Tôi biết cô giống mẹ cô rất thích bắn súng, nhưng cô Mạc nếu cô còn tiếp tục tập thì e cũng khó cho tôi. Cô có thể dùng các phương pháp trị liệu để giảm đau và sưng nhưng cần thời gian rất lâu để bình phục. Nếu cô đã quyết tâm theo đuổi môn học này thì nên dưỡng thương cho tốt, sáng mai tôi sẽ đến đưa thuốc cho cô.

10. Chương 14

Lúc đó tôi rất sợ, nỗi sợ hãi vô hình bám lấy tôi, tôi cảm thấy mình đã mất mát quá nhiều. Cuộc sống của tôi có mấy niềm vui, vậy mà ông trời đã cướp mất một niềm vui tràn đầy ước mơ và hy vọng của tôi.

Nếu tôi chết đi có thể mọi chuyện sẽ ổn, đây chính là cái giá coi rẻ sinh mệnh của bản thân. Thần chết người không nhân từ như tôi nghĩ, người muốn tôi ném trái qua khoảnh khắc của sự tuyệt vọng thay vì kết liễu mạng sống của tôi.

Sự mất mát từ thể xác kéo theo nỗi dần vặc từ nội tâm mới chính là con dao đâm sâu vào chính mình.

Thần chết ơi, người tàn nhẫn đến độ chỉ dày vò con người nhỏ bé như chúng tôi thôi sao? Vậy sao người không kết thúc nó để mở ra cho ai đó một con đường mới. Hẳn là phía bên kia địa cầu có một em bé vừa bị bỏ đi, nó chưa được mở mắt để nhắm nhìn cuộc sống cơ mà....sao không để tôi chết đi.

Lúc tối tôi ngồi trên nóc tòa thành, những cơn gió mùa xuân vẫn vương vấn hơi lạnh của mùa đông. Tôi đã ngồi rất lâu chỉ để ngắm bầu trời sao khi mùa đông vừa rời đi.

Ngôi sao của tôi đã mất tăm, đó có phải là điềm báo thay cho ước mơ chưa thực hiện của tôi không?

Tay phải của tôi, làm sao tôi có thể vẽ nên những suy nghĩ của mình qua những trang giấy đây, làm sao tôi có thể giữ chặt súng để hạ gục mục tiêu đây?

Lúc đó tôi còn nhớ mình mặc chiếc váy ngủ màu trắng, từ vai đến cánh tay của tôi đều được băng bó, vai tôi sưng lên còn có máu bầm.

Từng cơn gió thổi vào người tôi, cơn gió thổi bay niềm kiêu hãnh của nữ sát thủ cầm súng, dập tắt ước mơ của người thiếu nữ về danh hiệu nhà thiết kế thời trang, cuốn phăng ngôi sao hy vọng nhỏ nhoi của tôi.

Tôi gần như tuyệt vọng, sinh nhật thứ 18 tôi chẳng màng đến, tôi đã không nói chuyện với ba mẹ gần một tháng, Kì Băng đã gửi cho tôi cả chục tin nhắn và gọi muốn ban hành điện thoại nhưng tôi mặc kệ, Tina quan tâm tôi hơn nhưng tôi đã không cần, Từ Thắm vẫn bám lấy tôi.

Có phải lúc đó tôi quên nhắc đến một người phải không? Khoảng thời gian đó tôi và anh ấy như hai người của hai thế giới, sẽ chẳng thấy bóng anh ấy ở những nơi tôi đi đâu...anh như biến mất.

Tôi có cảm giác thiếu đi sự đồng cảm của ai đó trong cuộc sống, Hàn Nhuận rút cuộc tại sao giữa anh và em dừng như đã có một rào chắn vậy?

Em quên..em là người dựng nên rào chắn đó. Anh đã cố phải không anh...nhưng xin lỗi em đang cố thoát khỏi sự quan tâm của anh đấy.

Em đơn thuần chỉ muốn được làm người em gái được anh bảo vệ một lần, nhưng quên đi anh, em tốt hơn rồi, em không cần đến sự thương hại nơi anh, em ổn cả.

Tôi đi lạc đề rồi...có phải tôi đã dần nghĩ đến anh nhiều hơn bản thân, cánh tay của tôi cần sự quan tâm của tôi hơn.

- Lão đại muốn gặp em.

- Vâng

Tôi đi một cách thản nhiên, anh luôn hướng mắt đến vết thương của tôi, tôi cảm nhận được, nhưng cảm nhận có ích gì, có giúp tôi lành đi vết thương không?

- Em thà mất đi mạng sống...cũng không cần sự giúp đỡ của anh?

- Em đã nói từ rất lâu rằng em không cần.

- Tại sao?

- Anh biết nhiều quá để làm gì?

- Anh muốn biết tại sao em quá cố chấp như vậy, thực chất em rất cần nhưng lại nói không, thực chất em rất muốn hét to rằng đau đớn nhưng chỉ âm thầm chịu đựng, thực chất...

- Thực chất em đã quá cần, quá đau, tất cả cảm giác của em đều vượt quá giới hạn của nó rồi. Anh biết vì sao không? Vì ngay cả khi em làm như vậy chỉ nhận được toàn sự giả dối thôi.

- Tại...sao?

- Khi em cần anh sẵn sàng làm tất cả vì em đúng không...nhưng trong thâm tâm anh điều ấy xuất phát từ trái tim sao? Khi em hét to lên vì đau đớn, cơn đau sẽ qua mau sao. Và Khi em nói những lời này anh nghe mà hiểu sao?

-.....

Từ đầu chí cuối tôi vẫn quay lưng với anh, tôi chẳng muốn thấy một biểu hiện nào từ khuôn mặt anh, vì từ đầu tôi đã chẳng muốn mọi thứ diễn ra như thế, có trời mới biết tôi đã hối hận khi nói với anh bằng giọng điệu đó.

Anh à, người em yêu thương, người em coi trọng, người anh trai của em. Em xin lỗi anh nhé, đưa em gái này làm tổn thương anh rồi, nhưng không sao đâu anh nếu như thế có thể làm kết thúc những suy nghĩ đã hạ gục em và anh thì em xin làm vậy. Em không thích nghĩ về thứ tình cảm lệch lạc kia...anh cũng thế nhé đừng cố làm trái tim anh tổn thương, nó sẽ khó lành lắm.

- Em thực sự không muốn nhận tình cảm từ anh sao?

- Ở anh có tình cảm mang tên em sao?

- Phải! Từ ngày em nói tin tưởng anh....em không nhận thấy anh vẫn quan tâm em sao?

- " Với những người coi sự giúp đỡ của người khác là hiển nhiên thì chỉ nên giúp một lần" anh nghe câu này chưa? Em thấy nó có ích cho anh rất nhiều.

- Mạc Mạc...

- Nhuận ca...

Tôi không biết lúc đó tôi khóc khi nào, tôi đã đối mặt với anh, anh nhìn tôi bằng ánh mắt chân thành nhất có thể. Anh không biết tôi đã quên đi tình yêu là gì? Đối với tôi tình yêu trong cuộc sống không cần thiết.

- Nhuận ca...em rất thích gọi anh như thế...có lần em muốn gọi anh là “anh” như Bằng Bằng nhưng em không thích...em thích điều đến tự nhiên ngày thấy anh em bỗng gọi như thế không đối được.

- Mạc Mạc...

- Nhuận ca anh còn nhớ trên bãi biển anh nói những gì với em không? Anh cũng đừng để mình bị trói buộc nữa...nhìn em đây...vai em sẽ mãi thế này...nhưng rồi em biết sẽ đến lúc nó lạnh lẽo. Tình cảm của anh chỉ thoáng qua thôi đừng bị nó trói buộc...tình cảm anh dành cho Bằng Bằng của em chân thật hơn nhiều. Em sao thế không biết, lại nhõng nhẽo với anh rồi, chắc ba đang đợi em em phải....

- Không đâu, anh không nói dối đâu, anh thích em thật đấy, nhận lấy tình cảm của anh nhé anh không nghĩ tình cảm của anh thoáng qua. Kì Bằng chỉ là em gái của anh thôi, anh đã từng có cảm giác với em ấy nhưng đó mới chỉ thoáng qua thôi.

Anh ôm tôi, nước mắt tôi càng không thể ngừng lại mà cứ tuông như mưa, tôi biết anh chân thành đến lạ nhưng từ lâu tôi đã cài đặt lại trí óc mình rồi. Hàn Nhuận sẽ là của nhỏ bạn thân của tôi, bạn ấy cần anh ấy hơn tôi, tôi cũng cảm giác sự quan tâm của anh đối với hai chúng tôi khác hẳn nhau.

- Anh nghe em nhé?! Em rất thích anh, thích những lúc anh không cho phép em ăn quá nhiều, thích những lúc anh xoa đầu em và nói em rất ngoan, thích cảm giác dù biết rằng rất sợ nhưng tin anh sẽ cứu em...em thích tất cả các khoảnh khắc ở cạnh anh...nhưng em không nghĩ nhiều đâu anh...em chỉ coi anh như người anh trai thế là đủ.

- Mạc Mạc...

- Có thể em sẽ yêu anh vào một ngày không xa nhưng em sẽ không nói anh biết...vì dù rằng em có nói ra thì lúc đó anh cũng chẳng còn bên em nữa. Anh sẽ chiếm lấy tim em đấy? Nhưng em không cho phép anh có cơ hội đó đâu, Nhuận ca, rồi anh sẽ nhận ra ngày hôm nay anh đã làm một việc điên rồ.

- Mạc Mạc...anh có thể đợi em ngàn kiếp....nhưng xin em hãy một lần chấp nhận tình cảm anh đã dành cho em.

Tôi bỏ lại lời thề của anh phía sau, tôi đã thôi nghĩ nhiều rồi, vì tôi vừa gạt bỏ hy vọng của anh chỉ khi nghĩ rằng mình có lỗi tôi sẽ tránh xa anh.

” Em không chỉ một lần nhận tình cảm của anh đâu, từng khoảnh khắc ở cạnh anh em đều giữ riêng cho mình một cảm xúc...chỉ cần là anh bên cạnh.... em sẽ an toàn....”

11. Chương 15

Nhớ lại chuyện vốn đau lòng đó tôi đã bấm phải số điện thoại Hàn Nhuận, nhìn dãy số dài có tên ” Nhuận ca” làm lòng tôi dâng lên làn sóng.

Trong phút chốc bụng tôi đau nhói đến tột độ, lúc sắp té xuống đất tôi đã cố dùng hai tay chống giữ. Cơn đau ở vai rồi ở bụng, chúng ập đến cùng một lúc. Nhìn chiếc điện thoại ở phía xa mặt tôi nhăn nhó, trán tôi mồ hôi đang chảy từng giọt, trên màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ đang kết nối.....

- Karen....Karen....tôi sắp sinh rồi....gọi...gọi...

- Susan...Susan....tôi giúp cô..Susan cô phải chịu đựng...xe của bệnh viện phụ sản sẽ đến ngay....

Tôi không biết Hàn Nhuận có bắt máy hay không? Cũng chẳng biết anh có nghe thấy gì không? Anh biết tên tôi, chính cái tên Susan là do anh và Kì Bằng nghĩ cho tôi và tên Ryan của anh cũng chính là do tôi đặt cho anh....

Lúc vỡ nước ối tôi đã được đưa vào phòng sinh, bác sĩ nói tôi có thể sinh thường nhưng máu ở xương vai đang rỉ nếu cố sinh tôi có thể đau đến kiệt sức vì vậy bác sĩ khuyên tôi nên mổ thì hơn.

Tôi chịu được, tôi muốn con của tôi khỏe mạnh và thông minh, đó là những đứa bé được sinh thường.

Một lúc nhận lấy hai cơn đau, tay tôi siết chặt tay Karen, dù đau đớn lắm nhưng tôi vẫn cố gắng rất nhiều. Tôi sinh đôi nên đã mệt lại càng mệt hơn, trong phút sinh đứa sau tôi tưởng chừng mình kiệt sức, bác sĩ đã bảo tôi mà bỏ cuộc con gái tôi sẽ chết vì ngạt thở.

Trong phút cuối đầu tôi không ngừng hiện lên hình ảnh Hàn Nhuận, môi tôi không ngừng mấp máy tên anh. Trong cơn đau đớn tột độ tôi cần lắm sự bảo vệ của anh, chỉ riêng thời khắc này tôi mới tin vào lời ba nói.

Tôi đang nằm trong phòng hồi sức, những đứa trẻ sinh đôi thường được chăm sóc đặc biệt, sức khỏe của tôi rất tốt bác sĩ nói tôi cần ăn uống đủ dinh dưỡng để có đủ sữa cho hai bé con.

Karen vừa đến, chị ấy đang dứt cháo cho tôi, nếu nói giờ khắc này tôi mệt mỏi thì ý chí nơi tôi chưa hề suy giảm.

Tôi muốn Hàn Nhuận nhìn thấy hai bé con, muốn anh ấy thấy được hai ngôi sao hy vọng của tôi đang tỏa sáng.

- Karen

- Có việc gì em nói đi

- Chị giúp em đưa hình của hai bé con đến địa chỉ này nhé? Chị nhớ không được để lại địa chỉ, chị cho bưu một địa chỉ giả cũng được.

- Sao vậy?

- Không gì cả, em không muốn ba mẹ lo lắng, họ sẽ đến tìm em, em chưa sẵn sàng

- Ok! Khi nào em định về nước?

- Đợi hai bé con lớn thêm chút nữa, chị đi cùng em chứ?

- Đương nhiên rồi, ở đây chị cũng không còn người thân nào.

- Em cảm ơn.

- Ngốc, ơn nghĩa gì, ăn chút gì đi

Tôi ở lại bệnh viện để điều trị vai, do tôi quyết tâm điều trị dứt điểm nên tình hình có vẻ khả quan, lúc trước do sợ ba mẹ lo lắng tôi cũng chỉ uống thuốc cho qua.

Bây giờ hai bé con của tôi cần tôi chăm sóc và bảo vệ, dù có đau đớn đến đâu tôi cũng quyết cho chúng một cuộc sống vui vẻ.

Hôm nay là ngày nắng đẹp, London người người tấp nập trên các dãy phố dài, Karen vẫn giúp tôi trong coi cửa hàng.

Năm nay tôi tròn 20, hai bé con của tôi được một tuổi ba tháng, hai bé con nói nhiều hơn nhưng không lưu loát, đi đứng rất vững.

Cuộc sống của chúng tôi vẫn vậy, hai bé con rất biết nghe lời, lúc rảnh tôi sẽ dành hết thời gian chơi với chúng, lúc tôi bận đến tối mặt chúng sẽ tìm cách chơi cùng nhau không nhõng nhẽo.

Con trai tôi - Hàn Lâm, thằng bé càng lớn càng dễ thương, nhìn nó tôi sẽ tưởng tượng được khuôn mặt Hàn Nhuận lúc nhỏ. Sở dĩ tôi đặt tên cho thằng bé như thế cũng chỉ vì cha nó là Hàn Nhuận....còn chữ Lâm tôi lấy họ của mình....tôi muốn nó biết tôi là được ông ngoại nó dạy dỗ và bảo bọc.

Công chúa nhỏ của tôi - Hàn Mạc Kỳ, con bé trông như bông tuyết ở Pháp, trắng trẻo tinh khôi đến lạ, nó có đôi mắt và cái mũi giống tôi, khí chất của Hàn Nhuận cũng tràn đầy trên khuôn mặt nó. Kỳ Băng cô bạn thân thiết nhất của tôi, tôi mong bạn ấy sẽ vui khi biết tôi đặt tên cho con gái mình.

Đợi sau khi bộ sưu tập mới hoàn thành tôi sẽ quay về Pháp, một mặt muốn hai đứa nhỏ nhận ông bà, mặt khác tôi cũng muốn phát triển sự nghiệp nơi đất mẹ.

Nhiều lần tôi kể chúng nghe về cuộc sống ở Pháp, chúng rất thích nghe kể chuyện, mỗi lần kể là chúng sẽ ngoan ngoãn nằm cạnh tôi chăm chú nghe.

Tôi dặn chúng phải biết thương ông bà ngoại, tôi còn kể chúng nghe về Kì Băng nhưng chưa lúc nào tôi nhắc đến Hàn Nhuận cả. Chỉ khi chúng hỏi đến tôi sẽ thành thật trả lời cho chúng nghe.

Sau lần từ chối tình cảm của anh ấy, hai chúng tôi ít khi gặp nhau nhưng anh ấy vẫn không ngừng quan tâm đến tôi, nên khi phát sinh quan hệ tôi cũng ngấm ngấm cho qua.

Nếu anh ấy biết anh ấy có một cặp long phượng đáng yêu thế này chắc rằng anh ấy sẽ cầu hôn tôi cũng không chừng.

Hàn Lâm: Mamy

- Sao vậy con trai đói rồi à?

Hàn Lâm: Đi Pháp...ông ngoại...vui vui không?

Thằng bé nói năng không lưu loát nhưng một khi đã phát âm thì sẽ rất chuẩn xác, cũng phải thôi, nó được sinh ra ở đây bây giờ lại đưa về Pháp nó lo lắng cũng đúng thôi. Cô xoa đầu nó rồi đem nó ôm chặt vào lòng.

- Tiểu Lâm ngoan, nơi đó rất vui, rất đẹp, ông bà ngoại rất thương con và Tiểu Kì. Ở London sẽ buồn chán lắm đấy, con xem em Kì đang ngủ ngoan kia kìa, nếu em thức dậy thấy con lo lắng em cũng sẽ không vui.

Hàn Lâm: Dady....Lâm Lâm và Tiểu Kì muốn gặp.

- Ngoan nào, mamy hứa sẽ cho hai đứa gặp dady nhanh thôi.

Hàn Mạc Kì: Dady...dady....

Con gái bé bỏng của tôi ngồi chồm dậy, tay dụi dụi mắt rồi bò lại gần chỗ tôi, con bé rất đang yêu, sẽ chẳng ai muốn làm tổn thương con bé đâu vì nó rất đáng yêu.

- Tiểu Lâm, Tiểu Kì hai đứa mà không ngủ đủ giấc đi máy bay sẽ rất mệt. Mẹ xếp quần áo xong sẽ gọi cho dady nói dady chờ hai con được không.

Hai bé con rất vừa lòng với câu trả lời của tôi, chúng nó cười tươi rồi về chỗ đắp chăn lại. Sáng mai chúng tôi sẽ bay sang Pháp, Karen đã đặt chuyến sớm nhất nên còn vài tiếng nữa chúng tôi sẽ rời London.

Các chi nhánh của tôi đều có người quản lý, họ làm việc rất có trình độ, nhân viên lại rất nhanh nhẹn nên khi đi chúng tôi cũng rất an tâm, Karen vẫn sẽ giám sát họ khi cần thiết.

Lúc khuya tôi bế hai đứa trẻ, Karen giúp tôi gửi hành lý, bốn chúng tôi sẽ cùng nhau rời London. Giữa khoảng sương mù vậy kìn, tôi thấy trong lòng sốt sáng lên hẳn, tôi mong được gặp lại ba mẹ biết chừng nào.

12. Chương 16

Tôi không gọi cho ba mẹ, tôi cùng Karen bắt taxi về tòa thành, đây là lần đầu tiên tôi dẫn người lạ vào tổ chức nhưng tôi tin Karen, chị ấy rất đáng tin cậy.

Lúc ngồi trên máy bay rồi đến taxi, hai đứa nhóc vẫn ngủ rất ngon, mặc dù tay tôi tê cứng nhưng tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

- Karen, chị xem qua các khu vực ở các trung tâm lớn, đặc biệt chú ý vào Paris. Chị xem có mặt bằng nào thuận lợi cho việc kinh doanh của chúng ta không?

- Chị biết rồi, chị cũng tranh thủ tìm một anh chàng thật điển trai mới được.

- Tốt đấy! Có thể vài tuần nữa em sẽ lại về Mỹ nhưng em sẽ mau chóng trở lại thôi.

- Em không cần chị đi cùng à?
- Không đâu em đưa hai bé con đến gặp ba nó, tụi nhỏ trông hoài.
- Ủ. Em yên tâm chị sẽ sắp xếp mọi việc đâu vào đấy thôi.
- Vâng. Chị cứ việc ở lại tòa thành, ba mẹ em họ trông vậy thôi như rất hiếu khách.
- Chị biết gia thế hiêm hách của tiểu thư nên em không phải lo đâu.
- Really?
- Yes yes....haha

Lúc bước vào tòa thành, mọi thứ vẫn vậy không có gì đổi khác, tôi nhờ một sư huynh canh gác ở ngoài đem hành lý vào giúp tôi.

Tôi bế con gái nhỏ, Karen bế Tiểu Lâm theo sau. Hai đứa nhỏ nhìn xung quanh, khuôn mặt lo lắng nhìn rất tội nghiệp. Cũng đúng thôi, kiến trúc ở tòa thành có xa hoa đến đâu vẫn không thể che giấu không khí ảm đạm ở đây.

Có rất nhiều người nhận ra tôi, họ ngỡ ngàng rồi cười chào tôi, tôi vẫn luôn là người hiểu biết về cách cư xử nên vui lòng chào lại. Tina và Từ Thắm chắc cũng nghe tin tôi về nên vội vàng chạy đến sảnh đón tôi.

- Em...em về thật tốt, lão đại và chủ mẫu trông em về mãi....đây là con của em với anh ấy?
- Vâng! Nếu chị và Từ Thắm cũng có thì chắc con của hai người lớn rồi nhỉ?

Tôi đi lướt qua hai người họ nói vừa đủ nghe, tôi cũng chẳng muốn làm chuyện của họ trở thành tiếng xấu đối với mọi người. Tôi đi đến phòng ba mẹ, hôm nay tôi buộc tóc cao, quần jean và sơ mi đơn giản.

Karen vào trong cùng tôi, dù gì chị ấy cũng sẽ ở đây tốt nhất bảo mọi người bảo vệ chị ấy một chút. Chị ấy tốt với tôi như vậy, tôi muốn nói với ba mẹ rằng chị ấy là người giúp đỡ tôi nhiều nhất trong mấy năm qua.

- Ba mẹ.....
 - Mặc Mặc....con gái của mẹ....con đi lâu như vậy bỏ mặc mẹ không lo sao?
 - Con không có....
 - Còn không có Hàn Nhuận không thương con thì về đây mẹ chăm sóc con, tội gì con phải ra đi như vậy
 - Mẹ mẹ đừng khóc....mẹ khóc con khóc theo....cháu ngoại mẹ buồn đây này.
- Rõ ràng là họ biết tôi không ở Mỹ vậy mà họ vẫn để tôi đi, trong thời gian đó họ cũng chẳng liên lạc với tôi. Họ hiểu lòng tôi như vậy....tôi đáng lý nên ở lại đây.
- Ông xem hai chúng nó đáng yêu chưa kìa?! Bà ngoại bế con được không.
- Tiểu Kỳ chỉ hơi sợ nhưng cũng vui vẻ để bà ngoại bế, hai đứa trẻ tranh thủ làm quen với bà ngoại, chúng chẳng sợ sệt như những đứa trẻ khác.
- Ba khỏe chứ?
 - Vẫn chưa bị con làm cho tức chết.
 - Con xin lỗi.....
 - Cái thằng kia ta mà không lỗi được nó về Pháp thì....
 - Ba....anh ấy còn phải chăm sóc cho Băng Băng...con là tự ý qua Anh
 - Ôi ta sắp chết vì hai đứa rồi...Kỳ Băng bỏ nhiệm vụ giữa chừng rồn đi rồi, con bé tưởng nhờ sự giúp đỡ của Hàn Nhuận thì ta không biết nó đang ở đâu sao?
 - Sao vậy được? Thế giờ bạn ấy thế nào?

- Ta...cũng hơi lo nên có nhờ người điều tra....hóa ra con bé hiểu lầm Dương gia nên bắn cho Dương Thạc một phát rồi đi luôn.

- Ba không định bắt bạn ấy về à?!

- Người ta cần bắt là Hàn Nhuận với con đấy.

- Con....

- Hàn Nhuận đã ngỏ ý muốn chịu trách nhiệm con lại một mực đòi đi....đã đi thì đi cho xa còn dám gửi hình về cho ta và mẹ con. Bà ấy trông cháu đến thành ra thế kia rồi

Vừa nói ba vừa chỉ tay sang phía sofa bên cạnh, ba bà cháu nói chuyện rất vui hai đứa nhỏ nói nhiều quá chừng mà nghe ra chẳng câu nào hiểu ý chúng.

- Con không có ý với anh ấy con chỉ muốn nói cho anh ấy một tiếng thôi.

- Vậy sao còn chưa nói? Làm giữa mùa băng tuyết Hàn Nhuận phải đưa Kì Băng đi trốn đã đành, còn phải quay về tòa thành hỏi thăm sức khỏe con.

- Không phải ba nói hết rồi chứ?

- Ta không hơi đâu lo chuyện tụi con.

- Tuần sau con dẫn hai đứa nó sang Mỹ một tuần rồi sẽ về.

Tôi đưa Karen về phòng mình, hai đứa nhỏ cứ để chỗ ba mẹ dù sao tuần sau tôi cũng phải đưa chúng nó sang Mỹ. Tôi có nói với ba việc Karen ở lại để làm việc giúp tôi, ba nói nói yên tâm cô ấy đi đâu sẽ có người đưa rước.

- Chị cứ làm việc và nghỉ ngơi thật tốt, có việc gì cứ gọi cho em, muốn đi đâu cứ nói người khác chở chị đi là được rồi.

- Em có khoa trương quá không?!

- Tốt hơn là nên làm thế.

- Cảm ơn em

- Đừng khách sáo, chị giúp em nhiều vậy chút việc nhỏ này có đáng gì.

Tôi đến phòng Kì Băng một lát, tôi mở laptop ra lên email, hộp thư đầy tin nhắn. Tôi kéo xuống phía dưới một chút, một tin nhắn của Hàn Nhuận, anh ấy không bao giờ nhắn qua email của tôi. Mỗi lúc cần anh ấy sẽ gọi, chắc thấy tôi không sử dụng số điện thoại cũ nữa nên anh ấy lo lắng thôi.

"Lâm Tiểu Mặc! Mi giờ trò với ta à. Kì Băng ta gọi người không nghe máy, ta nhắn tin người không trả lời. Người đổi cả số điện thoại, người biến đi đâu rồi?"

"Ta trốn người cũng trốn, người chơi ta phải không?"

"Hai tuần rồi cậu vẫn chưa đọc một tin nhắn nào. Sao vậy Mặc Mặc? Không ổn chỗ nào để tớ nghĩ cách giúp cậu nhé!?"

Tớ rất nhớ Dương Thạc, Mac Mặc ơi! Tớ mong cậu trả lời để chỉ bảo đường đi cho tớ"

"Đầu năm nay người đã đi rồi, sao đến tận cuối năm người vẫn chưa về? Sắp qua sinh nhật người rồi đấy! Tuyệt rồi rồi người thấy không? Ta vẫn gửi quà đến cho người, tuổi 20 rồi đừng ngốc nữa suy nghĩ chính chắn vào"

"Hôm qua anh ấy gọi cho tớ, anh ấy hỏi tớ khỏe không. Câu tiếp theo không phải là "Em đang làm gì thế?" hay "Tìm được chỗ ở chưa?" mà là "Em biết Mặc Mặc ở đâu không?"

Tiểu Mặc nhà người vô tình còn hơn cả ta, ta vì chuyện khó chấp nhận nên không ở bên Dương Thạc được....còn người....sao phải từ chối ý tốt của Hàn Nhuận?

Ta sẽ không liên lạc với người đến khi người trả lời hết thư của ta, Hàn Nhuận tìm người rất lâu, ta mà biết người hiểu lầm ý tốt của Hàn Nhuận là dành cho ta...người yên tâm từ lâu ta đã có đối tượng rồi.

Trong cơn mưa bão ta có gọi cho người, lúc đó người đã rời đi rồi phải không, người giấu ai thì giấu chứ đừng giấu ta. Người ra đi không cho ta hay ta lo lắng muốn chết....nhanh nhanh trả lời nhé”

Đọc xong một loạt mail từ Kỳ Băng tôi mới đã động đến mail của Hàn Nhuận. Anh vẫn sẽ luyên thuyên một âm điệu, anh lo cho tôi đơn giản vì anh vẫn luôn gánh lấy hai từ ” trách nhiệm”.

” Mặc Mặc!....

13. Chương 17

” Mặc Mặc!

Em tránh mặt Nhuận ca à?! Em đi đâu vậy? Anh đến tìm không thấy em.

Lão đại nói em đến Mỹ có chuyện muốn nói cho anh nghe. Em nói đi. Em đừng trốn chạy nữa, anh có ép em đến mức có nhà không ở đâu.

Em có chắc là mình ổn không? Em cứ việc đến tìm anh đi, Nhuận ca sẽ chăm sóc cho em.

Cô bé 9t nào đó luôn vui cười đi theo anh đến những năm tháng này đang trốn anh, cô bé ấy không cần đến sự bảo vệ của anh nữa.

Em biết cô ấy đơn thuần đến độ có thể giúp anh đến với Kỳ Băng không, tính tình hoạt bát, vui vẻ không thôi, có lần cô bé ấy khóc nói rằng cô ấy không cần anh nữa....em biết lúc ấy anh muốn nói điều gì không?

” Đừng khóc Nhuận ca sẽ luôn bảo vệ em, sẽ không để em tổn thương một lần nào nữa”

Anh đã không nói thế, cô bé ấy ngây thơ quá, nếu đã thích sao không nói, đã ghét sao không vội phản bác. Anh đã từng thật lòng muốn bảo vệ cô bé ấy rất nhiều lần....nhưng cô bé đó thà chết cũng không chấp nhận anh.

Em khóc đấy à!? Đùa thôi, em sao có thể chỉ vì mấy dòng này mà khóc chứ!

Anh tỏ tình lần nữa với em có kịp để em suy nghĩ và quay về không?

Nhóc con, anh thích lúc nhóc tròn trặn như quả bóng tuyết, lúc đó anh sẽ lại chăm sóc cho nhóc, sẽ không cho nhóc ăn nhiều nữa.

Nhóc con, em có thể một lần chấp nhận tình cảm anh của anh không?

Ấy ấy anh bảo em chấp nhận chứ không bảo em phải có tình cảm với anh, chỉ cần để anh tiếp tục ở bên cạnh chăm sóc em là được rồi.

Về bên anh đi, gần một năm rồi, đối với anh thời gian là thuốc độc. Anh đợi em, sẽ đợi em một lần chấp nhận tình cảm của anh

Nhuận ca”

Tôi đang khóc vì những lời nói của anh, anh tốt, rất tốt. Phải tôi có thể không yêu anh nhưng việc chấp nhận tình cảm của anh tôi hoàn toàn có thể.

Anh vẫn luôn đợi tôi như thế, một năm qua chưa ngày nào tôi nhớ về anh nhưng anh lại mang tâm trạng lo lắng cho tôi...

Nước mắt tôi rơi xuống bàn phím laptop, tôi hốt hoảng gạt lệ, nếu nhờ may ai đó thấy thì chẳng phải mất mặt quá rồi sao.

Tôi cũng chẳng muốn nghĩ nhiều cho thêm phiền, dù sao tình cảm anh em của tôi và anh ấy tôi mãi sẽ không phủ nhận.

Hàn Mạc Kỳ: Mamy

- Vào đây con gái. Anh đâu rồi?

Hàn Mạc Kỳ: Bà ngoại...một người đi

- Bà ngoại chỉ cho một trong hai đứa đi thôi sao?

Hàn Mạc Kỳ: Quà...bà ngoại...nói...cô Kỳ Băng

- Ngoan. Con sang đó chơi với ông bà tiếp đi cuối tuần mẹ đưa mấy đứa đi gặp ba.

Con bé nghe được gặp ba vui mừng chạy ra khỏi phòng, so với độ tuổi của chúng chiều cao của hai bé con rất phát triển, có lẽ là do di truyền từ anh ấy.

Tôi cầm hộp quà trong tay, đây là món quà Kỳ Băng nói tới sao? Trong hộp quà là một khẩu súng màu trắng, thiết kế không phức tạp nhưng rất đẹp.

Mỗi năm tôi đều có tận mười mấy món quà, do mọi người trong tổ chức tặng cho tôi, hầu hết chỉ toàn là súng. Tôi có cả một bộ sưu tập súng...vậy thì sao? Tôi đã không thể bắn súng được nữa. Nếu là tôi của trước kia, tôi có thể bưng bình cầm ngay cây súng mới vào phòng tập bắn.... Nhưng không, bây giờ tôi không thể cố chấp như thế được nếu nhờ may tôi có việc gì thì hai bé con sẽ rất lo lắng.

Lúc chiều tôi lên nóc tòa thành ngồi, rất lâu rồi...cảm giác khi ngồi ở đây...cảm giác thả mình theo cơn gió Tôi đã không thể làm nữ sát thủ cầm súng nữa....nhưng tôi vẫn có thể đứng trên danh hiệu nhà thiết kế thời trang.

Cũng tốt cả thôi....chỉ cần Tiểu Lâm và Tiểu Kỳ bên cạnh tôi có thể làm tất cả việc gì để nuôi dạy chúng. Tôi muốn chúng có một cuộc sống tốt nhất.

Tôi chợt nhớ ra “tiểu tổ tông” nhà tôi, chắc hẳn bạn ấy vẫn khỏe nhỉ, bạn ấy yêu người con trai đó thật rồi.

- Tiểu Băng tử?

- Ta không biết người, lượn đi dùm

- Băng Băng ta xin nhận lỗi với nhà ngươi.....

- Ta không hơi đâu lo cho ngươi chết ở đâu thì nhờ ca ca của ngươi đi hốt xác đi

- Ta cần mi hơn....mi giận ta à? Ta đi mới có một năm mấy thôi....

- Hừ! Có việc gì?

- Ngươi đang ở Pháp đúng không? Ba ta không định bắt ngươi về ông ấy hiểu cho ngươi

- Ta biết....chẳng giấu được lâu....mà nè tiểu công chúa ngươi đi đến nơi nào trên địa cầu thế

- London

- À....ta đang ở gần làng Roussillon, ta chỉ muốn yên tĩnh thôi.

- Mấy chuyện chưa nghe nói thì chưa khẳng định được, ngươi chỉ mới nghe Dương Thạc nói thôi cha hẳn có trình bày gì đâu mà ngươi bỏ của chạy rồi

- Haiiiiz~ Ta biết mình hơi mù quáng, nhưng thôi đi ta muốn nghỉ ngơi

- Cũng tốt! Nghỉ ngơi rồi thì về mà nghe tiếp đoạn lịch sử của cha mẹ ngươi đi.

- Hàn Nhuận không biết ngươi về sao?

- Ủ.

- Vô tình chết đi được

Tôi biết nếu có đào cả nước Pháp lên cũng chẳng tìm đâu ra người tốt như Hàn Nhuận, nhưng thôi đi tôi không muốn yêu đương, cái thời ấy qua rồi.

Dạo gần đây mọi việc vẫn ổn, chỉ có vấn đề tìm kiếm mặt bằng để mở cửa hàng thì hơi rắc rối một chút. Cũng phải nước pháp xinh đẹp và phồn vinh như vậy ít nhiều gì cũng khó tìm được mặt bằng tốt.

14. Chương 18

Mỗi ngày trôi qua vẫn yên ả, tôi và Karen vẫn thường xuyên ra ngoài vì công việc, tối về lại loay hoay với mấy mẫu thiết kế. Hai bé con được bà ngoại chăm sóc tôi rất yên tâm, mẹ tôi vốn là người phụ nữ rất tâm lý với trẻ con thì càng có sự quan tâm.

Tòa thành vẫn cứ người ra kẻ vào, mọi người tập luyện như xưa. Dạo gần đây rất nhiều người hỏi thăm tôi, đặc biệt là các chị em, họ nhờ tôi giúp đỡ trong việc ăn mặc, có người còn bảo tôi thiết kế riêng cho họ một bộ sưu tập, choáng thật.

- Mọi người yên tâm, tôi vừa hỏi ý lão đại, tôi sẽ phụ trách thiết kế các trang phục hữu ích cho việc của mọi người.

- Hay quá vậy là có đồng phục mới rồi!

- Tiểu Mạc à! Em thật giỏi nha!

- Mọi người cảm ơn em

Cả đại sảnh rầm rộ cả lên, nam nữ thi nhau bàn về màu sắc, kiểu dáng. Thật tình thì tôi rất muốn giúp tổ chức một việc gì đó, nhưng tôi là nhà thiết kế thời trang ngoài thế ra tôi còn biết làm gì hơn nữa.

- Không cần tập luyện sao? Ôn ào thế này muốn lão đại ra tiếp đón à?

-.....

- Chị có thể nói chuyện riêng với em một chút không?

- Được thôi! Có gì cứ nói

- Đó thực sự là con của em và Hàn Nhuận à?

- Chứ chị nghĩ là của Từ Thẩm chắc?

- Nhưng mà hai người....

- Chúng tôi quan hệ khi nào có cần báo chị một tiếng để đến xem không?

Tôi vốn không ưa gì bà thím này, già rồi hay sao mà nói nhiều thế không biết. Tính cách vẫn tự đắc như thế, cứ tưởng mình là chủ mẫu ý.

- Chị xin lỗi.....Hàn Nhuận sao không cùng về với em?

- Anh ấy còn chẳng biết tôi ở đâu hay về chưa nữa kìa.

- Thế anh ấy cũng không biết mình có con?

- Đương nhiên rồi.

- Em không định giấu anh ấy suốt đời đó chứ?

- Chị à! Tôi dù còn trẻ nhưng suy nghĩ không phải kém cỏi gì, chị nghĩ tôi sẽ để con tôi thiếu ba à.

- Thế thì tốt, em biết Kì Băng ở đâu chứ?

- Tôi có biết của chẳng đem ra bàn với chị.

-.....Sao nhiều năm rồi em vẫn giữ thái độ như thế?

- Hứ! Chị ngày ngày bám theo Nhuận ca, đêm thì đến ân ái với Từ Thắm. Mặc dù Hàn Nhuận không thích chị nhưng chị cũng không nên quan hệ với người tôi thích chứ.

- Người chị thích đúng thật là Hàn Nhuậnnhưng việc kia là ngoài ý muốn thôi.

- Không vì thế mà tôi và Bằng Bằng ghét chị, đúng là chị rất có tài, ba mẹ tôi đều công nhận. Nhưng có tài cũng đừng nên ra vẻ quá chứ, tôi và Bằng Bằng chưa bị chị ép chết là may rồi, thôi tôi không muốn nói nhiều, chào chị.

-Mặc Mặc.....thực ra chị đối em rất nhiều.....nhưng năm sau khi Kỳ Bằng rời đi có nhiều lúc Hàn Nhuận gửi thư cho em.....nhưng tất cả đều do chị giữ lại.....chị

Tôi quay lưng đi chẳng màng đến lời chị ta nói, dù gì cũng đã giữ thôi thì giữ làm kỉ niệm luôn đi dù sao cô cũng chẳng muốn rơi thêm giọt nước mắt nào vì mấy lời lẽ kia nữa.

Cơm tối được đưa đến phòng ba mẹ tôi, chúng tôi ngồi ăn cùng nhau, Tiểu Lâm và Tiểu Mặc không kén ăn, từ nhỏ tôi đã tập cho chúng ăn các loại rau củ thịt cá. Tôi biết chất dinh dưỡng rất cần thiết cho trẻ con vào khoảng 1-2 tuổi đầu. Chỉ ít da chúng đều đẹp đẽ hồng hào, hai má tròn tròn nhưng không phì, chiều cao tương đối cao hơn so với bạn cùng tuổi.

Tôi đang xem lại bản kế hoạch cho các cửa hàng sắp tới, tôi và Karen đã quen với việc vừa ăn vừa bàn bạc công việc nên cũng không ăn gì nhiều. Mẹ tôi nấu ăn rất ngon, trong tòa thành cũng có đầu bếp chuyên nghiệp nên thức ăn luôn đầy đủ dinh dưỡng, mọi ngày đều có thực đơn riêng nên bổ sung các chất rất đầy đủ.

Ba tôi tính cách vốn trầm ổn, nhưng đối với cháu chút lại rất dịu dàng quan tâm, hai “ngôi sao nhỏ” rất ngoan, rất nghe lời nên ba tôi đặc biệt không thấy phiền phức. Ông ấy thực sự rất tức giận về chuyện giữa tôi và Hàn Nhuận, ông nghĩ tôi là người chịu thiệt nên rất muốn lời Hàn Nhuận trở về. Nhưng tôi đã cố giải thích và thuyết phục rồi cuối cùng phán một câu cũ mèm

” Ta không chết vì con chắc cũng không ai dám giết ta. Thôi được rồi, chỉ cần con không phải khó khăn trong việc nuôi dạy hai đứa nhỏ thì làm gì con cứ tự mình quyết định”

Ba tôi luôn như thế, ông ấy chỉ sợ tổn hại đến đứa con gái này, đã nhiều năm như vậy tôi vẫn chưa giúp được gì cho ba. Ông biết tôi luôn vui vẻ nhưng trong lòng vẫn bất ổn, từ nhỏ tôi đã được ba bảo bọc và nuôi dưỡng, tôi mong sau này sẽ làm được gì đó giúp cho ba mẹ.

- Tiểu Mặc, ăn đi con công việc để sau hãy xem, Karen cũng nên ăn nhiều vào.

- Mẹ đừng lo cho con mọi người ăn tự nhiên đi. Lâm Lâm ăn nhiều vào không ăn hết cháo thì uống hết cốc sữa đây

Hàn Lâm: Mamy....no

Hàn Mặc Kỳ : Mamy ngày mai....dady

- Hai đứa ngoan, mamy xếp đồ cho hai con rồi, mai chúng ta sẽ đến Mỹ gặp Dady

- Sao con cho hai đứa nhỏ đi gấp vậy? Mẹ còn chưa.....

- Bà để tụi nhỏ gặp cha chúng đi chứ, từ nhỏ chúng có ở cạnh Tiểu Hàn đâu.

- Phải đó mẹ, con để bọn trẻ ở đó một vài tuần sẽ quay về đây mà.

Mẹ tôi cứ như đứa trẻ, đúng là bà cháu có khác, tôi còn chưa tưởng tượng được cảnh ông bà nội chúng còn phần khích chừng nào. Tôi cũng không chắc Hàn Nhuận có sức không, tôi giấu anh ấy chắc anh ấy sẽ rất giận, thôi đi dù gì chúng cũng lớn hết rồi này, lại còn khỏe mạnh nữa mà.

Lần này hai ” ngôi sao nhỏ ” không ngủ nhiều như lần trước, lúc xuống máy bay chúng đã mở mắt ngó nghiêng rồi. Tôi có nhờ bác Hàn bảo lãnh sang, thủ tục ở Mỹ luôn rườm rà tới lui, nhưng quả thực nước Mỹ rất đẹp.

Hàn Nhuận đã chuyển nhà đến một nơi khác, nơi đây cũng có đường núi như tòa thành, trên núi là một biệt thự màu trắng rất cao.

Xe đi quanh cánh cửa sắt màu đen, ở cửa vợ chồng bác Hàn đã chờ sẵn, hai bên có rất nhiều người giúp việc. Lúc tôi bước xuống thì Hàn Nhuận đang đi ra cửa.

- Con chào mọi người.

-Mạc Mạc

15. Chương 19

- Em về khi nào vậy? Sao không gọi anh ra đón?

- Em có nhờ hai bác rồi.

Hôm nay tôi một chiếc váy màu trắng ôm sát người, ở ngoài khoác một chiếc áo vest màu kem, chân đi một đôi giày cao gót. Tôi luôn giữ cho mình một phong cách trưởng thành hơn. Trong lúc mọi người đang ngỡ ngàng thì tôi bế hai đứa nhỏ từ trên xe xuống.

- Hai con chào mọi người đi

Hàn Lâm: Nội...nội...dady

Hàn Mạc Kỳ: ông bà....nội....dady

Hai đứa trẻ cười rất tươi, tôi nhớ trước kia mỗi khi dạy cho chúng nói rất khó khăn. “Ông bà ngoại” “ông bà nội” thì luôn dặn chúng phải nhớ, “Dady” hai chữ này sẽ nhảy ra khỏi đôi môi nhỏ bé xinh xắn của chúng một cách dễ dàng hơn hết.

Sắc mặt bác trai trầm đi thấy rõ, có lẽ ông đang nghĩ đến ba tôi. Bác gái hít một hơi thật sâu rồi khước mắt lấp lánh ánh lệ. Hàn Nhuận cúi mặt, anh nở một nụ cười chế giễu.

- Đây là Hàn Lâm và Hàn Mạc Kỳ, con nghĩ để chúng theo họ Hàn không có gì sai.

- Không sai không sai....vào nhà rồi nói.

Tôi để hai đứa ngồi hai bên người tôi, Hàn Nhuận ngồi bên trái vẫn dõi mắt về phía mẹ con tôi, hai vợ chồng bác Hàn ngồi đối diện bác gái vẫn chưa cầm được nước mắt.

- Con có việc ở London nên không về đây báo mọi người biết được, con nghĩ đợi tụi nhỏ lớn thêm chút nữa sẽ tiện cho việc đi lại hơn. Hai đứa qua với ba với ông bà nội đi.

Tôi đặt hai đứa xuống đất, chúng chạy ào về phía Hàn Nhuận, anh ôm chúng, đặt chúng ngồi trên đùi mình. Hai bé con miệng cười toe toét, nói nói cười cười với anh. Lúc hai bác bế cháu nội lên thì khen chúng dễ thương, đáng yêu.

Bữa tối ở nhà Hàn Nhuận rất thịnh soạn, rất nhiều món ăn trên bàn, nhìn hai bé con được bà nội đút cháo cho rất đáng yêu. Chúng vui vẻ tôi cũng rất vui, tôi biết chúng đợi ngày lâu lắm rồi.

Lúc tối cả nhà cùng ngồi trò chuyện, hai bé con muốn ngủ cùng với ”dady” của chúng, Hàn Nhuận bế chúng lên giường đắp chăn cho chúng.

Hai bé con mở mắt trừng trừng nhìn tôi và anh, Hàn Nhuận ngồi ở đầu giường phía trong, tôi quỳ cạnh giường trò chuyện với chúng một lúc. Hôm nay vui vẻ dễ gì nhắm mắt ngủ được chứ.

- Tiểu Lâm thấy dady có đẹp trai như con thấy trong hình không?

Hàn Lâm: dady....hơn....hình....Lâm Lâm...giống dady...rất đẹp trai

Hàn Mạc Kỳ: mamy....Kì Kì....giống....mamy....

- Ngoan, hai đứa ở lại với ông bà nội với dady chịu không? Mamy không ở với hai đứa được

Hàn Mạc Kỳ: mamy....bỏ....Kì Kì....hu hu

Hàn Lâm: mamy...dady....anh em....một nhà...chung chung...hu hu

- Em đi chúng sẽ sợ lắm

- Nhưng ở Pháp còn rất nhiều việc cần tới em

Hàn Lâm: việc....cô Karen

Hàn Mạc Kỳ: cô Karen...giỏi giỏi....không lo

- Thôi đừng nhõng nhẽo nữa mamy đau lòng quá đi, mamy ru hai đứa ngủ

Tôi định để chúng ở đây vài tuần rồi quay lại sau, ai ngờ chúng lấy đâu ra cái cố gia đình phải ở chung không biết nữa. Tôi cứ tưởng chúng có ba rồi thì quên tôi luôn ấy chứ, thôi cũng không sao dù gì mọi việc tôi làm cũng vì nụ cười của hai bé con mà.

Tôi ngân nga ca khúc " Ngôi sao hy vọng" nhưng hai bé con thường gọi nó là " Sao nhỏ", tôi vô tình ngân nga hát theo ca khúc "Yêu" (Động phòng hoa chúc sát vách - Tạ Đình Phong & Thái Trắc Nghiên) . Chỉ vô tình hát theo cảm nghĩ thôi nhưng hai đứa nhỏ rất thích bài hát đó.

Tôi bước ra ban công đứng, ở đây nhìn xuống dưới núi trông cũng không khác gì tòa thành là mấy, chỉ thiếu bờ biển dài xanh biết thôi.

- Em....xem ra cực khổ rồi.

Hàn Nhuận ra ngoài đứng cạnh tôi, khoảng cách vừa đủ. Âm thanh từ miệng anh mang theo mùi vị của sự ân hận hay có lỗi vậy? Tôi không cảm thấy mọi thứ có gì gọi là cực khổ như anh nói, vì đơn giản tôi làm tất cả vì niềm hạnh phúc tôi đang cố xây dựng nên mọi việc rất đáng.

- Em rất vui không thấy có trở ngại gì.

- Mạc Mạc....đáng lí em nên để anh giúp em.

Anh giữ lấy bàn tay tôi, ơi ấm này....chính cảm giác này....tôi không hề cảm nhận được dù cho đi khắp London. Chỉ bên anh....tôi mới cảm nhận được....

- Kì Băng gấp hơn em mà

-.....

- Em cũng mình nên cho anh cơ hội chăm sóc và bảo vệ em.....mặc dù với anh em chẳng có tình cảm gì ngoài tình anh em nhưng.....em không muốn con thấy ba mẹ chúng không hạnh phúc.

- Thật?

- Thật. Thôi anh nghỉ đi, em còn rất nhiều việc cần hoàn thiện mới có thể ở lại đây lâu được. Anh ngủ ngon. Nếu con khóc cứ việc gọi em.

- Em ngủ sớm một chút.

Tôi kéo vali đến phòng mình, phòng anh nằm ở đầu cầu thang, phòng tôi nằm ở cuối hành lang. Tôi tắm xong liền bắt tay vào việc ngay bỗng điện thoại reo.

- Chị gửi em rất nhiều tài liệu đấy, cứ thông thả mà coi đi đừng gấp

- Nhưng em muốn sớm hoàn tất, chị nhớ luôn phải báo em biết tình hình bên đấy nha. Tụi nhỏ không cho em đi

- Tốt thôi, chị có thể quán xuyến được mà

- Em cảm ơn.

Thật lòng tôi rất tin tưởng vào Karen, chị ấy từng là luật sư và kiến trúc sư, mọi việc chị ấy sắp xếp tôi đều có thể an tâm phần nào. Nhưng tốt hơn tôi nên theo dõi nhiều một chút.

16. Chương 20

Hàn Nhuận bung vào cho tôi một đĩa trái cây và một cốc sữa nóng, anh nói làm việc khuya nên cần bồi bổ nhiều một chút. Tôi chỉ cảm ơn anh rồi mời anh ngồi, công việc khá bận rộn may mà Tiểu Lâm và Tiểu Kỳ đã không ti sữa mẹ nữa nếu không thì khổ, tôi chỉ cố chăm sóc cho con thật tốt ngoài ra tôi cũng chẳng bận tâm cho lắm.

Các nhãn hiệu thời trang cho ra sản phẩm ngày càng nhiều, nhãn hiệu bé tí như tôi không mơ vượt qua, nhưng tôi chỉ có thể toàn tâm mà thiết kế cho ra hồn một chút.

Rất nhiều người ủng hộ cho nhãn hiệu của tôi, suốt thời gian cho ra mắt những bộ sưu tập nhiều người vẫn đến mua quần áo nhãn hiệu tôi đều đều. Tôi còn đặc biệt tặng khách hàng thân thiết những sản phẩm không nằm trong một bộ sưu tập nào cả, cũng đích thân tôi thiết kế và may.

- Em vẫn theo đuổi ước mơ đấy à?

- Vâng! Em đang mở rộng chi nhánh ở các nước, sắp đến là Mỹ và Đài Loan.

- Nhãn hiệu của em tên gì?

-Susan & Ryan

-.....

- Em chỉ thấy tiện thôi....nhất thời chẳng biết đặt là gì....

- Không sao, tên anh nằm trong nhãn hiệu thời trang của Lâm Tiểu Mặc em thật vinh hạnh

- Ha! Anh còn dám trêu em, coi chừng em cho tên anh lên cả.....

- Cả gì?

- Quên đi

- Thế nào á khẩu rồi à?! Anh nói em biết nhé Tiểu Mặc có người còn muốn lấy tên anh đặt cho nhà hàng họ nữa đấy

- Thôi đi cái đồ tự đại cuồng

- Thế nói xem em cho tên anh lên đâu....

-Ồ.....

Bỗng dưng anh kẻ sát vào tôi, tôi biết anh chỉ muốn nghe tôi nói thôi nhưng bỗng dưng tim tôi muốn nhảy khỏi lồng ngực. Lúc nhỏ tôi với anh vẫn hay giỡn thế này chẳng thấy có gì bất thường cả....sao giờ lại có cảm giác người nóng cả lên.

- Mamyhu hu hu

- Con khóc đấy! Sao anh lại để chúng một mình thế, để em qua xem. Anh mang sữa này xuống pha vào hai bình kia được không?

- Anh nghe rồi, em chạy sang xem xem

Tôi hốt hải chạy đến phòng anh, trên giường Tiểu Lâm đang khóc òa lên, tiểu Kỳ bên cạnh cũng giật mình theo mặt mày sợ hãi. Tiểu Lâm rất hay nhá, dù là ở đâu chỉ cần một lát nó sẽ biết là tôi còn bên cạnh không. Tiểu Kỳ thì lại ngủ rất say nhưng mỗi lúc bị đánh thức thì sẽ khóc rất to, rất lâu và sẽ khó mà ru ngủ được.

Sao hai bé con lại có bản lĩnh phi thường như vậy a! May mà tôi vừa kịp vào nên Tiểu Kỳ mới không khóc thét lên, tôi ngồi cạnh chúng một lúc thì Hàn Nhuận mang sữa lên, hai đứa ôm hai bình sữa mút chúp chúp mà cứ mở mắt trao tráo nhìn tôi và Hàn Nhuận.

- Mamy kể chuyện sao bằng gặp phải sao chổi nhé?

.....

- Và....cuối cùng....hai ngôi sao....

Tôi không biết tôi ngủ quên lúc nào, cả buổi tối cũng chẳng nghe thấy hai bé con khóc thêm lần nào nữa.

Tôi cảm nhận được mình đang ôm một chiếc gối rất êm, tôi cố cựa mặt vào gối “nướng” cho khét cả bánh luôn. Lúc những tia nắng chiếu qua khe cửa tôi bỗng lơ mơ thức dậy, tôi chợt nhận ra mình đang nằm trong vòng tay Hàn Nhuận....

- Ô em xin lỗi...em không...mà nè đây là phòng em mà anh làm quái gì thế?

- Ôi trời! Em lúc nào cũng thích ăn cháo đá bát nhỉ?

- Anh ăn “đậu hủ” mà còn....

- Em thấy tay nào của anh chạm vào em?

- Em....mà anh nằm cùng một giường với em cũng xem là lợi dụng rồi

- Ngôi sao Mạc Mạc à! Em lấy đạo lý từ London về đấy à?

- Nhuận ca!

- Thôi thôi không chọc em giận nữa....

Mới sáng ra mà đã bị anh nói móc cho một đồng câu, anh ta tu luyện nhanh thật đấy! Tôi đánh răng rửa mặt thay quần áo xong mới đến con thể nào, hai đứa nhỏ vẫn ngủ rất ngon. Chỉ mới 7h thôi cho hai bé con ngủ thêm một lát cũng chẳng sao.

Tôi xuống dưới nhà, hai bác đã ra ngoài làm nhiệm vụ từ sớm. Nhiệm vụ ở Mỹ hầu như giao về phía Hàn Nhuận hết, cố giải quyết để về tòa thành thì phải.

Tôi nhờ người giúp việc đem nguyên liệu ra giúp mình, tôi bắt tay vào nấu bữa sáng cho hai ngôi sao nhỏ. Thật ra tài nấu ăn của cô đỡ tẻ, sau nhiều lần học hỏi cô cũng thành thạo mấy món dành cho trẻ em mới lớn. Từ trước đến giờ hai bé con chưa từng ăn cháo ở ngoài hay ăn bột dinh dưỡng, chỉ trừ sữa bột thì phải mua, nhưng tôi vẫn rất chú ý đến chất lượng sữa.

Hôm nay tôi tết tóc thành đuôi tôm, tôm mặc chiếc váy voan nhẹ nhàng, trên cổ chân tôi có một chiếc lắc chân đơn giản. Đó là quà sinh nhật đầu tiên ở London mà Karen tặng cô.

- Em mà cũng biết nấu một món ra trò à?!

Tôi mặc kệ mấy lời móc mẽ của anh, cũng chỉ thỉnh giáo từ cô và Kỳ Băng thôi mà. Cứ chờ xem có ngày cô cũng cho anh lên thớt.

Anh mặc một bộ đồ thể thao, quần dài, bên trong là áo ba lỗ màu trắng, khoác ngoài một chiếc áo khoác đồng bộ với quần.....dây kéo cũng chỉ mới kéo đến ngực....

Sáng sớm mà muốn khoe thân rồi sao? Thích thì cô cho làm người mẫu bộ sưu tập thời trang nam tiếp theo, mà thôi đi trang phục của cô chỉ dành cho mỹ nam thôi...anh mà mặc chỉ tổn cho tiếng tăm Susan tôi đây.

- Cười cái gì?

- Oái!....điên thì đi chết đi hù chết em rồi....

- Em có gì mà phải giật mình chứ? Hay đang nghĩ xấu anh phải không?

Tôi chỉ cười mỉm có một cái mà anh cũng bắt được, anh có gì tốt chứ, không tốt thì chỉ có xấu thôi, không nói xấu anh là phí phạm đấy.

- Nói xem tối qua em định cho tên anh lên “bảng vàng” nào?

- Hơ...hơ em đâu có nói gì....anh nghe nhầm đấy! Anh lên xem con đi không chúng thức dậy thì lại khóc.

- Em không trốn được mãi đâu, đợi đó nhóc con.

- Xi! Anh lấy trong vali của em có quần áo hai đứ anh thay giúp em được không? Mà thôi đi thể em làm cho, em còn thay tã nữa, anh xem cháo sôi thì tắt giúp em được rồi.

Lúc tôi dẫn hai bé con xuống thì trên bàn đã bày sẵn đồ ăn sáng rồi, tôi bế hai đứa ngồi hai bên, tôi ngồi đối diện Hàn Nhuận. Tôi dứt cháo cho từng đứa, hôm nay chúng ăn nhanh hơn thường ngày, bát cháo nhỏ mau chóng hết. Tôi lau miệng cho chúng rồi bảo chúng đến sofa ngồi xem tivi, người giúp việc đã mở sẵn hoạt hình và đứng trông chừng chúng.

Tôi ăn miếng sandwich uống ly sữa rồi thôi, Hàn Nhuận phía đối diện vẫn nhàn nhàn ăn bữa sáng, tôi nói nhé, đến lúc làm nhiệm vụ xem anh có mà từ tốn được không?

- Em ăn ít vậy?

- Tối qua em vẫn chưa xem xong email của trợ lý, anh xem chừng con giúp em nhé? Nếu em không hoàn tất công việc thì em phải quay lại Pháp.

- Vậy em làm việc đi

17. Chương 21

Tôi tranh thủ làm việc nhanh nhất có thể, sợ hai bé con lại không thấy tôi thì đòi mẹ. Karen nói tôi cứ từ từ mà giải quyết vì ở Pháp ba mẹ cô cũng xem xét cho việc kinh doanh của tôi.

Mọi việc đều dự trù theo kế hoạch, mặt bằng đang được sửa sang lại, tất cả mọi việc Karen sẽ đứng ra thay tôi sắp xếp. Nếu có hợp đồng thì sẽ đưa tôi xem qua để hỏi ý kiến, Karen từng là một luật sư và cũng từng là kiến trúc sư, tôi tin vào năng lực và trách nhiệm của chị ấy.

Tôi đóng laptop lại rồi mang điện thoại xuống nhà, ba cha con đang ngồi trên sofa cười nói vui vẻ, Hàn Nhuận làm trò cho chúng xem, anh ấy biết chút ít màn ảo thuật lừa gạt những đứa trẻ mới lớn như tôi và Kì Băng lúc nhỏ.

Cô ngồi một bên xem họ cười đùa, hai bé con mỗi đứa ngồi một bên, bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn của hai đứa nắm lấy vạt áo và ngón tay của anh. Anh rất kiên nhẫn làm mặt xấu cho chúng xem, đến cả tôi xem cũng muốn bật cười, tôi giờ điện thoại chụp lại vài bức ảnh kỉ niệm.

Anh lâu lâu lại hướng mắt về tôi, tôi chỉ biết ngồi cười đáp lại thôi. Hai bé con có vẻ rất thích “dady” của chúng, nhớ lại lúc chúng vừa biết nói Karen tập cho chúng gọi “mamy” với “dady” rất nhiều lần. Sau này tôi đưa ảnh cho chúng xem càng ngày chúng càng nhắc về anh nhiều hơn, mỗi tối sẽ lại bâng quơ nhắc đến “dady”.

- Hai con qua đây, nói chuyện điện thoại với ông bà ngoại một chút đi, mới có một ngày mà ông bà rất nhớ hai con.

Hàn Lâm : một ngày....nhanh nhah

Hàn Mạc Kì: bà ngoại ăn...ăn...ông ngoại....xe xe

- Hai con nhớ ông bà không?

- Không....thèm

Ha ha ha

Tất cả mọi người có mặt đều không nhịn được cười, " Không thêm" là câu Karen hay nói mỗi khi bị tôi nói móc. Chúng học được nhanh thật!

Hàn Nhuận giúp tôi kết nối với màn hình thiết bị trong phòng ba mẹ, trên màn hình ti vi hiện đại hiện lên hình ảnh đôi vợ chồng lớn tuổi ngồi trên sofa.

Tôi đến ngồi cạnh mọi người đặt Tiểu Lâm lên đùi mình, Hàn Nhuận thận trọng nói chuyện với ba tôi. Mặt dù chẳng phải " ba mặt một lời" nhưng sát khí của ba tôi có ảnh hưởng rất lớn. Lão đại đúng thật chẳng phải hư danh.

- Chào lão đại, chủ mẫu

- Cậu xem cậu làm ra trò gì vậy? Muốn để con gái ta làm phụ nữ không chồng một mình nuôi con sao?

- Con không có ý đó....con cũng đã nói với Mạc Mạc rồi.

- Cậu làm sao cho nở mặt lão đại ta đây thì làm. Con cháu ta giao hết cho cậu đấy!

- Con biết.

Hàn Lâm: ngoại....nhớ nhớ

Hàn Mạc Kỳ: ngoại...xe...xe

- Cháu yêu của ngoại, bà ngoại nhớ hai đứa quá đi. Hai đứa về nhanh nhé ngoại dẫn đi xem xe của ông ngoại

Hàn Lâm: xe...mới...đẹp

Hàn Mạc Kỳ: xe...đẹp...thích dady...hơn

Ha ha ha

Hai đứa nhóc này lật lọng lắm đấy, một mặt đòi xem xe của ông ngoại, một mặt muốn ở cùng ba chúng, ranh thật. Tôi thấy ba nhìn mình rất lâu rồi....

-Con đang chờ lời ba đây.

- Tiểu Hàn không thương con thì về với ta

- Không sao đâu ba, con định sẽ ở cùng Nhuận ca, con của con cần có mái ấm của chúng

- Khi nào kết hôn?

- Ba....ba cũng biết con với Nhuận ca....thật thì con chỉ muốn chăm sóc tốt cho cháu của ba thôi.

- Con gái của Lâm Thính Nam ta mà ở nhà họ Hàn kia không có lấy một danh phận sao?

- Con lấy danh phận con gái của Lâm lão đại, danh phận là sát thủ cầm súng, danh phận nhà thiết kế của nhãn hiệu Susan & Ryan không phải nhiều quá rồi sao?

- Con giỏi lắm Lâm Tiểu Mạc

Hàn Lâm : mamy giỏi....Lâm Lâm....giỏi hơn

Hàn Mạc Kỳ: ông ngoại....Kì Kì....ngoan ngoan....giỏi hơn...anh

- Hai tiểu quỷ tụi con đi theo mẹ mà chọc ta đấy nhé?!

Hàn Lâm: không....không....thiên...thời

Hàn Mạc Kỳ: thiên thời....địa lợi....nhận hòa....giỏi giỏi

- Tiểu quỷ

Sau cuộc ” đấu võ mồm” của hai bên tôi đưa hai ngôi sao nhỏ về phòng ngủ trưa, ăn đúng bữa, ngủ cũng không thể bỏ lỡ. Sức khỏe của chúng tuy rất tốt nhưng không có nghĩa là sẽ không mắc phải bệnh, tôi chỉ sợ chúng nhờ may bệnh ra đó thì tôi chẳng còn tâm trí đâu mà lo cho những việc khác.

Tôi cũng quay về phòng nghỉ ngơi, nói là nghỉ ngơi chứ thật chất là đi tám chuyện với Kì Băng, tôi vẫn chưa muốn cho Kì Băng biết về việc tôi có con và đang sống cùng Hàn Nhuận. Tôi chỉ định khi nào bạn ấy về nước sẽ cho bạn ấy bất ngờ.

Hàn Nhuận vào phòng nói rằng hai đứa nó ngủ rất say, cái cố hay thật. Giờ tôi mới biết đàn ông đều cùng một loại ” được voi đòi tiên“, tôi chấp nhận tình cảm của anh ấy mới tối qua thôi mà giờ đã báy cái bộ mặt ” ác lang” ra rồi.

Nhìn mà xem nụ cười đó là có ý gì chứ? Bình thường cười dịu dàng biết mấy, hôm nay càng nhìn cái lộ ra ý đồ. Sáng ,trưa,chiều, tối lúc nào cũng tranh thủ ở riêng với cô.

- Nhuận ca!

- Sao?

- Ca có thể ngưng nhìn sư muội ít nhất 1phút không? Ca đang tỏ vẻ có ý đồ đấy!

- Người Anh thật lạ, anh nhớ các nước phương Tây rất thích giao tiếp bằng cử chỉ mà!

- Em không phải người Anh, không phải người Mỹ....em là con gái lão đại đấy anh thử có ý đồ với em xem.

Tôi ngồi ôm laptop tiếp tục gõ bàn phím, Hàn Nhuận ngồi bên mép giường cả nửa ngày rồi chứ ít ỏi gì chứ, anh không buồn ngủ tôi cũng cần phải nghỉ ngơi mà. Nếu trong phòng bạn có một người cũng có thể gọi là anh tuấn, nhưng mang cử chỉ của sắc lang thì bạn có yên tâm ngủ được không?

- Nhuận ca!

- Anh đây! Em đừng mãi gọi anh như thế, anh biết mình rất được phụ nữ chú ý

Tôi cười lớn, gửi tin cuối cho Kì Băng rồi đóng laptop để vào ngăn tủ cạnh giường. Tôi ngồi chồm dậy đặt tay lên trán anh, lúc nhỏ tôi hay làm thế để khẳng định và phán....

- Hàn Nhuận, em không phải có ý xấu nhưng đầu anh ẩm thật rồi đấy. Lâm Tiểu Mạc em đây không chịu nổi sức hút đó đâu.....ha ha ha

- Em thử trêu thêm một câu nữa xem...

- Em không nói thì bảo em sợ anh, nhưng con người Tiểu Mạc em đây xưa nay rất tốt.....ha ha thuận theo ý anh. Anh mà không đi ra khỏi đây em chắc rằng anh sẽ.....

- Oái!...Hàn....Hàn Nhuận

- Nói tiếp đi, em nói một câu anh hôn em một cái

- Anh chơi trò gì thế?

- Trò “Trừng trị Tiểu Mạc đặc ý”

- Xí...anh có giỏi thì đấu võ mồm xem anh cũng chỉ học lõm từ....ưhm...anh...ngô

Anh không kiêng dè mà áp tôi xuống giường, tay anh giữ lấy tay tôi, tôi bất lực vùng vẫy cuối cùng cũng xin hàng. Lưỡi anh tìm lấy đường len vào miệng tôi, cảm giác lưỡi anh cuốn lấy lưỡi tôi....tim tôi đập mạnh....hai mắt mở to.

Khuôn mặt anh gần tầm mắt tôi đến mức tôi nhận thấy được hàng mi của anh rất dài, chân mày không đậm quá nhưng vẫn toát lên được vẻ nam tính của một người đàn ông 27t.

Hơi thở của tôi bị anh cuốn đi mất, bờ môi mỏng của anh mang hương vị của một người đàn ông đích thực, ấm nóng, trơn mượt, quyến rũ, ngọt ngào, mạnh mẽ, tê liệt đến từng tế bào da cho đến các dây thần kinh cảm xúc

18. Chương 22

Mỗi một nhịp tim, hơi thở.....đều làm tay chân tôi mất dần cảm giác

Tôi không chống cự...mặc anh cướp đi hơi thở của mình từng chút một.

Chỉ một cái cạm lưỡi, một cánh môi anh ngậm lấy bờ môi tôi....từng mạch máu từng chút từng chút vỡ ra.

Anh buông tôi ra, anh nhìn sâu vào đôi mắt của tôi, ánh mắt ấy chính là nó.....ánh mắt dụ dỗ đến lạ thường mà không ai bước qua tôi có thể để lại ánh mắt đó.

Anh cười với tôi, nụ cười khiến đầu óc tôi như nổ tung, tôi điên rồi....

- Anh....anh....Hàn Nhuận anh.....

- Anh nhớ mình đâu cắn trúng lưỡi em đâu! Sao thế muốn thử lại không?

- Đồ sắc lang! Anh giỏi lắm anh....tôi sẽ...sẽ

- Này! Em đừng có mà ăn nói không chừng cứ thế chứ, em bảo anh ” có giỏi thì đấu võ mồm xem....” anh chỉ đang thi hành thôi mà.

- Anh...em bảo anh có giỏi thì ” đàm phán” cứ không bảo....ái

- Anh không hiểu ý em, thế giờ có thể “đàm phán” rồi

- Đi chết đi!

Tôi ngồi bật dậy, lấy gối chọi vào người anh. Phát điên mất, anh đơn thuần đến ngộ nghĩnh, con người gì mà IQ và EQ chẳng có tí xuất sắc thể chứ. Chỉ là nghĩa bóng thôi cũng bị anh cho thành nghĩ đen một cách tráo trộn. Tôi chẳng hơi đâu đấu khẩu với anh, tôi lấy laptop ra lại rồi ngồi nghịch.

Anh vẫn chưa chịu rời đi, ngồi mà lấy vẻ mặt thích thú cười trên tôi. Nếu tôi là cô gái 17t như trước thì anh xem chừng cái mạng nhà anh đi chứ mà ngồi đó cười khoái chí.

- Này! Giận rồi à!?

- Không hơi đâu giận sắc lang

- Anh xin lỗi rồi cơ mà!

- Lời xin lỗi của anh thật đáng quá, cứ như lệnh của ba mẹ ấy....

Tôi mà còn ở tổ chức thì giờ này anh bị lôi vào phòng ba mẹ tôi rồi còn đâu. Giở trò với thiếu nữ mới lớn à.....tôi chỉ là mẹ của con anh thôi có phải vợ anh đâu mà độc quyền chiếm hữu thế.

Anh lay lay tay tôi giống tôi từng làm với anh và ba lúc nhỏ, còn nhớ mỗi lần trốn tập phải năn nỉ anh cả buổi tối trước đó anh mới chịu cho trốn tập 2 tiếng. Giờ nghĩ lại thấy thật là thiết thời.....

- Thế em có thể hôn lại anh đấy! Anh không chấp đâu

- Anh....anh...tôi đánh chết anh đến nơi bây giờ.

- Thế anh xin lỗi nhé!

Chụp

- Này! Hàn Nhuận.....quá lắm rồi.

Anh hôn “chụp” lên má tôi, người gì không từ một cơ hội như anh chứ. Sơ hở ra là ăn ” đậu hủ” người khác ngay.

Cuối cùng hôm đó tôi cũng xử được anh, ngồi đó mà cười gian cười manh, tôi cóc cho một cái vào trán. Tôi chỉ giỏi mỗi tuyệt chiêu đó, đó là do mẹ tôi chỉ tôi, ba tôi lúc trước cũng hay bị mẹ giải quyết như thế. Tôi cóc cũng nhẹ lắm....chỉ sưng hay cùng lắm bầm vài ngày thôi a!

Lúc chiều hai bác về nhìn thấy ba mẹ con tôi xem ti vi ở một bên, còn anh xoa xoa cái trán ngồi một bên.

Tối đó mọi người cùng ăn tối xong tôi sửa soạn cho hai bé con ra ngoài chơi, ông bà nội muốn dẫn chúng đi, hai bác nói tôi không cần lo.

Tôi tắm xong thì bắt tay vào vẽ vài mẫu thiết kế mới, đó là công việc giết thời gian của tôi, nhiều lúc như thế tôi lại lấy ra nhiều ý tưởng hay.

Tôi mặc chiếc váy ngủ màu đen, ren ở trên ngực màu đỏ....thật ra tôi không câu nệ mấy chuyện quần áo có sexy quá hay không quan trọng là người mặc cảm thấy thế nào, dù sao đồ ngủ thiết kế ra cũng phải có người mua mà trong khi tôi là một nhà thiết kế thời trang mà lại so đo sao?

Tôi khoác chiếc áo ngủ lụa trắng ra khỏi phòng, tóc tôi vẫn còn ướt nên cảm giác hơi khó chịu một chút. Tôi định xuống pha một ly nước gì đó để uống, nhìn sang phía sofa Hàn Nhuận đang lẩn lẩn trũng gà luyệt trên trán, nhìn anh thế thì để 10 trứng cũng chẳng ăn thua gì.

- Em giúp anh.

Dù gì người gây thương thích cũng là tôi, anh ấy và tôi tuy không có tình cảm nhưng cũng từng....mà còn là ba mẹ của hai đứa trẻ nên hành động thân mật của anh ấy không tính là quá đáng. Có lẽ tôi sợ rằng nhờ may mắn sinh tình cảm với anh ấy thì không hay.....

Anh ấy cười cười chống tay ngồi dậy, tôi ngồi cạnh anh lẩn lẩn trũng gà còn nóng trên tay lên vết bầm của anh. Tôi cũng chẳng ngờ công phu mình thâm hậu như thế, chắc do bức xúc nên nội lực dồn hết vào tay.

- Em đang làm gì vậy?

- Vẽ lung tung ấy mà.

- Khi này ba mẹ có gọi cho anh nói sẽ không cho chúng ăn ở ngoài, đợi tối về cho chúng uống sữa rồi ngủ luôn.

- Ủ, em cũng định gọi nói với bác gái như thế.

Điện thoại anh bỗng reo lên, tôi dừng tay lại đợi anh nói chuyện xong. Trong lúc nói anh có nhìn tôi rồi cười cười nói nói gì với người gọi đến.

- Vẫn ổn cả.

-.....

- Không khó gì mấy, hung dữ một chút thôi

-.....

- Lão đại muốn nói chuyện với em.

- Ba?

- Hai đứa tốt chứ? Tạm thời Tiểu Hàn sẽ không làm nhiệm vụ mà sẽ dành thời gian chăm sóc ba mẹ con con.

- Không, không cần vậy đâu ba. Trước giờ ba mẹ con vẫn tốt mà.

- Nhưng bây giờ có Tiểu Hàn thì phải để nó giúp con chứ.

- Vâng.

Tôi chẳng biết tại sao ba tôi lại gọi cho anh nữa, chắc định lên kế hoạch “tổng tấn công” để trả đũa cái trán sưng vù của anh chứ gì. Hứ, đừng có mà mơ tưởng, chiều này ba tôi còn sợ nói chi hậu bối như anh.

Tôi giúp anh xong thì quay trở vào bếp, tôi không nghĩ là giờ này còn sớm đến thế chỉ mới chạm 8h thôi. Nhưng giờ này thì hai bé con phải lên giường rồi sợ chúng ngủ gật thì khổ, phiền bác trai bé hai ” tiểu tổ tông” về rồi.

Tôi pha ly cà phê xong thì pha sữa luôn, khi nào hai đứa nhỏ về có thể lên giường ti sữa rồi ngủ luôn. Tôi có dặn người giúp việc ngâm hay bình sữa vào nước ấm để giữ độ nóng của sữa.

Lúc tôi quay ra thì Hàn Nhuận biến mất xác, chắc đi ngủ sớm rồi chứ gì. Ai ngờ anh ta ngang nhiên ngồi trên giường của tôi coi phim, cái tên này trò gì cũng nghĩ được.

19. Chương 23

Tôi mặc kệ anh làm gì thì làm, có giở thì ăn “đậu hủ” thêm lần nào nữa xem. Tôi uống một ngụm cà phê để lấy tinh thần, hồi lâu chợt nhớ có đem theo bản kế hoạch cho hai bộ sưu tập.

Karen đều sắp kế hoạch theo trình tự, ví như mùa đông sẽ có ” Đứng bên mưa“, ” Thánh đường tuyết trắng” hay ” Giáng sinh không cô đơn”..... đó cũng không phải là tên chính của các bộ sưu tập, chỉ khái quát ý tưởng cho tôi thôi.

Tôi mở tủ quần áo kéo chiếc vali ra, quần áo tôi đã xếp và treo ngay ngắn trong tủ, trong vali chỉ còn giấy tờ và những mẫu vải thịnh hành để tôi có thể thuận cho việc thiết kế.

Tôi cởi áo khoác ra treo lên tay cầm của tủ quần áo, tôi loay hoay xem đi xem lại sắp tài liệu nào mới là của bộ sưu tập mới. Tôi lấy điện thoại ra gọi Karen, sau hai hồi chuông là chị ấy bắt máy.

- Chị có để hai bản kế hoạch sắp tới khai trương cửa hàng mới không? Em tìm này giờ rồi.
- Chị để chúng chung với nhau, chị đánh số thứ tự 136 trên bìa đó.
- Vâng! Ngày này giờ này mà con ngoài phố sao?
- A....a..... chị xem qua cửa hàng sửa chữa và trang trí đến đâu rồi ấy mà!
- Nhà!!!!!! Chị nói dối y như thật, hẹn hò, chắc chắn là hẹn hò rồi.
- Không nói với em nữa.....trong bản kế hoạch mới tìm được thêm vải và một số loại hạt mới đấy.
- Vâng, chị về cẩn thận.

Tôi cứ lo cho công việc mà không để ý đến tên đại đại đại sắc chăm chú nhìn mình cả buổi trời. Anh ta lần đầu thấy người đẹp sao, xin lỗi không cho nhìn miễn phí đâu.

- Con gái của lão đại không để trang trí cho người khác ngắm đâu
- Em đổi cách ăn mặc nhanh thật.....quyến rũ ai thế?
- Em là ai chứ, ăn mặc không có tí phong cách thì làm sao giữ hình tượng được.
- Trước mặt anh hình tượng của em nổi bật lắm rồi.
- Xì

Tôi không quan tâm anh nói những nói cuội gì, tôi đem tài liệu đến bàn làm việc xem qua ý tưởng và vải mới. Nếu hai bộ sưu tập này làm người Pháp thích thì tôi mới có động lực mà làm tiếp được.

Một lát sau tôi nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy, anh ngang nhiên tắm ở phòng tôi thế này chẳng sợ người khác hiểu lầm sao.....ơ...mà tôi có con với anh rồi ai hơi đâu nghĩ cho thân phận tôi chắc giờ này ai cũng nghĩ tôi là vợ anh rồi cũng nên.

Này sao.....mà.....không chơi kiểu trả đũa này đâu...tôi không chơi lại đâu. Bình tĩnh, bình tĩnh dù sao cái gì nên thấy không nên thấy cũng thấy hết vào tối năm đó rồi.

Anh bước ra phòng tắm, cơ thể săn chắc của một nam sát thủ hiện ra trước mắt tôi, không phải sáu múi lực lưỡng như nhìn có thể thấy được thân hình của một chuẩn men. Anh để trần, bên hông quấn chiếc khăn tắm của tôi. " Mẹ kiếp, chiếc khăn tôi mua ở London, tôi thích muốn chết" tôi chỉ biết rửa thầm trong bụng.

Bờ vai rộng với hai cánh tay mang đầy vẻ nam tính, cặp chân vừa dài vừa chắc, tôi nên nghĩ lại về việc để anh làm người mẫu nam thì hơn, tốt hơn là anh không nên lấy tiền công đâu.

Những giọt nước long lanh đọng trên khuôn mặt anh, sống mũi cương nghị của anh vẫn là điểm tôi thích nhất.

- Em sẽ xem xét lại việc có nên mời anh làm người mẫu nam hay không? Giờ thì cho anh 30' biến khỏi tầm mắt của em
- Mặc Mặc, em làm gì mà đỏ mặt tía tai thế? Anh cũng đồng ý là cơ thể mình rất có sức quyến rũ.
- Nhìn cho kĩ vào mặt em không có tí cảm xúc nào với thân hình không đáng 1 đô như anh
- Thật sao?
- đương nhiên rồi.

Tên ôn dịch này anh mà còn không mau về phòng mà mặc đồ vào thì đừng trách sao chanh vốn chua, nước biển luôn mặn.

Này đừng mà giở trò đấy nhé, tiến đến gần tôi làm gì thế. Không được, phải kiên cường lên bị hấn hạ là ngày mai không còn manh giáp.

Tôi bật ghế ngồi dậy, cả hai đều giữ nụ cười đầy âm mưu tiến lại gần đối phương. Xưa nay tôi với anh luôn đối đầu như thế có thảm hại cũng là anh thảm nhất.

- Thế nào? Muốn biết nếm sự lợi hại của em sao? Em không nỡ từ chối nếu anh yêu cầu đâu
- Thế anh yêu cầu.....thì sao?

Đẩy đẩy lại tiếp tục giở trò ranh ma nữa kia kìa, nhưng....cảm giác khi anh chạm vào cánh tay tôi như gọi lại từng chút một về tối hôm đó, về nụ hôn hôm làm tôi tê liệt lần trước.

Lại nữa rồi, tỉnh lại, Lâm Tiểu Mặc nhà người mà không kiên định là giao mình cho con sói chết đói trước mặt đấy. Tôi nhếch mép cười, hai tay vòng qua thắt lưng rắn chắc của anh, ta tôi run lên một nhịp, người muốn nhũn ra, tim đập liên hồi.

Chết tiệt, tinh thần mà không bọc thép là thua anh liền, anh nở nụ cười ác ma với tôi, tay anh áp sát vào mặt tôi. Thật sự....nơi anh có một loại hơi ấm dù cho đi khắp mọi nơi trên Trái Đất.....tôi sợ rằng hơi ấm này sẽ không ai có ngoài anh.

Khuôn mặt anh từng chút từng chút tiến gần tôi, sao tôi cứ bị chi phối bởi ánh mắt của anh thế không biết. Hơi thở của anh vây lấy tôi, mùi xà phòng thoang thoảng xông thẳng vào khoang mũi tôi, nó như liều thuốc tê ăn dần vào tận tâm trí tôi.

Tôi kiếng chân ghé sát tai anh....

- Tốt thôi, đợi em cho anh một trận em sẽ xét xem có nên.....này...đừng...ừhmmm

20. Chương 24

Môi anh nhanh chóng áp đảo lấy môi tôi, môi lưỡi hòa quyện nên xúc cảm, trong cơn mê muội tôi cố trốn thoát liều thuốc anh đang cố tiêm vào tôi. " Không được khoan nhượng"

Tôi ôm lấy cổ anh, cố để nụ hôn trở lên dịu dàng và ướt át nhất có thể....

- Á.....em giết anh đấy à....chơi gì vậy?!

- Chơi trò ” Trùng trị sói chết đói”. Ha ha xin lỗi nhé!

Tôi cắn lưỡi anh, chỉ đủ sát thương tinh thần không đến mức tổn thương thể chất, tôi thừa nhận mình có hơi ác nhưng tôi sợ đợi thêm một vài giây nữa chắc tôi tự giao mình cho anh luôn.

Phù! Tim tôi đập loạn lên đây này, “ôi trời Tiểu Mặc ơi mày sắp bị thuần phục rồi, tổn cho tinh thần thép mày luyện cả chục năm chứ ít”

Hàn Nhuận anh dừng tiếp cận em nữa, em sợ mình không vững lòng được lâu hơn. Có thể một vài ngày nữa em sẽ chết trong tay anh một cách thảm cũng chẳng thể thảm hơn.

- Anh có thể về phòng mà khoác y phục rồi đấy

- Em giỏi lắm, sau này đừng trách anh không thương hoa tiếc ngọc.

- Xem ra anh vẫn còn lí sự gớm, em đang hóng đây.

Tôi vừa quay lưng eo liền bị anh ôm lấy, vòng tay của anh sẽ khóa trụ tôi mất, tôi không thể tiếp tục vững lòng hơn được. Mối anh ngập lấy vành tai tôi, chính...chính là cảm giác này....tê liệt đến tứ chi bất hoạt (không thể hoạt động).

Nụ hôn mang ngọn lửa thiêu đốt tâm can tôi, nó là tan chảy trái tim vốn đóng băng nay lại một lần nữa dồn dập yêu thương. Khi nụ hôn rơi đến vai tôi, cả người tôi run rẩy, hôm nay cả hai đều tỉnh táo, đều không say vì rượu....mà say vì tình.

Nơi tình yêu bật lên ngọn lửa dục vọng, hai thứ cảm xúc hòa lẫn vào nhau, nếu nói tôi không yêu anh anh có tin không, ngay cả tôi cũng chẳng tin được. Tôi dối trá đến phát sợ.

- Anh chưa động thủ.....sao Tiểu Mặc run thế?.....hay em muốn....chúng ta tái diễn lại chuyện đêm đó

Tôi chưa từng nghĩ giọng nói của anh cũng sẽ có lúc ma mị đến thế, giọng nói ấm áp xoáy sâu vào từng dây thần kinh cảm xúc của tôi. Tinh thần vốn bọc cả vụn lớp thép, dày như khối bê tông thì giờ vì một câu nói mà vỡ vụn.

- Nhuận ca!....emem xem con về chưa?

- Đi đâu? Dù hai đứa nhỏ có về ba mẹ anh cũng không để chúng quấy rầy hai ta đâu

- Anh....anh..... Hàn Nhuận em không giận nữa mà...em xin lỗi...em thua....Nhuận ca em không chơi nữa

- Biết sai rồi....nhưng lão đại nói anh không được khoan nhượng với em

- Hai người....hai người thông đồng....em ghét anh

Tôi khóc không ta tiếng đánh vào lồng ngực anh liên hồi, đã vậy còn khiêu khích anh, bị anh lừa vào bẫy mà còn ngoan cố khiêu khích anh.

Anh giữ lấy khuôn mặt tôi, gạt đi hàng lệ đang trực trào, anh biết tôi đang còn giận vậy mà vẫn cố tình lừa tôi vào tròng. Anh mà không bằm anh thành nhân bánh bao thì thật phí.

- Ngoan, không khóc

- Anh lừa em làm gì chứ?

Lần này anh hôn tôi bằng cách nhẹ nhàng và chân thành nhất có thể, nụ hôn trơn mịn của anh làm tôi quên đi việc giận dữ.

Anh thu hết tiếng nức nở của tôi vào trong nụ hôn yêu thương, anh nhẹ nhàng ôm lấy tôi, hơi thở của anh từng nhịp làm tim tôi loạn cả lên, đầu óc rối tinh rồi mù chẳng nhớ đến việc kháng cự nữa.

Tôi dồn hết hơi thở cuối kiếng chân choàng tay lên cổ anh, bắt được nhịp của tôi lưỡi anh không kiêng dè mà tiến vào khoan miện tôi.

Đầu lưỡi tôi và anh chạm vào nhau, quấn lấy nhau, tham lam rút hết hương vị từ đối phương. Hơi thở của tôi và anh ngày càng gấp gáp, căn phòng tăng nhiệt độ nhanh chóng. Cơ thể tôi sắp bị nộ hôn thiêu cháy rồi, cơ thể đang dần nóng lên, tôi cảm nhận được.

Một tay anh giữ cổ tôi, một tay anh nâng tôi đặt xuống giường. Người tôi run như cây sậy, tôi biết trước nỗi sợ hãi trong lòng mình, tôi cũng đoán được tình huống này nhưng không ngờ chưa đầy hai ngày mà bị dặt mũi thành ra loại gì rồi.

Anh nhìn tôi rồi cười nhẹ nhàng, giờ phút này rồi mà không từ bỏ việc trêu người khác được hay sao tên đại đại đại sắc lang kia. Bị chiếu tướng đến nỗi mặt nóng bừng bừng không dám nhìn vào mắt anh một lần, trước đây tôi rất hay nhìn thẳng vào mắt người đối diện.....còn tình hình này thì tôi thật không ổn rồi.

- Xem ra con gái Lâm lão đi cũng không khó thuần a!

- Anh có gan thì động vào em xem.....em cho ba em.....đừng...Hàn Nhuận....

Tay anh lướt từ đùi tôi lên dần, cảm giác như luồng điện vô cực đang đi sâu vào cơ thể tôi, tê liệt chính là sự tê liệt. Anh kéo chiếc váy tôi, để cho từng nấc da thịt, từng đường cong cơ thể, từng chút rơi vào tầm mắt anh.

Hôm nay tôi mặc nội y màu tím, từng đường ren tối màu làm nổi bật nước da vốn trắng sáng của tôi, anh không đợi chờ nắm lấy tay tôi, hai bàn tay đan vào nhau như trao nhau niềm tin của mình đặt vào người kia.

Hơi thở của cả hai dần dần nặng hơn, anh hôn lên trán tôi, mi mắt, chóp mũi anh đặt sự nuông chiều vào từng cử chỉ. Bờ môi anh phong ấn môi tôi, tất cả chỉ còn là gió, nhẹ nhàng cuốn theo sự nồng nhiệt của anh.

- Thả lỏng nào.....đừng sợ lần này anh rất tinh táo.....sẽ “yêu” em thật tốt

- Đừng....có được không....em.....chưa....

- Ngoan nào, em khơi lên thì phải là người dập xuống chứ, thả lỏng đi.

Nộ hôn rơi xuống cổ rồi xuống bờ vai tôi, tôi không ngừng run rẩy, lửa trong người mỗi lúc một nóng lên sắp thiêu chết tôi rồi. Tôi chợt mở to mắt nhìn anh hôn lên vết sẹo trên vai tôi, nỗi đau đó từng chút cuộn lên làn sóng mãnh liệt trong tôi.

Nước mắt tôi trào ra nóng hổi, nghĩ đến việc chỉ có thể cầm bút vẽ vời mà không thể giữ lấy súng bắn mục tiêu.....tôi như rơi xuống 18 tầng địa ngục.

21. Chương 25

- Mạc Mạc....em chịu nhiều đau đớn rồi

- Nhuận ca.....em không thể....bắn súng được nữa

- Đừng khóc....không bắn súng thì không bắn có anh ở đây anh ở đây bảo vệ mẹ con em

- Em...nhưng em....không yêu anh....

- Bây giờ không yêu nhưng chắc gì sau này cũng thế. Chỉ cần nhớ anh luôn yêu em là được

- Hàn Nhuận.....

- Anh thích em gọi ” Nhuận ca” hơn

Tay anh luồn sau lưng tôi cởi bỏ chương ngại vật đang che kín đôi gò bồng của tôi, mỗi một nơi anh đặt môi đến đến ghi lại dấu ấn trên người tôi.....tôi là của anh.....mãi là của Hàn Nhuận anh.

Anh ngậm lấy một nụ hoa của tôi, tay anh không ngừng “nâng niu” bông hoa còn lại làm hai nụ hoa của tôi căng cứng lên. Tóc tôi lòa xòa trên ra giường, mỗi hơi nhỏ giọt trên trán.

Tay anh cởi bỏ manh giáp cuối cùng trên người tôi, anh tháo bỏ chiếc khăn đang quấn lấy một vật mạnh mẽ đang căng tràn đầy sinh lực.

Tay anh nhẹ nhàng tách khoảng cách giữa hai đùi tôi ra, anh chậm chậm đưa vật thể nóng rẫy cứng cáp vào cơ thể tôi, cảm giác cơ thể lấp đầy hơi ấm nơi anh làm tôi đau đớn rên rỉ. Tiếng rên của tôi không làm anh thương tiếc mà khiến anh đẩy nhanh tiến độ hơn, mỗi lần vào là chạm sâu nơi mỏng manh nhất trong cơ thể tôi.

Tôi đau đến điên người, nước mắt đọng lại nơi khóe mi, cơ thể tôi ướt đẫm mồ hôi, từng nhịp từng nhịp anh đi sâu vào người khiến tôi không ngừng rên rỉ. Hai tay tôi giữ lấy bờ vai rộng lớn tưởng chừng như khiên chắn của tôi, những lúc anh dốc sức ra vào liên hồi tôi vô thức để lại những vết trầy đầy ma mị trên lưng anh.

Chân tôi cuốn lấy hông anh, chuyển động theo từng tiết tấu anh đưa đẩy. Anh sẽ ngừng lại nhưng không rút bỏ, anh yên vị trong cơ thể tôi, trao tôi những nụ hôn ấm áp.

Tôi thích anh hôn tôi, nụ hôn của anh chân thành, dịu dàng, ấm áp khiến lòng tôi bị anh làm cho run động không kiềm chế được mà đáp trả.

- Uhm.....á.....á.....Nhuận...Nhuận ca

- Em đẹp lắm....Mạc Mạc....anh yêu em....dù ngàn năm sao em có chán ghét anh....anh cũng nguyện yêu em thêm ngàn năm nữa.

- Nhuận...ưmmm....chậm...chậm lại...em chịu không nổi

- Anh xin lỗi...anh không kiềm chế được nữa....

- Á....Nhuận ca....Mạc Mạc sẽ để anh bảo vệ....chăm.... chăm sóc

Tôi không biết lần cuối cùng anh vào cơ thể tôi là lần thứ bao nhiêu, tôi chỉ biết khoái cảm được anh lấp đầy khoảng trống khiến tôi mê đắm và chìm sâu trong trụ lạc, sắc dục.

Cao trào là lúc anh đi sâu vào tôi một cách nhanh chóng và mạnh mẽ nhất, tôi ngất đi giữ tiếng thở dốc, bờ môi mấp máy tên anh, tiếng kêu khê nhỏ dần rồi tắt lịm.

Mọi cảm xúc anh trao cho tôi chân thật đến rõ rệt, đau đớn đến xé nát cơ thể tôi, khoái cảm khiến tôi đáp trả anh những nụ hôn trơn mịn, hạnh phúc khiến tôi trực trào nơi khóe mắt....

Cảm giác ấm áp vẫn vẹn nguyên, tôi nằm trong lòng anh mơ màng thức giấc, ánh nắng nhảy múa trong gian phòng khiến tim tôi ấm áp.

Anh vẫn bên cạnh tôi, khuôn mặt làm tôi nhớ nhung về vô số kỉ niệm, hàng mi dài toát lên từ anh một vẻ quyến rũ lạ thường, chiếc mũi này không phải Tiểu Lâm cũng có sao, bờ môi mỏng đã gửi đến tôi cả ngàn dấu ấn.

Tôi cười trừ rồi đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ, tôi vén chăn định bước xuống giường mới phát hiện tôi nằm hằn trong lòng anh, chân anh gác lên đùi tôi. Tình hình này thì vạn nhất khó lòng mà trốn được, nhưng tôi phải đến xem hai ngôi sao nhỏ tối qua thế nào.

- Trốn tránh trách nhiệm à?!

- Anh không trốn, em đây trốn làm gì

Anh vẫn nhắm mắt, đôi môi nở một nụ cười vui vẻ, tôi chưa từng nghĩ đến mình có thể chết đứng với vẻ mặt này của anh. ” Sao mà đẹp dữ vậy, trước giờ mình thấy anh ta cũng bình thường thôi mà. Cảm rồi sao? Đầu có rất bình thường mà”

- Hàn sư huynh không cho nhìn miễn phí cũng không có dịch vụ hôn rồi bỏ chạy.

- Thế thì cùng lắm trả...cho...ưhm

Anh cúi hôn tôi, một lời chào buổi sáng rất ư là ấm áp và hạnh phúc a!

- Ai cho anh ăn miếng trả miếng như thế chứ?

- Xem kia....giận rồi....

- Hứ! Tránh đường cho bà cô qua cái nào

- Anh không cho em đi em nghĩ mình thoát được sao?!

- Thế muốn gì thì nói đi em phải nhanh qua xem hai đứa nhỏ nữa

- Gọi anh là gì?

- Nhuận ca....

- Tiểu yêu tinh, đi nào chúng ta xuống ăn sáng.

Đánh răng rửa mặt xong tôi thay một bộ đồ thể thao có áo khoác ngoài, tên Hàn Nhuận biến thái, đồ cáo già chết tiệt, trên người tôi đâu đâu cũng có dấu ấn của anh. Đáng giận! Đáng giận.

Lúc tôi đến phòng bọn trẻ anh đã ngồi với chúng rồi, anh mặc áo sơ mi quần jean đơn giản. Hai đứa nhỏ thấy tôi vào liền vui vẻ gọi “mamy”.

Ăn sáng xong chúng tôi ngồi trước ở phòng khách nói chuyện, ba mẹ anh đều ra ngoài. Tôi loay hoay với công việc đang dở tối qua. Chính anh là lí do của mọi việc, thật chẳng đáng để tôi yêu chút nào.

Trong lúc nhìn ngắm “gia đình nhỏ” thì Karen gọi đến báo có việc gấp phải có mặt tôi mới có thể giải quyết được. Tôi đắn đo một lúc rồi gấp laptop để lên bàn, dường như Hàn Nhuận nhận ra được điều bất thường từ tôi nên nhượng mắt muốn hỏi.

22. Chương 26

Tôi bước đến cửa vào của sân bay, Tiểu Lâm và Tiểu Kỳ nhõng nhẽo hôn tạm biệt tôi, tôi ôm chúng một lúc lâu rồi gửi lại hai đứa những nụ hôn ngọt ngào. Làm sao tưởng tượng được 24h tiếp theo tôi sẽ không thấy chúng ngồi bên cạnh mình nữa, không biết mọi người có thể chăm sóc chúng không, nửa đêm có gặp ác mộng không, không có tôi hát ru chúng chắc sẽ ngủ được sao?

- Hai đứa phải nghe lời ông bà nội và ba biết chưa? Mamy đi nhanh rồi về với hai con, không được nhõng nhẽo, không được bỏ bữa ăn. Lâm Lâm, không có mamy con phải biết chăm sóc mình, phải chăm sóc em. Kỳ Kỳ không được bướng bỉnh với mọi người biết không?

Hàn Lâm: Mamy...mamy đi nhanh...

Hàn Mạc Kỳ: Mamy..gọi cho Kỳ Kỳ....hát cho Kỳ Kỳ

- Mamy nghe rồi. Nhuận ca, anh nhớ phải ở bên con mọi lúc biết chưa? Em mà biết anh bỏ rơi chúng em sẽ cho anh biết tay.

- Ủ anh sao có thể để con anh không vui cơ chứ. Em cũng nhớ phải giữ sức khỏe, đừng làm việc quá sức lại sinh bệnh thì không hay đâu.

- Vâng, em giải quyết xong liền sẽ về, chậm nhất là sáng mai thôi.

Lúc tôi bước vào trong ba người họ vẫn dõi theo tôi, chưa lần nào tôi lại cảm thấy đây như chính là cuộc chia tay thật sự. Tôi vừa rời xa hai ngôi sao bé nhỏ mang đến cho tôi rất nhiều hy vọng và hạnh phúc, tôi phải cố gắng giải quyết rắc rối nhanh nhất có thể.

Việc chia tay động lại trong tôi gần nửa ngày, ngồi trên xe đến cửa hàng đang sửa chữa tôi và Karen nhanh chóng trao đổi tài liệu. Từ lúc đến Pháp tôi về tòa thành một lúc rồi cùng Karen đi giải quyết việc xưởng vải không giao đủ vải cũng không chịu bồi thường, bây giờ lại đến Paris xem xét việc cửa hàng bị tổn thất.

Nghe đầu công nhân sửa chữa bị hành hung, đáng lí ra hôm nay là bắt tay vào trang trí vậy mà kính, tường đều bị phá hỏng. Thiệt là muốn điên cả đầu.

Tôi đã nhờ người điều tra những tên đã đến gây sự, đúng là người sau lưng chúng không nhỏ, đến khi tôi cho người bắn bị thương một tên trong đám, bọn chúng mới tái xanh mặt cầu xin tôi.

- Tao hỏi lần nữa ai đứng sau thao túng tội mày, tao không cần biết người đó hăm he gì nhưng trước mắt là mạng chó của mày đang nằm trong tay tao.

- Chúng tôi xin cô, chúng tôi là dân chợ đen làm việc này cũng là vì tiền....nhở may ra ngoài lại bị....chúng tôi cũng khổ lắm.

Tôi ngồi ở ghế, hai bên là người của tổ chức mỗi người cầm một cây súng đang trong tư thế sẵn sàng nghênh đón. Tôi cũng ngầm hiểu người đứng sau chỉ ít cũng có thể lực, vả lại nếu biết mà tìm đến tôi cũng phải quen biết mà đang ở tình trạng ghét bỏ tôi cực độ.

- Nói!

Tôi không kiên nhẫn đâu, trước đến nay đều vậy. Tôi quát một tiếng chúng cúi đầu lay lắt van xin tôi, cái cảnh tượng này đâu còn lạ lắm gì.

- Nói thì tao còn cho mày đường trốn khỏi đất Pháp, bằng không đến cả cửa tội mày cũng đừng mong bước ra được.

- Thật thì chúng tôi chỉ nghe theo Hắc Tiểu thôi...chúng tôi không trực tiếp giao dịch với người ra lệnh....à phải...nghe đầu tên đó cũng là người có máu lắm.

- Giữ chúng lại đây, cho chúng ăn uống thoải mái khi nào tìm được tên kia sẽ đưa chúng sang nước khác. Phải huy động người tìm cho ra tên Hắc Tiểu.

Lúc tôi rời khỏi đó đã tầm 7-8h, cả buổi sáng hao phí chỉ vì mấy tên cóc nhái này. Tôi quay lại cửa hàng, Karen đang thanh toán tiền công và tiền bồi thường cho mấy công nhân. Tôi nhìn quanh rồi bảo Karen tìm một đám công nhân khác mà phải làm nhanh hơn, tôi sẽ cho người đến bảo vệ 24/24.

Giờ lại lòi đầu ra việc thiết kế bị đánh cắp, số ren sắp đúng đến đều bị thương hiệu khác thu mua hết không thể tìm ra nơi nào còn nữa.

Karen nói mới chiều qua nhãn hiệu cạnh tranh với chúng tôi tung ra một loạt mẫu thiết kế theo xu hướng "lá rụng" giống tôi thiết kế mấy ngày ở Mỹ, thiệt là nghe xong chỉ muốn ôm cục tức nhảy xuống biển cho rồi.

Lúc về lại tòa thành tôi và Karen lại phải loay hoay tìm chủ đề mới rồi phát thảo sơ qua, vì chúng tôi không phải một công ty thời trang mà chỉ là một nhãn hiệu nhỏ may mắn được mọi người biết đến, nên khi làm việc chỉ có hai người chúng tôi.

Karen gọi gần cả chục cú điện thoại để bàn về vải và các loại phụ kiện chuyên dụng, nhiều nhà cung cấp quen biết lâu lại nổi hứng đặc điều kiện tùm lum. Tôi thì vò đầu bứt tóc để múa ra được vài đường vô dụng trên trang giấy trắng, thật là không điên lên thì uống cho người lập kế hoạch phá hoại này rồi.

Mãi đến khuya tôi mới khuyên Karen dừng lại để ăn uống lấy sức, mẹ tôi làm rất nhiều món ngon và bổ nhưng thật tình thì tôi nuốt không nổi nữa rồi. Lúc tắm rửa xong tôi mới hay là mình quên gọi cho con, sao tôi có thể lơ đãng đến độ đó chứ, tôi nhanh chóng bấm số điện thoại Hàn Nhuận, sau vài hồi chuông thì anh bắt máy.

- Sao giờ em mới gọi cho anh? Công việc bận lắm à?

- Vâng, có rắc rối không nhỏ đâu anh...nhưng em tin sẽ giải quyết ổn. Sợ rằng không về được như đã hẹn. Mà con ngủ chưa anh?

- Con ngủ rồi, chúng nói là không sao tại mamy bận nên chúng không buồn. Em cứ làm cho xong việc khi nào hoàn tất hẳn về.
- Ừ....em xin lỗi, anh nói với con đừng lo lắng em sẽ về nhanh thôi. Khuya rồi anh ngủ sớm đi, mai em gọi lại sau.
- Em đừng nói là mình vẫn còn cầm cây bút trên tay đó nha!
- Em không muốn nói đâu nhưng sự thật là vậy đó
- Nghỉ ngơi sớm một chút, biết đâu ngày mai sẽ ổn.
- Vâng, anh ngủ ngon.
- Em cũng vậy.

23. Chương 27

Tôi hôm qua tôi và Karen thức muộn hoa cả mắt, nhìn bao nhiêu hình vẽ và chữ viết lại muộn rớt luôn mắt ra ngoài. Sáng nay chưa chi lại phải đến cửa hàng xem lại bản thiết kế và sửa chữa, lần này tôi nhờ đến công ty kiến trúc nhà cửa của một người bạn ở London, anh ấy được coi là chuyên gia.

Lúc xem qua bản vẽ anh ấy đã lập tức gọi ngay cho Karen và tôi, xem ra nếu hôm nay xây xong không gặp án mạng cũng chẳng thể tốt hơn, bản thiết kế đã có dấu hiệu bị chỉnh sửa ở các góc nhỏ, nhưng phần lớn là nằm ở các trụ đỡ nên rất dễ bị sập.

Về phía cửa hàng coi như an tâm phần nào, nhưng tôi vẫn muốn truy cho ra tên chủ mưu, tôi vốn có tính nóng nảy, bốc đồng và hiếu chiến nên từ nhỏ đến giờ khó trách người khác nghĩ tôi ương bướng. Nhưng tôi vốn đi theo nhu cầu bản thân, đã rành rành ra như thế không phải muốn đối đầu với Tiểu Mặc tôi thì còn là gì.

Trong lúc ngồi cùng Karen làm tiếp tục công việc thì ba tôi gọi đến, nếu sớm biết ba mình thần thông quảng đại như vậy tôi đã không ngồi hóng tin đến cả muốn giết người thế này. Cũng vì một nguyên do đó mà mấy mẫu thiết kế hai ngày nay tôi vẽ ra nhìn như phế thải ý.

Tôi nói Karen cứ yên tâm làm việc, tốc độ cần nhanh một chút nhưng đừng quá sức là được dù gì theo kế hoạch cũng còn cỡ hai tháng để chỉnh sửa và ra mắt bộ sưu tập mà.

Tôi đến tầng hầm của ngôi nhà trước kia tôi ở đến năm 9t, ngôi nhà vốn đã bỏ trống nhưng mẹ tôi vẫn cho người quét dọn và trang hoàng như mới. Trong nhà có một tầng hầm lúc trước dùng để đồ chơi cũ của tôi, cũng có thể coi như phòng chứa bí mật.

Bên trong phòng chứa là không gian sáng sủa, không ai nhìn ra đây là tầng hầm. Xung quanh là những giá sách xếp đầy những món đồ chơi ngộ nghĩnh đã lỗi thời, còn có truyện tranh và băng đĩa cũ.

Trong phòng chứa có một cánh cửa tự động, theo thiết kế làm bằng công nghệ tiên tiến là mở khóa bằng vân tay và ánh mắt. Tôi đã đặc biệt thiết kế phòng này để lắp ráp súng và trưng bày chúng, một vài người theo sau tôi vào bên trong, nhìn quanh căn phòng không khác gì phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Ba tôi ngồi chờ sẵn ở trong, ông ngồi ở sofa bằng tư thế hiên ngang của một lão đại, hai chân bắt chéo, một tay gác ra sau lưng ghế, một tay kẹp điều xì gà nổi tiếng mà ông vẫn thường hút - xì gà Brasil.

Thấy tôi đến ông liền dập ngay điều xì gà trong tay, ông thừa biết tôi không thích bất kì các mùi tựa chất kích thích như thế. Ông kéo một tờ thông đến gần tôi, tên ốm đối bị trói một góc thường được gọi là Hắc Tiểu.

Hắn nhìn tôi bằng cặp mắt chế giễu, miệng vẫn còn đọng vệt máu dài, gia cảnh xem ra cũng khá hơn những tên hôm trước. Hắn có nhà, có xe, vợ con đầy đủ. Hắn cho vay lấy lãi, xung quanh đương nhiên cũng có một vài tên có máu mặt.

Tôi thấy sắp giấy toàn chữ là chữ xuống mặt bàn rồi tiến lại gần Hắc Tiểu, hắn giương mắt nhìn tôi, cặp mắt khiến tôi muốn nổi sùng kết liễu đời hắn ngay tức khắc.

Tôi mặc một chiếc quần jean, một chiếc áo da không dây bó sát người, bộ đồ hở ra khoảng vai và phần bụng tôi. Tôi đi một đôi boot cao tới gối, tôi đập lên vai hắn nói nhẹ vài tiếng, hắn không khách khí cười lớn như một tên điên trốn trại.

- Tao chỉ muốn biết ai đứng sau sai bảo mày thôi, đơn giản thế cũng chẳng thể trả lời.

- Ha ha ha....! Các người cũng trông cũng có quyền thế, ít nhất phải biết luật chơi của người “mua” và người “bán” chứ

- Tao biết, nhưng mày có quyền im lặng còn....vợ con mày....tao không chắc

- Tiểu nhân

- Này này cho vay lấy lãi cao không trả thì đập phá chém giết hắn là không được gọi là tiểu nhân nhỉ? Người sai mày gây chuyện vừa cắt đứt một con đường của cô gái trẻ có hai đứa con xinh xắn chưa đầy hai tuổi, còn đánh đập biết bao nhiêu công nhân có gia đình như mày, lại lãng phí tài nguyên đất nước vì làm hỏng một công trình....ai cha xem ra nhà ngươi cũng thuộc dạng quân tử nhỉ?

-.....

Tôi bỏ đi một mạch, ba tôi cùng chẳng muốn ngồi lại, mọi người vẫn canh gác nhưng không tra tấn gì hắn cả. Vẫn giữ cho hắn cái suy nghĩ ” Không biết giờ này họ đã làm gì vợ con mình rồi”. Đó là việc làm ác nhất tôi từng làm, đánh đòn tâm lý, tôi đã nhiều lần phải chịu như thế cũng nên cho người khác thử nghiệm một chút.

Mặt khác tôi cũng đã đưa cho vợ con hắn một số tiền và một chuyến di cư ra khỏi mảnh đất xinh đẹp này.

Lại một ngày dài trôi qua, tôi vẫn đang loay hoay với giấy trắng bút chì, trời dần rơi vào trạng thái mất đi ánh dương. Sáng nay tôi có gọi cho hai ngôi sao nhỏ, chúng rất vui vẻ nói chuyện với tôi, tôi đã hứa khi về sẽ mua thật nhiều quà cho chúng, chúng khoe với tôi hôm qua vừa ăn cháo bà nội nấu ăn hết không bỏ.

Karen bưng lên cho tôi một phần ăn tối kim luôn cả ngày chưa ăn, cả hai người bọn tôi đang rơi vào tình trạng mất cân bằng ngày đêm. Có khi thức trắng đêm sáng lại chỉ ngủ bù vài tiếng, nhìn hai bọn tôi khác gì gấu trúc với cặp mắt tối màu.

Karen vừa quen một anh chàng rất tốt, nói nào ngay thì anh ấy làm đến chức...chức gì nhỉ? A! Giám đốc điều hành của bộ phận lắp ráp xe ô tô, gia thế cũng tốt, được cái nhiệt tình, dạo này biết bọn tôi bận rộn anh thường mời hai người bọn tôi đi ăn trưa.

Tôi đây thì không gặp được con yêu, Karen chị yêu thì phải xa cách người bạn mới quen.....Haizzz~

Mà nói thật nhé miệng tôi không linh thì chắc thầy bói thất nghiệp hết cả rồi, vừ mới nhắc thì anh chàng giám đốc gọi cho Karen rồi kìa, bên đây đợi chẳng thấy tâm hơi tôi tự mình “quấy rầy” trước vậy.

24. Chương 28

- Mamy....khi nào về?

- Mamy đang thu xếp, hai đứa đừng giận mamy nha!

- Không giận

Hai đứa nhỏ nói đang ngồi cùng ông bà nội xem " Thế giới động vật", chúng vừa ăn tối xong. Tôi nhớ khuôn mặt hai tiểu quỷ đến chết mất, đôi mắt long lanh của Tiểu Kỳ, nụ cười ngây thơ của Tiểu Lâm.

Đến khuya tôi với Karen dừng công việc lại, tiến độ đang theo sát kế hoạch, chỉ còn chờ đồ vô dụng tôi đây vẽ cho ra mấy mẫu coi được nữa là xong. Vừa về phòng Kỳ Băng mẹ tôi liền đến gặp, bà nói tôi vốn xinh đẹp nay hóa thành dềnh dàng gì rồi.

Bà có nói Tina vừa nhận một công việc giống Kỳ Băng ở Mỹ, chị ta bảo vệ cho một công tử của một tập đoàn vốn rất nổi tiếng nhưng giờ lại im hơi.

Bà nói nhiệm vụ lần này là của một sư tử khác, nhưng không biết vì sao Tina nhất quyết nhận cho được nhiệm vụ lần này, mẹ tôi nghe thoáng đâu là chị ta muốn tìm gặp Hàn Nhuận.

Tôi cũng không hơi đâu động vào mấy chuyện nam nữ vốn lùm xùm trước giờ, chị ta thích Hàn Nhuận cũng chẳng gây nên scandal nào.

Mẹ nói với tôi khéo chút để chẳng may tụi nhỏ nghĩ không hay về ba mẹ lại sinh ra mặc cảm với bản thân rồi chậm phát triển thì không hay. Tôi biết tụi nhỏ lanh lợi, lại rất hiểu chuyện người lớn chúng mà có biết chuyện thì đương nhiên sẽ sinh ngay hiểu lầm.

Được một đêm an giấc, sáng ra tinh thần phấn chấn hẳn, chuyện tốt lại kéo đến nườm nượp. Vốn tưởng cửa hàng rất lâu mới có thể hoàn thành thì hay tin chỉ chừng chưa đến hai tháng sẽ xong, cũng kịp lúc cho ra mắt bộ sưu tập.

Tin đó vẫn không làm tôi hăng hái bằng viết tên Hắc Tiểu hế rằng bí mật, lúc tôi đến ba tôi đã đưa hắc đi cùng vợ con rồi, một sư huynh đưa cho tôi tờ giấy do Hắc Tiểu nhờ gửi đến tôi. Tôi nghĩ ba tôi xem qua rồi, nét chữ ghê tởm nhưng rất dễ đọc trọn câu từ.

" Lúc người đó rời đi còn bỏ lại một câu, về mặt rất hài lòng, " Tôi xem cô ta nhanh hay tôi tìm đến anh ấy nhanh hơn", lúc bỏ đi người đó không quan tâm tôi có nghe thấy hay không chỉ dặn tôi làm cho kĩ vào"

Tôi giao công việc lại cho Karen, chị ấy sẽ quản lý chi nhánh ở Pháp giúp tôi, tôi quay về tòa thành thu dọn một chút rồi chào ba mẹ về Mỹ.

Khi tôi về đến cổng biệt thự trời đã ngã về trưa, một tay tôi kéo vali, một tay xách túi lớn túi nhỏ bước xuống taxi. Hôm nay tôi có tâm trạng không gì tốt hơn nên ăn mặc có phần kĩ lưỡng, một chiếc váy voan mỏng cho mùa thu, không áo khoác ngoài làm lộ bờ vai mảnh khảnh và trắng sáng của tôi.

Tóc tết xương cá, dầu gội nói cói, chân đi sandal. Cũng lâu rồi tôi không hướng theo phong cách dịu dàng này, thường thì phải để mọi người nhận ra phong cách chừng chặc của tôi chỉ ít tôi cũng có con nhỏ rồi.

Tôi vừa biết thủ phạm thì lập tức về Mỹ chủ yếu để gặp lại hai ngôi sao nhỏ mà thôi, biết được người gây chuyện rồi thì tôi ở lại Pháp có ích gì. Dù sao phía cửa hàng cũng đã đầu vào đấy rồi, giờ về phần thiết kế tôi sẽ lấy lại cảm hứng sau khi gặp lại tụi nhỏ. Hai ngôi sao nhỏ luôn mang đến cho tôi niềm vui thay vì căng thẳng trong hai ngày qua, đó được xem là động lực lớn nhất để thúc đẩy công việc của tôi.

Cánh cổng lớn của biệt thự luôn được mở rộng, tôi kéo vali vào trong, men theo con đường sỏi trên thảm cỏ xanh tôi nhanh chóng bước vào nhà. Vừa vào người giúp việc đã giúp tôi đem hành lí lên phòng, từ phòng khách có thể thấy được bàn ăn lớn ở phía bên trong bếp.

Mọi người thấy tôi về đều dừng việc ăn uống lại, Tiểu Lâm và Tiểu Kỳ nhìn thấy tôi liền vui vẻ chạy ào tới. Miệng chúng còn dính đầy vết cháo chưa được lau, tôi rút khăn giấy trong giỏ xách lau miệng cho chúng rồi bế chúng lại bàn ăn.

Hôm nay vợ chồng bác Hàn ở nhà, tôi cũng ngầm đoán được họ vẫn ở nhà trong lúc tôi sang Pháp, như vậy vẫn tốt hơn vì chắc một mình Hàn Nhuận không lo xuể được hai siêu quậy nhà này.

Tôi đã thấy từ lúc bước vào cửa, trên bàn ăn xuất hiện bóng dáng của một người quen, không ai khác ngoài Tina. Hay thật không lo làm nhiệm vụ mà chạy sang nhà họ Hàn ăn trưa, á chà có phúc thật đấy!

- Hai đứa ăn hết rồi mammy dẫn lên phòng xem quà.

Tôi không đói nên chỉ ngồi đút cháo cho hai bé con thôi, mọi người vui vẻ trò chuyện, hỏi han công việc ở Pháp thế nào. Ai nấy đều vui vẻ về phần Tina thì có lẽ đang bị mất tự nhiên vì sự xuất hiện của tôi, nghe đâu chị ta vẫn ở lại biệt thự mấy ngày qua, vì phía bên công việc không bắt buộc chị ta phải ở nhà chủ nhân như Kì Băng.

Thấy tụi nhỏ ăn xong tôi xin phép đưa chúng lên phòng, vừa vào phòng Hàn Nhuận thì trên giường để đầy những túi giấy lớn nhỏ khác nhau. Hai bé con leo lên giường mở từng túi từng túi ra xem, tôi mua quà tương đối kỹ càng thường sẽ không mua những món lưu niệm vì ở Mỹ không thiếu, nhưng tôi đã đến từng vùng nổi tiếng ở Pháp để mua những sản phẩm đặc trưng ở đó.

Sau khi mệt mỏi vì vui cười thoải mái chúng đã lăn ra ngủ, chúng vẫn luôn rất ngoan, nghe người giúp việc phụ trách chăm lo chúng nói ” Cậu chủ nhỏ và cô chủ nhỏ rất đúng giờ giấc, sáng sẽ thức dậy như mọi khi, trưa sẽ leo lên giường nghỉ ngơi, tôi thường không ngủ trễ. Về phần bữa ăn dù ngon hay dở cũng sẽ cố gắng ăn hết, lúc tắm rửa sẽ ngồi yên không nghịch nước....”

Nghe xong mà tôi thấy an tâm rất nhiều, phải chúng là những đứa trẻ rất hiểu chuyện, dù rất nhớ tôi nhưng chẳng khi nào chúng gọi, nhưng khi tôi gọi đến câu đầu tiên thường là ” Mamy...xong việc chưa?”.

Khi tôi gọi chúng sẽ không bận tâm đến cước phí điện thoại mà tranh nhau nói hết những việc thường ngày cho tôi nghe, tôi rất vui, chúng là sinh mệnh và cuộc sống của Lâm Tiểu Mạc tôi.

25. Chương 29

Tôi quay về phòng gọi người giúp việc vào giúp tôi mang quần áo đi giặt, tôi vẫn chưa được nghỉ ngơi liên nhớ đến bản thiết kế. Tôi liền ngồi vào bàn làm việc ngay, hôm nay tinh thần tôi vốn thoải mái nên có rất nhiều ý tưởng nảy ra trong đầu tôi. Nhưng tâm trạng có vui mấy thì tôi cũng chẳng thể vẽ ra trò được, ý tưởng thì bao la nhưng chẳng biết thể hiện trên giấy làm sao mới có thể đạt kết quả như mình mong muốn.

Ngồi một lúc thì nghe tiếng trò chuyện của Tina và Hàn Nhuận, tôi thật chẳng hiểu hai người đó có quá tự nhiên đến độ nói cười lớn tiếng như thế không. Bây giờ hiện có hai thiên thần nhỏ tuổi cần nghỉ trưa và một nhà thiết kế đang cố hoàn thành công việc, thế mà một giây một phút họ không ngừng nói nói cười cười họ cứ tưởng nguyên hành lang này không có người ở ấy.

Tina cùng Hàn Nhuận bước vào phòng tôi, tôi vẫn trung thành với cây bút chì và tờ giấy vẽ, trên màn hình laptop hiển thị một loại thông báo có email gửi đến. Tôi gõ gõ máy tính rồi quay sang nghịch ngoạc vài đường trên giấy, mặc cho Tina ngồi trên sofa phòng tôi vọng tiếng lại hỏi han, nếu hôm nay tâm trạng tôi bất ổn như mấy ngày trước thì tôi không chắc hai người họ có thể uống trà nói chuyện trong lúc như vậy đâu.

Điện thoại tôi reo vài tiếng, thì ra là anh bạn chuyên gia kiến trúc của tôi. Anh chàng là người Anh chính gốc, tính tình vui vẻ, ôn hòa. Hầu hết những cửa hàng cũng như nhà ở của tôi ở London đều do một tay anh ta phụ trách.

Tôi bắt máy cười nói vui vẻ với người bạn của mình chẳng thèm để tâm đến hai người kia, suy cho cùng thì tôi vẫn còn rất nhiều người tốt hơn hai cái người ngồi ở kia. Tôi và anh bạn kiến trúc nói một loạt tiếng anh, tôi dám chắc hai người kia cũng nghe ra cuộc trò chuyện từ tôi rồi.

- Vâng em vừa về Mỹ thôi.

-.....

- Thế thì quá tốt rồi, anh xem phải chiều cố em nhiều một chút nha!

-.....

- Ha ha đương nhiên rồi, Susan nổi tiếng cũng có phần anh mà.

-.....

- Vậy em đây phải mời anh một bữa mới được nha! Khi nào anh đến Mỹ.

-.....

- Thích thật, vậy đến nhớ gọi cho em.

-.....

- Không phiền, không phiền. Anh gọi đến làm em có cảm hứng chí ít cũng vẽ được vài bản cho ra trò.

-.....

- Phải, em đây là lợi dụng anh đó.

-.....

- Tốt, vậy anh đến nhanh đi để em lợi dụng anh một lần cho xong.

-.....

- Ok, bye bye

-.....

- You sure,ha ha.... I miss you too

Sau một tràn cười vui vẻ tôi thấy tinh thần mình hứng khởi hẳn, tôi bắt đầu vẽ vẽ viết viết, ý tưởng liên tục lóe lên như một mắt xích không điểm dừng. Tôi nhanh chóng lơ đi Hàn Nhuận và Tina đang ngồi uống trà tâm sự bên sofa, sau một vài tiếng đồng hồ trôi qua tôi chẳng biết hai người họ rời đi khi nào.

Tôi lôi bộ dạng nhếch nhác ngã lăn ra giường, chập chờn ngủ được một giấc ngon lành. Lúc tôi dậy mới biết mình đã bỏ lỡ cả buổi chiều, tôi vọt nhanh xuống nhà xem con đã ăn gì chưa. Hai bé con đang ngồi xem hoạt hình với ông bà nội, Tina và Hàn Nhuận thì biến mất xác.

Tôi ngồi chơi với hai đứa một chút rồi lấy hai miếng sandwich và một ly nước cam lên phòng, tôi chưa từng nghĩ mình có thể đánh một giấc đến 7h tối, haizzz~ mệt mỏi quá độ rồi.

Tôi cùng Karen trao đổi qua cuộc gọi trực tuyến, Karen hỏi tôi người gây sự đã bắt được chưa, còn hỏi tôi đã thấy tinh thần tốt hơn chưa, chúng tôi trò chuyện được một lúc thì liền chuyển sang bàn công việc.

Tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian, hao tâm cho những chuyện linh tinh, tốn trí nghĩ cả chục ý tưởng, tốn sức vẽ vẽ viết viết.....tôi đang rơi vào tình trạng tiêu hao quá nhiều thứ.

- Lâm Tiểu Mặc mày phải cố gắng lên!!!!

- Ổn quá.

- Oai !!!! Có ngày em chết vì anh đẩy sư huynh

Lúc tôi đang “lấy lại tin thần” bỗng dưng nghe thấy tiếng Hàn Nhuận ở đâu vọng ra, ai ngờ từ này giờ anh nằm trong chăn, mặt có hơi đỏ dẫn chắc vừa chợp mắt lại bị tôi đánh thức đây. Xui xẻo!

- Không phải anh cùng Tina ra ngoài rồi sao? Về khi nào vậy?

- Anh với cô ấy ở phòng bên, lúc em xuống dưới anh mới vừa về.

- A!!!!

Thì ra là đôi gian phu, ngang nhiên trong nhà mà tình tứ. Bị mình nắm đuôi rồi xem từ nay lên mặt được nữa không? Nghĩ đến thì tinh thần đã 100% ngay lập tức tăng gấp hai phần công lực, quá thú vị rồi.

Mà Tina không đến mức trơ trên thế chứ, ở ngay trong nhà Hàn Nhuận, không sợ mình bắt gặp hay sao. Mà này nhờ may tụi nhỏ đâm ra nghĩ bậy thì sao, chúng mà biết cục diện thế này thì còn ra thể thống gì.

- Anh làm gì em không can thiệp, nhưng tránh xa bọn trẻ một chút kéo chúng lại nghĩ này nọ

Nói xong tôi tiếp tục làm việc, anh cũng lớn hơn tôi rất nhiều hẳn anh hiểu thị phi là thế nào. Cũng mong là anh biết con trai con gái của anh chỉ toàn là “thiên tài”, chuyện gì cũng suy diễn ra được, cũng phải thôi bản thân tụi nhỏ sinh ra vốn lành lợi, nên gặp đề tài thì lại đâm ra phân tích.

Tôi cảm giác được anh đang ở rất gần tôi, tôi phản xạ có điều kiện quay đầu, may mà anh còn cách tôi hai sải chân. Tôi thận trọng nhìn anh, tôi chẳng còn hứng thú với kẻ địch đâu a! Bạn Tina là kẻ địch, tất cả không trừ một ai, kể cả Hàn sư huynh đây tôi cũng cho đi biệt xứ.

26. Chương 30

- Mới đi có hai ngày mà xem anh ra thành hạng người gì rồi.

- Hừm, liên quan đến Tina hạng người gì em cũng xóa sổ, anh không bị loại trừ đâu.

Sắc mặt Hàn Nhuận ra sao tôi chẳng cần nhìn tới, tôi bước đến tủ quần áo lấy đồ để tắm, vắt vãi cả ngày phải thư giãn một chút. Chắc hẳn hôm nay phải thức khuya nữa rồi, đã định làm cho xong để tối đánh một giấc ngon lành, vậy mà nằm nghỉ đến giờ này mới dậy khiến bản thân mình khâm phục.

Tối ngâm mình trong làn nước ấm, tứ chi thả lỏng, từng mạch máu nhanh chóng lưu thông, phải hưởng thụ thật tốt mới không phụ lòng chính bản thân mình.

Vẫn như mọi khi tôi vẫn mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng, váy màu xanh biển đậm có hai lớp váy, phần ngực phủ đầy ren xanh và trắng. Tôi thấy mình vẫn chưa táo bạo bằng Tina, lúc tôi hé cửa phòng tắm định bước ra đã chứng kiến một sự kiện có một không hai, phải chi mình cầm máy ảnh trên tay là chuẩn rồi.

Tina mặc một chiếc váy ngủ màu đỏ, chiếc váy mỏng đến độ có thể thấy được nội vòng eo thon và cặp chân dài trắng mịn của chị ta. Tina đang ngồi trên giường, Hàn Nhuận đang nằm nhắm mắt, chắc anh không hay biết thì phải.

Thấy tôi bước ra Tina không giật mình hay ngạc nhiên, chị ta còn nhìn tôi cười đều một cái, tôi biết chị ta chỉ giỏi đóng kịch là giới, lúc ở tòa thành thái độ ân hận chứng nào thì bây giờ lại trở mặt chừng ấy.

Hàn Nhuận mở mắt thấy tôi ngồi trên bàn làm việc còn Tina ngồi bên cạnh, anh cũng chẳng nói gì, anh đứng dậy đi đến chỗ tôi. Anh lấy chiếc khăn tắm từ tay tôi rồi lau mái tóc đang nhỏ giọt của tôi, tôi mặc anh làm gì cứ việc, tôi chẳng hơi đâu ý kiến.

Bỗng tay Hàn Nhuận bỗng dừng động tác, tôi cũng hơi ngạc nhiên nên xoay đầu nhìn lại, Tina đang ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau. Haizzz!

Tôi ôm laptop và tài liệu đang làm dở đứng dậy ra khỏi phòng, bởi đời sao lại khổ thế không biết, tôi có cảm hai người họ không được tình tứ đâu dù gì tôi cũng chẳng có danh phận gì trong nhà họ Hàn. Nhưng cũng đừng nên quấy rầy công việc của tôi chứ, hai người tình tứ thì chẳng sao nhưng tôi phải kiếm tiền nuôi con tôi chứ.

Tôi ghé sang phòng tụi nhỏ một chút, thấy hai đứa nhỏ an phận coi tivi tôi mới xuống dưới nhà, tôi dặn người trông chừng đến giờ phải tắt tivi đi ngủ.

Ngồi trong phòng khách sáng đèn, tôi tiếp tục lật mở tài liệu rồi chuyên tâm đưa những nét vẽ lên trang giấy trắng. Tôi vẽ được chừng hai ba bức thì mẹ Hàn Nhuận trên tầng bước xuống, bà khoác chiếc áo ngủ màu trắng trông rất quý phái. Bà thấy tôi liền tròn xoe mắt, bà ấy bước ra sau bếp chẳng mấy chốc bước lên phòng khách tay cầm theo một chiếc cốc nhỏ.

- Bạn vậy sao? Uống chút gì đi.

- Con cảm ơn. Sao bác không nghỉ sớm đi ạ?

- Ta định trông cho tụi nhỏ ngủ rồi sẽ nghỉ ngay.

- Bác yêu thương tội nhỏ như thế con thật cảm thấy mình như bớt đi một phần lo lắng.
- Con bé này, chúng là cháu ta, Tiểu Lâm còn là cháu nội đích tôn của ta sao ta không thương yêu chúng cho được.

Bà vừa cười vừa vuốt tóc tôi, lúc trước mẹ tôi có nói, ba gia đình của tôi, Kì Băng và Hàn Nhuận đều là bạn thậm thâm giao, chí cốt. Bởi vậy sau này khi ba mẹ Kì Băng mất, bác Hàn đã cố tìm ra Kì Băng để đưa về chăm sóc, may mà Kì Băng được một cô nhi viện bên Mỹ giữ lại nuôi dưỡng.

Hai vợ chồng bác Hàn rất hiền lành, phải trái trắng đen đều phải rõ ràng, công tư đều phải phân minh. Vì thế tôi rất nể hai người họ, trong lúc làm nhiệm vụ thì không kém phần bản lĩnh. Nhiều người trong tổ chức cũng có độ tuổi ngang như ba mẹ tôi, điển hình là hai vợ chồng bác Hàn. Là bậc trưởng bối nên nhiệm vụ có phần khó khăn và nguy hiểm hơn.

- Mẹ con lúc này có gọi đến nói con về Pháp chưa ngày nào có bữa ăn ra trò, về đây công việc lại bẽ bộn ta cũng chưa có thời gian hỏi thăm con.
- Bác đừng nói vậy, hai bác mới là người cần chúng con để tâm đến, công việc hai bác bận rộn lại còn nguy hiểm. Con đây chỉ ngồi vẽ vời một chỗ thì sao đáng ngại được.
- Nhưng hai ta chỉ bận công việc về nhà mặc sức mà nghỉ ngơi, con không phải vừa lo nghĩ ra ý tưởng mới lại phải lo lắng cho hai đứa nhỏ nữa. Hàn Nhuận mà không chăm sóc con cho tốt bác trị nó ngay.
- Thôi đi bác anh ấy lo cho bọn trẻ con đã mừng chết đi sống lại rồi, bây giờ xuất hiện thêm Tina con sợ tội nhỏ bị thất sủng ấy.
- Sao lại như thế được, Hàn Nhuận không phải người như vậy đâu ta. Ta nuôi nó lớn đến chừng này ta hiểu nó hơn ai hết.
- Con không biết anh ta có giả đồ với bác không ý, bây giờ chắc phòng con cũng ấm lắm rồi.
- Cái thằng....ta phải cho nó biết lợi hại của gia pháp.
- Bác..bác...đừng nóng, mặc anh ấy đi con cũng có quan tâm gì đâu.
- Nhưng....
- Con chỉ là mẹ của con anh ấy thôi, con không mong danh phận như ba con nói, trong nhà họ Hàn này hai bác xem con là con gái nuôi như trước là con mãi nguyện rồi.
- Trước sau gì ta cũng bắt nó cưới con về, ta không thích Tina.
- Bác đừng làm Nhuận ca khó xử, dù cho anh ấy có ngỗ lời con vẫn sẽ từ chối thôi, con chỉ muốn hai đứa nhỏ có ba thôi, không mong làm vợ Nhuận ca.
- Nhưng ta đã xem con là con dâu ta rồi, mai này Tiểu Hàn lấy người khác chẳng phải làm ta đau lòng chết sao.
- Bác cứ việc xem con là con dâu trong lòng bác, nếu mai này anh ấy có cưới ai đi nữa con và hai đứa cháu nội của bác vẫn thường xuyên đến thăm bác.
- Tiểu Mạc, con thật....

Tôi nắm lấy bàn tay đã dần có nếp nhăn của bác gái, tôi biết tâm ý bác dành cho tôi, tôi biết bác muốn tôi được một danh phận chính thức để còn ăn nói với ba mẹ tôi, với hai đứa trẻ sau này. Nhưng thật tôi rất xin lỗi bác gái, tôi và Hàn Nhuận từ lâu đã không thể, dù cho bây giờ giữa hai người chúng tôi có một giao liên đi nữa cũng chẳng thay đổi được gì.

Lúc trước đã không thể, bây giờ và sau này chắc gì chuyển hóa được, giờ đây Tina cũng chính thức vào cuộc vậy tội gì tôi phải cố gắng ép mình vào khuôn khổ cô Hàn, bà Hàn làm gì.

27. Chương 31

Cuộc trò chuyện giữa tôi và bác gái đã là chuyện của vài tiếng trước đây rồi, thời gian còn nhanh hơn cả một cơn gió. Trời ngày càng khuya, sương xuống ngày một nhiều, lúc này do vội nên tôi không mang theo áo khoác nên giờ phải co rúm người.

Đã qua 12h, bên phía Karen vẫn đang gấp rút liên lên kế hoạch mới phòng trường hợp như lần trước thì còn biết đường mà đối phó. Tôi bảo Karen làm xong thì ngủ sớm đi, đã liên tục ba ngày vui đầu vào công việc rồi còn gì.

Cuối cùng cũng vẽ được năm bản thiết kế có tính tương đối, tôi gom tài liệu, giấy bút rồi gấp laptop lại. Nhìn xuống sàn nhà toàn những khối giấy vo tròn tôi bất giác lắc đầu cười khổ, bỗng từ đâu một cô giúp việc trẻ trung nhanh nhẹn chạy ra giúp tôi quét dọn.

Tôi nhận ra cô gái này, cô ấy rất thường hay chơi với tụi nhỏ nhưng không phải là người trông nom chúng. Tôi cảm ơn cô ấy, hẳn là cô ấy chỉ lớn hơn tôi vài tuổi thôi. Tôi vừa bước đi trên hành lang mới chợt nhớ Hàn Nhuận và Tina đang ở trong đó, cũng chẳng biết Tina có về phòng chưa.

Tôi cũng chẳng tò mò đến đến độ phải mở cửa ra xem, tôi thở nhẹ một cái rồi quay bước về con đường cũ. Tôi để đồ lên bàn trong phòng khách, vợ lấy chiếc gối trên sofa rồi nằm xuống nhắm mắt ngay.

Một môi đến thành ra thế này rồi tôi cũng chẳng kén chọn chỗ ngủ như sofa thay vì chần ăm nệm êm. Tôi rơi vào cõi mộng rất nhanh, chẳng biết mình ngủ được bao lâu, lúc mở mắt trời vẫn chưa sáng, tôi ngo ngoáy vài cái rồi đổi tư thế để ngủ tiếp.

Tôi nhắm mắt được vài giây chợt mở to mắt tỉnh hẳn, trước mắt tôi là khuôn mặt trầm tĩnh của Hàn Nhuận. Một tay anh giữ lấy eo tôi, hơi thở ổn định hẳn ngủ rất say....nhưng mà chẳng phải. Tôi không nghĩ ngợi nhiều hét toáng lên giật lấy chăn rồi tặng anh một cú đập ngả nhào xuống giường.

- Em làm quái gì thế? Định ám sát giữa đêm khuya à?!

- Biến ra khỏi đây dùm

- Sao chứ?

- Qua phòng Tina hay bất kì phòng nào cũng được, từ nay cấm anh bước nửa bước vào địa phận của tôi.

- Làm gì thế tiểu thư, sao nửa đêm lại tức giận thế, anh không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu, không phải em nghĩ bậy bạ gì rồi chứ?

- Anh không đi đúng không? Tôi đi là được chứ gì?!

Tôi dùng dùng nhảy ra khỏi giường, may mà đồ trên người vẫn còn nguyên, tôi chưa kịp đến cửa đã bị Hàn Nhuận kéo lại. Anh năn nỉ cả buổi tôi mới chịu ngồi xuống nghe anh nói, điên thiệt chứ, tôi đâu phải tình nhân hay dụng cụ ấm giường đâu chứ, vừa này....giờ lại ôm tôi ngủ lý lẽ của Hàn Nhuận anh bị chó tha rồi à.

- Sao em lại nổi nóng?

- Tôi không hơi đâu nổi nóng với anh. Tôi có đồng ý chấp nhận tình cảm anh thật nhưng không phải ngồi yên cho anh sắp đặt. Anh với Tina tôi không rảnh mà quan tâm, chẳng phải lúc sáng tôi nói anh nghe rồi sao. Còn nữa anh ngủ với chị ta thì dọn sang bên đó ngủ đi có gì cứ phải lôi tôi lên làm gì. Tôi xin anh đấy, tôi đây không chơi nổi trò này đâu, hay anh thấy công việc tôi chưa đủ nhiều.

Anh hỏi chỉ một câu đơn giản mà tôi mở miệng đã tuôn một tràn văn biện luận, đã không hỏi tới thì tôi còn cố gắng mà im lặng, giờ anh muốn tôi nói, tôi nói hết rồi đó nghe mà có đau lòng tôi cũng cam.

Tôi khoanh tay ngồi xếp bằng trên giường, anh ngồi một bên mép giường rất gần tôi. Nghe xong khẩu khí của tôi ý cười của anh hiện rõ trên môi. Thật anh không làm tôi chết vì tức thì tôi cũng tự cắn lưỡi mà kết liễu đời mình tại đây, bị tôi lên án chừng đó mà vẫn ngồi cười, "Hàn sư huynh mại phục huynh rồi".

- Đang cười lắm chứ gì, anh đừng nghĩ tôi ghen ghét gì với hai người nha. Tôi chỉ không muốn cuộc sống yên bình của mình lại dậy sóng đâu. Nếu hai người thấy bất tiện tôi có thể dọn đi mà, tôi cũng vừa nói với bác gái rằng tôi không mơ đến chức vị nào trong gia đình anh đâu.

Nghe tôi nói thêm một lúc nữa ý cười của anh hóa thành đường cong đẹp đẽ trên môi. Tôi không biết anh có " vận động" quá độ đâm ra bất bình thường hay không nhưng thật tôi thấy anh nên đi khám lại cái đầu của mình đi.

- Anh hiểu rồi chứ? Giờ thì anh ra ngoài được chưa?

- Em nói xong chưa?

- Nếu anh cảm thấy chưa đủ tôi vẫn có thể trình bày tiếp.

Anh cười rồi xoa đầu tôi, vỗ vỗ vào khuôn mặt đang hăm hực của tôi, anh lên giường nằm xuống rồi kéo tôi vào lòng. Tôi vẫn còn đang ngơ ngác thì anh vuốt tóc tôi xoay người tôi đối diện lồng ngực anh. Tiếng nói anh nhưng dòng suối, róc rách chảy qua tai tôi.

- Em xem, em xinh thế này, ngây thơ và thành thật như vậy sao anh có thể bỏ em mà theo Tina được kia chứ? Mặc dù cô ta rất đẹp nha, quyến rũ lắm nhưng anh thích sự thanh khiết từ em hơn. Những ngày em đi Tina đều ở đây nhưng anh thì anh chưa đụng vào cô ấy, nhưng cô ấy cứ bám lấy anh như sam ấy. Em xem có phải anh đẹp trai quá rồi không? Hay em rạch anh vài phát lên mặt đi anh sẽ không trách đâu. Em đừng nghĩ như thế nữa, không thì anh còn hiểu lầm là em ghen đấy.

- Ghen cái đầu anh!

Tôi vẫn cúi đầu áp sát vào anh nghe anh giải bày, thật thì tôi không mấy cảm động đâu, nhưng anh ấy đã nói thế nghĩa là thật, Hàn Nhuận anh đã nói sẽ không bao giờ nói dối, tôi tin anh.

Không phải tôi ghen hay tức giận gì, nhưng nếu rõ ràng một chút tôi sẽ biết cách xử lý, tôi chẳng muốn chia rẽ tình cảm ai cả. Vì bên cạnh tôi còn Tiểu Lâm và Tiểu Kỳ, tôi sợ làm hai chúng nó tổn thương.

28. Chương 32

Tôi lẳng lặng không nói gì thêm nữa, tôi hiểu lầm anh cũng là tôi sai rồi, vậy mà khi này còn lớn tiếng gán tội cho anh. Lâm Tiểu Mạc tôi đây không biết ăn trúng cái gì mà tự mình suy diễn ra nguyên một câu chuyện dài, giờ thì tôi biết hai đứa nhỏ nhận được "thiên phú" từ tôi.

Anh bỗng giữ lấy cằm tôi nâng khuôn mặt tôi đối diện anh, đôi mắt anh chính là vũ khí duy nhất có thể hạ gục tôi...lúc nào cũng vậy....chân thành đến lạ. Anh vẫn dịu dàng kể tôi nghe những ngày qua có việc gì xảy ra từng việc từng việc một.

- Mạc Mạc, em không biết mỗi tối anh khó ngủ nhường nào đâu, lăn đi lăn lại cũng đến sáng mới chợp mắt một chút. Anh thật sự rất nhớ em, tụi nhỏ cũng thế, nhưng làm sao anh nỡ làm phiền đến em. Công việc em nhiều như thế sao anh có thể để em bận tâm về phía anh và con được.

- Em xin lỗi, em hiểu lầm anh rồi.

- Không sao, anh không để tâm. Để anh ôm em ngủ một chút.

Anh hôn tôi rồi kéo tôi vào lòng, tôi ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh. Anh lúc nào cũng chỉ lo nghĩ cho người khác thế đấy, có ngày chết vì lo chuyện bao đồng cho xem.

- Em gầy đi rồi...Mạc Mạc

- Đừng...

- Anh không làm gì đâu, yên nào.

Anh kéo váy ngủ ra khỏi người tôi, tôi thấy hơi lạnh nên nép vào lòng anh gần thêm một chút, trên người tôi vẫn còn nột y. Anh nâng khuôn mặt tôi lên, dành cho tôi nụ hôn ngọt ngào. Tôi cảm nhận được tất cả tình cảm anh dành cho tôi, cho dù vậy chỉ ít tôi cũng chỉ cảm động nhưng mãi vẫn không có phát sinh thứ tình cảm nào với anh.

Tôi cũng rất muốn mình thích anh, tôi thấy được sự chân thành nơi anh nhưng bản thân tôi lại chẳng thể đáp lại anh dù chỉ một chút chân tình.

Nụ hôn ướt át rơi xuống vai tôi, anh chẳng làm gì cả, chỉ hôn tôi như thế. Sau đó anh kéo tôi sát vào người mình, tay anh vuốt đi vuốt lại tóc tôi, anh vỗ nhẹ vỗ nhẹ vào tã lưng trần của tôi. Tôi rất nhanh chìm sâu vào giấc ngủ, tôi thích nhưng lúc thế này, tôi sẽ luôn tham lam giữ lấy hơi ấm từ anh.

Tôi cuộn mình trong chăn ngủ một giấc dài, lúc tôi trở mình cảm nhận được bờ vai có luồng điện mạnh mẽ truyền vào từng sợi dây thần kinh cảm giác của tôi.

Hàn Nhuận anh ta thật là kẻ chuyên đi quấy rối người khác, tôi quay sang hướng khác lải nhải vài tiếng rồi đẩy anh ra. Tôi sắp chết vì thiếu ngủ rồi hôm nay mà không bù lại thì thật có lỗi với bản thân, vì thế xin anh đừng quấy rầy tôi nữa, để tôi yên một chút thôi.

- Mạc Mạc....

Anh kéo tôi từ mép giường về trở lại lồng ngực anh, tôi không rảnh rang mà ý kiến, ngủ được một chút là sống được một giờ, sống được một giờ ít nhất còn có thể vẽ vài mẫu thiết kế cho đêm nay. Sáng ngủ, khuya làm việc, tác phong thật chẳng ra làm sao.

Tôi kéo chăn lên trùm kín đầu, vậy mà anh không thương tình gì hất tằm chăn ra khỏi người tôi, tôi mệt mỏi chẳng thêm ý kiến nhiều. Anh vén mấy lọn tóc xòa trên mặt tôi, tay anh vuốt vào mặt tôi, nụ hôn nhẹ nhàng in và gò má tôi.

- Mạc Mạc....sáng rồi em

- Máy giờ.....?

Tôi mơ màng hỏi lại anh, chắc anh định nhắc nhở tôi nấu đồ ăn sáng cho con chứ gì. Ít khi anh kêu tôi dậy sớm, hôm nay có tiến bộ.

- 6h, em mau dậy đi

- Anh đi chết đi....tránh ra....

Tôi úp mặt xuống gối, nắng còn chưa kịp xuyên qua cửa sổ anh điên hay sao mà dựng đầu tôi dậy giờ này. Bình thường sớm lắm, 7-8h tụi nhỏ mới dậy anh lôi tôi dậy làm gì vậy đừng kêu tôi tưới cây trong vườn nha. Haizzzz

Móc khóa nột y bung ra tôi cũng chẳng màng, có giỏi thì động thủ đi, phòng bên cạnh là Tina đấy muốn người ta vào xem chuyện tốt của anh à. Anh hôn lên lưng tôi, gọi tên tôi anh không chán sao, cứ một chút lại gọi. Phát điên lên ấy chứ.

- Cút...dậy sớm làm quái gì?

Tôi kéo chăn lên cheo đi phần ngực trần trụi của mình, anh mà phiền đến tôi xem tôi có cho anh thêm một cước hay không.

Anh luồn tay vào trong chăn kéo tôi lại gần, anh không từ mà cởi luôn cả mảnh che phía dưới của tôi. Tôi muốn đập vào mặt anh thật đấy, không thấy tôi buồn ngủ cực độ à.

- Anh có giỏi thì làm đi...Tina chắc cũng muốn qua xem đấy.

- Anh sợ gì cô ta, em cũng là vợ trên danh nghĩa của anh mà

- Vợ cái đầu anh...cút! Em cho anh một trận đấy.

- Mạc Mạc....cả đêm rồi....anh nhin không nổi

- Ha ha anh thật kém a!

Thảo nào sáng giờ anh cứ như gài mắc tóc ý, thì ra là sắp không nhịn nổi nữa, thật chán a! Anh tự ý cởi đồ tôi làm gì rồi bây giờ than với tôi. Tôi cho anh nhịn luôn! Có giỏi tìm Tina đi.

- Em cũng biết....buổi sáng...làm sao anh kiềm chế được

-.....

- Mặc Mặc....em có thấy mình ác với anh quá không?

- Thấy.

- Vậy...cho anh

- Không!

- Sao thế?

-.....

- Mặc Mặc....

Tôi cười thầm trong lòng, cho anh cũng không sao trước sao gì tôi cũng có con với anh rồi giữ gìn được ích gì. Anh lại chân thành theo đuổi tôi, sớm muộn gì anh cũng bắt cóc tôi vào lễ cưới làm cô dâu của anh thôi.

Nhưng thật là tôi có hơi ác, biết buổi sáng là lúc đàn ông mạnh mẽ nhất, thế mà tôi cho anh nhịn thì thế nào cũng xảy ra án mạng. Nhưng tôi muốn chọc anh một chút, nhìn điệu bộ nài nỉ của anh tôi thật rất khoái chí a! ” Lâm Tiểu Mặc, nhà ngươi thành tiểu yêu rồi, chơi trò này thì chịu thiệt chỉ có ngươi thôi”

29. Chương 33

- Anh nhịn được đến giờ thì cứ tiếp tục nhịn đi, em không có thời gian

- Mặc Mặc....

Một lúc sau anh quay thân thể trần trụi của tôi đối diện mình, thấy được tôi đang cười khúc khích mắt anh ánh lên một tia đỏ rực. Ngọn lửa trong anh trào dâng nhanh chóng, tôi dám chơi anh như thế còn lâu anh mới chịu tha cho tôi.

- Nhột....ha ha....đừng...nhột quá

- Cười đi cười nữa đi

- Nhột quá....ha ha

Anh vùi mặt vào vai tôi cọ qua cọ lại, tôi thật rất nhạy cảm, nhất là với anh. Anh chơi ác thật, tôi chọc có tí anh lại đi chọc lét tôi. Anh cứ thế mà chọc chọc vào hai bên sườn tôi, tôi cười như điên nước mắt cũng rơi cả ra rồi đây này.

- Nhuận....nhuận ca....ha ha....em xin lỗi....đừng

- Biết lỗi thì tại lỗi đi nào.

Thấy anh cười tươi rồi ngừng chọc tôi mừng hết chỗ nói, tôi cười cười rồi ôm lấy cổ anh, anh kiềm chế đến vậy cũng thật giỏi a!

Nụ hôn từ tôi dành đến anh ấy bằng tất cả tấm lòng mình, mặc dù tôi đối với anh ấy chỉ là cảm động nhất thời nhưng tôi cũng muốn để anh biết không phải tôi không có tình cảm với anh chỉ là nó chưa xuất hiện thôi.

Tôi vẫn nhẹ nhàng hôn anh như thế, chẳng ngờ đến cử chỉ nhẹ nhàng lại khiến dự vọng của anh nhanh chóng chiếm đóng cảm xúc. Anh ấn tôi xuống giường, nhanh chóng đưa lưỡi tiến vào khoang miệng tôi, vẫn cảm giác đó, cảm giác chạm phải lưỡi anh làm cả người tôi tê liệt.

Hai đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, tìm lấy cho mình hương vị của sự giao tranh, khoái cảm dậy sóng miên man. Rồi khỏi môi tôi anh lướt dần từng nụ hôn trên cơ thể tôi, từng nơi anh đặt nụ hôn đến đều để lại trong tôi một loại cảm xúc kì lạ.

Anh ngậm lấy một bên ngực tôi mân mê đùa giỡn, vừa nhột vừa đau. Trên người anh vẫn mặc bộ đồ thể thao tối qua, tôi thật chẳng hiểu anh ra làm sao nữa, kiểm chế không được mà vẫn cố chịu may mà tôi còn biết phân nặng nhẹ không thì cho anh nhịn chết luôn.

Bỗng một ngón tay anh đâm thẳng vào nơi nhạy cảm của tôi, làm tôi đang suy nghĩ chợt đau không chịu được, đánh mạnh vào người anh.

- Đáng ghét!

- Ai bảo chọc giận anh làm gì?

- Nhỏ mọn, em không thích người chồng như anh. Hứ!

- Không thích cũng phải thích.

- Đáng ghét.

Cốc cốc

Bỗng có ai đó gõ cửa làm cuộc trò chuyện của cả hai bị ngắt quãng, thật chắc người này mới làm Hàn Nhuận tức chết đây.

- Em có cứu tinh rồi. Mau ra mở cửa đi!

- Shit!

Anh chửi thề một tiếng rồi dừng dậy chỉnh trang qua loa một chút, tôi mặc váy vào rồi vội lấy nội y chạy vào phòng tắm. Tôi mở nước vào bồn nên chẳng nghe thấy gì phía ngoài, tôi mở vòi sen để nước chảy dọc theo người mình.

Bỗng dưng cửa phòng tắm mở ra, tôi đứng dưới vòi sen khựng người, Hàn Nhuận thấy tôi thì mở to mắt ngạc nhiên. Thật đúng là biến thái không còn gì biến thái hơn. Tôi chưa kịp định thần thì anh xông vào khóa chặt cửa rồi ôm lấy tôi dưới vòi nước hôn say đắm.

Nụ hôn mạnh mẽ của anh làm tôi thiếu không khí trầm trọng, một lát sau anh áp sát tôi vào tường, nồng nhiệt hôn lên từng nấc da thịt tôi. Sự cuồng nhiệt nơi anh không khỏi làm tôi rên rỉ vài tiếng, hai nụ hoa mơn mớn vừa được tưới nước lại bị anh tùy ý cắn mút đến căng cứng, đỏ ửng.

Tay anh lả lướt thuần thục trên người tôi, đôi môi anh không ngừng in ấn những vết tích trên cơ thể tôi từng chỗ một. Anh bế tôi đặt vào bồn tắm, bồn tắm tương đối rộng rãi đủ chỗ cho tôi và anh.

Sự kiểm chế vốn có hạn của anh không thể giữ được lâu, anh giữ lấy eo tôi đâm thẳng từng cơn vào trong cơ thể tôi. Lần đầu làm chuyện này dưới nước có cảm giác không quen, nhưng áp lực nước giảm bớt đau đớn cho tôi, tôi không thấy đau ngược lại còn muốn anh mạnh mẽ hơn nữa.

Cơ thể tôi không chịu yên, cứ quấn lấy anh tùy anh dốc sức vào người mình. Tôi chủ động hôn lên cánh tay săn chắc, vòm ngực rộng lớn của anh, giờ tôi mới hiểu không cần gì thứ tình cảm phức tạp kia chỉ cần gần gũi với anh tôi sẽ gửi đến anh những xúc cảm mãnh liệt nhất.

- Nhuận ca.....thế này có phải là yêu không?

- Anh không biết.....nhưng Mạc Mạc rất nhiệt tình....thế thôi anh cũng mãn nguyện rồi.

- A...ừm....vậy em đáp trả tình cảm anh....bằng cách này được không?

- Rất tốt a! Mạc Mạc anh yêu em

- Nhuận ca....thm

Tôi không ngừng rên rỉ trong những cơn khoái cảm cao độ, tôi không biết yêu là gì nhưng mỗi khi cùng với anh ở một chỗ, hôn anh, để anh chiếm lấy tôi cảm thấy đó là một niềm vui. Tôi nói thật, thân thể tôi đã nói lên tất cả, chỉ cần ở cạnh anh tôi sẽ không ngừng chủ động làm anh vui, thân thể tôi quá thành thật rồi chẳng.

Sau màn kích tình trong phòng tắm tôi với anh lại lăn lộn trên giường, tiếng rên của tôi mỗi lúc một nhiều, trên giường tóc tôi lòa xòa, nước trong bồn và mồ hôi chẳng biết đâu mà phân biệt.

Anh đừng làm sát thủ nữa, thể lực anh tốt như vậy tôi có chết cũng là bị anh làm đau chết, không còn áp lực nước tôi cảm nhận được vật kia đang căng cứng tỳ cơn thúc vào nơi mỏng manh của tôi.

- Anh xấu xa....đau chết em rồi

- Cho em ném mùi khi chọc giận đàn ông vào buổi sáng

- A...a....sau này không cho anh cơ hội nào nữa....cho anh nhịn chết luôn đi

- Thế không sợ anh đi với người khác à?!

- Mời anh....

- Nhưng anh nghiện cơ thể em rồi....Tiểu Mặc Mặc, tiểu yêu tinh, tiểu tiểu tiểu sư muội đáng yêu.

- Anh tốt hơn ai..... Đại sắc lang, đại sát thủ biến thái, đại đại đại sư huynh đáng ghét

30. Chương 34

Cũng chính vì tên Hàn Nhuận thói tha mà đến giờ nay tôi mới ngồi dậy được, ánh nắng lan tỏa khắp cả căn phòng, tôi lê thân mình về phía tủ quần áo rồi quay vào nhà tắm.

Lúc quay ra căn phòng vẫn giữ nguyên trạng thái lúc đầu, tôi thở ra một cái rồi tiến lại phía giường. Nhìn ” bãi chiến trường” tôi bất giác lắc đầu, tốt nhất sau này không chơi với hắn nữa thì hơn, giận quá lại làm càng lên. Tôi thay một bộ ra giường mới rồi xếp chăn gối đầu ra đây, tôi không để tâm việc mình ăn sáng hay chưa liền lấy tài liệu và laptop ra làm việc.

Tôi ngồi tựa vào đầu giường, mắt chăm chú đọc những tài liệu mới về ngày ra mắt bộ sưu tập. Thật thì tôi rất muốn cho mũ phù thủy Tina một trận, đã phá công việc nay lại phá đến chuyện gia đình, định làm chuyên gia gãy rồi chắc.

Tôi có nói muốn tranh vị nữ sát thủ đầu bảng tổ chức đầu, tôi cũng có giành Hàn sư huynh cho riêng mình đâu, vậy mà cứ gây chuyện chẳng hiểu nổi. Chắc tại nhiều người hâm mộ quá nên giờ tìm anti fan đây mà.

Cốc cốc

- Vào đi!

- Mamy...

Tôi thấy cô giúp việc lúc tối dắt tay hai đứa nhỏ vào phòng, tôi để laptop sang một bên vỗ vỗ lên giường, chúng thấy vậy nên leo lên giường, nhìn hai bông tuyết nhỏ xinh bò bò trên giường rất đáng yêu.

Cô giúp việc cúi đầu chào tôi rồi nở nụ cười nhẹ nhàng bước ra ngoài, tôi có gọi cô ấy lại nhưng hỏi mãi cô ấy vẫn không trả lời được, tôi không có cảm giác câu hỏi của mình khó trả lời.

- Cô có muốn làm người trông nom bọn trẻ không?

-.....

- À là vì tôi thấy cô với tụi nhỏ cũng thân thiết cho nên....nếu cô thấy phiền thì thôi đi.

-..... (lắc đầu liên tục)

Tôi nhìn cử chỉ cô ấy tám phần đoán được biểu hiện này là thế nào, tôi với lấy quyển sổ ghi chú đưa cho cô ấy rồi nở một nụ cười thân thiện, mong cô ấy không hiểu lầm ý tôi.

Đúng như tôi nghĩ, cô ấy không nói được, nhưng trông cô ấy không khác gì người bình thường, hiền lành , vui vẻ. Thấy cô ấy nhận lấy quyển sổ viết gì đó rất nhiều, tôi để ý thấy dù làm việc gì trên môi cô ấy vẫn không mất đi nụ cười.

Mẹ tôi thường gọi tôi là Tiểu Ý, bà chủ lúc nhận tôi về lại gọi là Tiểu Nguyệt, cô muốn gọi tôi là gì cũng được.

Tôi 23 tuổi, mồ côi cha ,hai năm trước mẹ tôi vừa mất, vài tháng trước khi cô về nước bà chủ đã tìm thấy tôi ở một quán ăn trong khu ổ chuột, bà nói tôi hiền lành nhìn giống một người nào đó mà bà quen biết.

Tôi chỉ làm giúp việc thôi không dám chắc sẽ chăm sóc tốt cậu chủ nhỏ và cô chủ nhỏ.

Đó là những gì tôi đọc được trên cuốn sổ do cô ấy viết, cô ấy lớn hơn tôi 3t, nhìn thật vừa mắt a! Tôi cũng muốn có một người như vậy để chăm sóc cho tụi nhỏ. Tôi quay sang nói cái tên ” Ý Nguyệt ” cho tụi nhỏ nghe, hai bé con đưa cặp mắt long lanh nhìn cô giúp việc rồi đồng thanh nói tên cô giúp việc nhưng hơi ngọng.

Tôi vỗ đầu hai bé con vài cái nhẹ rồi quay sang hỏi cô giúp việc ” Được chứ? “, cô giúp việc cười rất tươi gật đầu lia lịa. Tôi cười với cô ấy bảo cô ấy cùng ngồi xuống giường chơi cùng bọn trẻ, cô ấy lắc đầu vài lần khi tôi nói ” Tôi cho phép chị ngồi đó, sau này cũng vậy, không cần phải lúc nào cũng đứng cạnh tôi đâu. Chị nhớ nhé, chị chỉ cần chăm sóc tụi nhỏ còn những việc trước giờ chị bỏ lại hết đi.”

Ý Nguyệt đắn đo hồi lâu, thấy tôi nhăn mặt chị ấy thở nhẹ rồi mỉm cười ngồi xuống, xem như chị ấy cũng đã nhận lời rồi.

Tôi tiếp tục làm việc nhưng không hăng say như lúc nãy, tôi vừa làm vừa chơi đùa với con, không thì hai tiểu quỷ lại bảo mẹ quên mất mình.

Tôi lấy từ ngăn tủ đặt cạnh giường ra một cuốn sổ tay, tôi đưa cho chị ấy. Tôi nói đây chỉ là tạm thời thôi, khi nào xong việc tôi sẽ nhờ ba tôi làm cho chị ấy một thiết bị hỗ trợ nào đó, chị ấy mà không giao tiếp được với người khác như thế có thể dẫn đến trầm cảm luôn không chừng.

Chị ấy làm phận tôi tớ như thế lâu rồi, xem cử chỉ tế nhị của chị ấy tôi thật khó chịu chết được. Chị ấy vốn xinh đẹp và hiền dịu thế kia sao cứ phải cúi đầu trước người khác thế nhỉ?

Mà trông mặt chị ấy quen thật đấy, rất giống....giống Chu Kỳ Băng nhà ta thế. Ngoài mái tóc đen chỉ dài qua vai một chút, thân hình có hơi gầy và đen còn lại rất có nét giống Kỳ Băng a!

Mắt không to lắm được lông mi dài và cong, chân mày thanh thoát. Mũi nhỏ chóp mũi cao nên nhìn mũi cũng có vẻ cao cao, môi hồng nhỏ nhắn....Góc cạnh khuôn mặt hơi hốc hác, nếu chăm sóc vài tuần cũng không đến nỗi...

Thấy tôi hơi thất thần Ý Nguyệt quơ quơ tay trước mặt tôi, tôi cười cười như vừa suy nghĩ nhưng trong đầu tôi đã lập sẵn ý định ” Hóa vẹt con xấu xí, yếu ớt thành thiên nga xinh đẹp, mạnh mẽ”

Tụi nhỏ ngồi chơi một lúc lại lăn ra ngủ trên giường tôi, tôi bảo Ý Nguyệt xuống dưới nhà ở đây tôi có thể tự lo được.

Tôi chỉnh lại tư thế cho hai bé con, nhìn hai đứa nhỏ ngủ say bên cạnh tôi cảm thấy mình hạnh phúc hơn bất kì ai trên đời...Tôi đưa tay vuốt ve hai gò má hồng hồng xinh xinh của chúng, hai đứa nhỏ nằm không chiếm đến một nửa chiếc giường. Tôi ngồi một bên tiếp tục làm việc, tôi cố giữ yên lặng để hai bé con không bị đánh thức.

Làm việc một lúc tôi xem lại đồng hồ, thấy đã qua 1h tôi ra khỏi phòng xuống nhà lấy chút gì đó lót dạ. Lúc đi ngang cửa phòng Tina tôi nghe có tiếng ai đó cãi nhau, phàm không thuộc dạng nhiều chuyện nên tôi chẳng tò mò, lúc tôi vào phòng thì hai bé con đã dậy, mặt chúng phờ phạc vì thiếu ngủ.

Tôi xem lại đồng hồ rồi ngồi ru chúng ngủ tiếp, tôi biết nguyên do chúng tỉnh dậy là do mẹ Tina mà ra. Phòng ốc cách âm rất tốt a! Nhưng cái loa phát thanh như chị ta thì thôi rồi, đã vậy lúc ra khỏi phòng tôi không đóng cửa....

Tôi cũng chẳng hơi đâu nghĩ nhiều chị ta có làm gì thì mặc xác chị ta, tôi đây không lo chuyện bao đồng.

Tôi thấy Hàn Nhuận vào phòng tôi cũng chẳng muốn hỏi sáng giờ anh chui vào xó nào, anh thấy tụi nhỏ ngủ trên giường cũng hơi ngạc nhiên liền đi nhanh về phía này.

Anh ngồi xuống trước mặt tôi, tôi không nhìn xem anh đang làm gì chỉ chuyên tâm lướt mười ngón tay trên bàn phím. Tôi nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm mới giương mắt nhìn về cánh cửa kính mờ. Sáng sớm anh đi đâu không biết, tôi vừa định cúi xuống làm việc tiếp thì anh bước từ phòng tắm ra.

Anh mặc chiếc quần thể thao dài, áo thun có cổ. Anh luôn giữ cái phong cách năng động đó, trong tủ quần áo của anh rất ít áo sơ mi hay lễ phục. Chắc vì quen rồi cũng một phần do tính chất công việc nên lúc nào cũng thấy anh mặc toàn đồ thể thao, nhưng tôi thích anh như thế nhìn rất vừa mắt.

Nhắc đến quần áo tôi liền phát bực, nghĩ xem tủ quần áo của tôi vốn là rộng thật, nhưng anh cũng không nên tùy tiện mang quần áo mình xếp vào chỗ trống chứ.

Anh bước lại gần tôi, ngồi vào vị trí lúc nãy, anh đưa chiếc khăn trên tay cho tôi cười cười. Cái tên này, không biết từ khi nào anh lại lấy đâu ra nụ cười kiểu đó không biết.

Tôi để laptop sang tủ cạnh giường, vợ tay lấy chiếc khăn lau mái tóc còn ướt sũng của anh. Anh hay thường nhờ tôi làm những việc nhỏ nhặt này, anh nói ” Có qua phải có lại chứ” tôi liền dứt khoát trả lời ” Ai nhờ đến anh khi nào đâu”.

Nghe tôi trả lời thế mặt anh hiện lên chút bất mãn, tôi cũng biết anh thường xuyên chăm sóc tôi rất tận tình nên từ đó mỗi khi anh nhờ gì tôi cũng miễn cưỡng giúp một chút.

Tôi lau khô đầu tóc cho anh xong, vừa định lùi lại dựa vào đầu giường anh liền ôm lấy eo tôi, anh tựa đầu vào hông vai tôi. Xem ra hôm nay tâm trạng anh không được vui, vì anh sẽ chẳng bao giờ lấy cái bộ dạng này ra lúc bình thường.

Tôi đưa một tay lên vỗ vỗ vai anh, anh cảm nhận được sự quan tâm của tôi nên siết lấy eo tôi hơi thở anh có chút nặng nề, anh như vậy tôi không hỏi thì thật không có tim.

- Anh có chuyện gì thế? Không khỏe ở chỗ nào? Ai chọc giận anh để Mạc Mạc giúp anh giải quyết nhé?!

Lúc nhỏ anh thường nói với tôi và Kì Băng như thế, quen dần mỗi khi hỏi thăm chuyện của anh trôi sẽ hỏi như thế, rất tự nhiên lại không cần ngại ngùng gì.

Thấy anh không trả lời tôi càng thắc mắc nhiều hơn, bình thường dù có buồn đến đâu anh cũng sẽ không im lặng với tôi. Anh hay nói ” Em có thể im lặng nghe anh luyện thuyết, nhưng anh không im lặng trước em đâu, anh không muốn Mạc Mạc nhận từ anh sự im lặng”

- Anh im lặng với Lâm Tiểu Mạc em đây à? Em mặc kệ anh.

- Sao em không nói anh nghe....chuyện Tina phá hoại em ấy?

Tôi định đẩy anh ra, ai ngờ anh thốt ra một câu làm tôi khựng người. Thật thì tôi chỉ không muốn sinh thêm rắc rối thôi, tôi vẫn đang nhận nhiệm vụ cô ta phá cửa hàng và kế hoạch lần này của tôi. Nhưng tôi sợ ba mẹ Hàn Nhuận làm lớn, sợ tụi nhỏ thấy chuyện người lớn như thế sẽ không hay.

Tôi thật muốn xé xác mẹ Tina ra trăm mảnh, nhưng tôi không bằng không chứng, vả lại nơi này cũng chẳng phải thánh địa của tôi. Tôi đã xác định mình không tồn tại dưới danh phận của nhà họ Hàn vì thế..

- Em không thích nói với anh, nói với anh phiền chết được ý. Anh mà làm ầm cả lên thì mặt mũi Lâm gia em bị một tay anh bôi nhọ rồi.

-.....

- Anh xem em vẫn ổn mà, chút chuyện nhỏ đó có gì đâu.

- Sao cái gì em cũng cho qua được thế, Tiểu Mạc ngạo mạn trốn đâu rồi?

- Nha! Anh trêu em a! Em không bằng không chứng lấy ai tin em.

- Nhưng....

- Qua rồi em không muốn nhắc đến

Tôi cười với anh, nụ cười của tôi không chút giả dối nào, thật, từ trong tâm tôi rất vui, tôi có anh, có con, có rất nhiều người quan tâm tôi.

Anh nắm lấy tay tôi, nụ cười thường ngày của anh biến đi đâu rồi?...Anh nhìn tôi bằng vẻ mặt dịu dàng nhưng có vẻ không vui, tôi không thích anh nhưng thế, không có sức sống chút nào.

- Sao lúc nào em cũng khách sáo với anh, lúc nào cũng im lặng với anh, em không mở lòng với anh...

- Nhuận ca, em đây biết phân nặng nhẹ, em là ai chứ sao cứ mãi phiền đến người khác làm gì...Nhưng anh yên tâm khi nào cần em nhất định lên tiến.

- Khi nào em mới cần chứ?

Nhìn kìa mới đó mà lộ rõ vẻ uất ức rồi, phải, tôi không tốt để anh mãi đến giờ vẫn lo lắng cho tôi. Nhưng tôi sinh ra vốn ích kỉ, tôi ích kỉ nhất trong số những người ích kỉ...người khác sẽ ích kỉ giữ lấy cho mình điều tốt đẹp...còn tôi...tôi giữ cho mình những khó khăn vốn làm mình đau đầu nhưng tôi không bao giờ nói ra....

Ích kỉ thật!

31. Chương 35

Tôi ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh, tay tôi rụt về, tôi giờ đôi tay vẫn còn hơi ẩm lúc nãy véo hai bên mặt anh kéo ra.

- Bây giờ, bây giờ em cần anh, cần anh cười cho em xem

Anh có chút ngạc nhiên rồi nở nụ cười rất tươi với tôi, tôi rất thích, thích những lúc anh thế này. Tôi cười với anh rồi tham lam chui vào lồng ngực anh, tay tôi ôm lấy thắt lưng anh, hãy cứ như thế này là ổn rồi.

Chỉ cần ở cạnh anh và con, chỉ đơn giản thấy họ cười vui vẻ mỗi ngày dù có khó khăn tôi cũng sẽ nhanh chóng vượt qua được.

Nếu tôi thấy yếu lòng chỉ cần một tiếng “mamy” hai tiếng “mamy” hay vài ba tiếng ” Mạc Mạc“, ”tiểu sư muội” của con và anh tôi sẽ lại mạnh mẽ hơn.

Chỉ cần anh để tôi tựa vào anh thế này, một chút thôi, không lâu đâu....tôi sẽ vững lòng thôi.

Tôi buông anh ra đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng, tôi cười với anh, tôi muốn anh thấy được Lâm Tiểu Mạc tôi không yếu đuối, không khiến người khác lo lắng vì mình, hãy để tôi dành hết thời gian tôi có làm những việc tôi cho là nên làm.

- Tiểu Mạc ngốc!

Anh xoa xoa mái tóc tôi nói tôi ngốc, mỗi lúc thế này tôi mới nhận được từ anh cái anh gọi là ” bên cạnh, quan tâm và chăm sóc”. Nói đơn giản nhưng chính sự đơn giản đó mới làm con người vốn đơn thuần như tôi đây nhận thấy được sự việc trước mắt.

Tôi ngồi vào đúng vị trí và tư thế cũ chuyên tâm đến các chuyên mục trên laptop, anh vẫn ngồi đó, tôi chẳng biết anh làm gì mà cứ im lặng như thế.

- Bà xã, em mệt không anh bóp vai cho nhé?!

Tôi giương mắt nhìn anh, nghe đến hai chữ ” Bà xã” tôi như sắp ngất vì các kiểu nịnh nọt của anh, tôi nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn ý muốn nói ” Anh nhắc lại thêm lần nữa em cho anh biến mất không tới một giây”.

- Bà xã, em buồn ngủ không hai chúng ta đi ngủ nhé?!
- Đẹp diệu bộ đó của anh đi, không thì đừng trách sao em ác với ba của con em.
- Vợ, anh giúp em nhé?! Vợ, đừng làm việc nữa không mệt sao?
- Cút!

Tôi sắp nổi đom đóm mắt tới nơi rồi, thật cái đầu anh chẳng biết chứa gì, vừa nãy ngủ chưa thẳng cẳng sao. Quan tâm đằng hoàng một chút còn nghe được, chứ cứ kiểu này tôi cho anh một trận chứ chã chơi.

- Bà xã em thật vô tình a! Anh đây lo lắng cho em em còn lớn tiếng với anh
- Anh có thôi đi không? Ai cưới gã gì cho anh mà cứ tùy tiện xưng hô thế không biết.
- Em là bà xã của anh không đúng a!/? Em có con với anh trước sao gì cũng gã cho anh.
- Mơ.
- Bà xã, bà xã, bà xã à anh yêu em nhất.
- Hàn Nhuận thôi tha, cho anh chết này!

Tôi đặt laptop sang một bên, theo phản xạ anh nhảy ra khỏi giường tôi lao theo tóm cổ anh lại, anh vẫn thường sợ tôi cú đầu và nhéo hông nhất. Tôi tóm được anh liền ngồi ngay lên người anh, anh nằm dưới sàn gổ cười lớn. Lần này cho anh chết không toàn thay a!

- Còn gọi nữa không?
- Đau quá bà xã, nhẹ ta chút đi ông xã em rất mềm yếu a!
- Còn sức trêu người
- Á đau...ha ha...đau thật đấy....ha ha
- Đau sao lại cười?
- Đau nhưng rất nhột

Tôi cho anh biết mùi đau mà nhột đây này. Tôi vừa nhéo vừa một tay cù lét anh, tôi quên rằng hai đứa nhỏ còn đang ngủ, lúc tôi nghe thấy tiếng chúng chúng đã ngồi dậy, mặt mày xem ra rất tươi tỉnh a!

Chúng thích thú chớp mắt xem ba mẹ đang chơi trò gì, tôi leo ra khỏi người Hàn Nhuận định chạy đến chỗ chúng ai ngờ anh từ sau ôm cả người tôi vác lên vai, tôi vùng vẫy liên tục bị anh thấy xuống giường.

Anh ngồi lên người tôi trước mặt tụi nhỏ, tôi nghĩ anh chưa điên đến mức đó đâu phải không?

- Hai đứa muốn chơi với ba mẹ không?
- Muốn....muốn....
- Hai đứa thấy mẹ có đẹp không?
- Đẹp....đẹp
- Vậy ai hôn mẹ nhiều nhất sẽ được quà thật to.

Tôi còn chưa hoàn hồn liền bị ba cha con nhà họ đè ra hôn khắp mặt, hai bé con rất đáng yêu chúng hôn vào má tôi nghe ” chụt chụt ”. Xem ra tỉnh ngủ rồi, rất hăng hái với trò chơi của Hàn Nhuận bày ra a!

Cái tên đại sắc lang chết tiệt. Thừa cơ lúc tụi nhỏ chuyện tâm hôn lên mặt tôi mà làm chuyện bại hoại. Anh đang đè lên người tôi cô giữ cơ thể tôi yên vị cho ba cha con anh tra tấn.

Anh không ngừng chọc vào hai bên sườn tôi, khiến tôi cười không được khóc cũng không ra một giọt nước mắt. Tay anh dừng động tác thì luồn vào váy ngủ của tôi, cứ vô tư mà vuốt ve cặp đùi của tôi.

Mỗi thù này xem sau này anh trả sao cho hết, Hàn Nhuận chờ đó. Tên đại sắc lang, chỉ giỏi giở trò, chỉ giỏi thừa cơ mà lợi dụng.

Sau một lúc khóc cười muốn xỉu cuối cùng trò chơi kết thúc, Hàn Nhuận hứa đến cuối tuần sẽ dẫn chúng đi trung tâm mua sắm, thích gì mua nấy. Chỉ giỏi mua chuộc người khác.

Tôi nằm quay người về phía hai đứa trẻ đang ngủ, tuổi này bọn trẻ thường ngủ rất nhiều, sau khi chơi đùa mệt mỏi là lăn ra ngủ như thế. Hàn Nhuận nằm sau lưng ôm tôi vào lòng ngực, bốn người chúng tôi cùng đánh một giấc đến chiều.

Lúc ngủ tôi vẫn rất ám ức cách anh lợi dụng tội nhỏ để hành hạ мамы nó. Anh mà là tiểu nhân thì không ai tiểu nhân bằng, chết tiệt.

Lúc ngồi ăn cơm chiều tôi ngồi bên phía khác, tôi chậm rãi ăn rồi quay sang đút cháo cho hai bé con. Bác gái thấy thái độ của tôi liền hỏi có phải chúng tôi giận nhau không, tôi nhìn khuôn mặt lo lắng của bác ấy liền nói không có gì.

Tina dường như nghe được tin tốt nên rất dễ tâm đến cuộc trò chuyện này, bỗng tên biến thái họ Hàn tên Nhuận kia lên tiếng làm mọi người ngoài hiểu lầm ra chẳng còn từ gì để diễn tả.

- Mẹ, mẹ ăn đi Mạc Mạc không sao chỉ là làm việc nhiều với lại...quá sức thôi không sao đâu con sẽ chăm sóc cho cô ấy mà.

- Biết thế thì tốt đấy. Con xem Tiểu Mạc vốn hồng hào tròn trịa bao nhiêu, rơi vào tay con thì cứ như bộ xương khô

- Vâng vâng con biết rồi, con sẽ dễ tâm hơn

Nói còn chưa đủ sao, vừa nói vừa cười, thái độ gì đây, công kích tập hai à?! Thiệt tức chết mà, để xem anh cười được bao lâu.

Tôi đây đã tức cấp 2 thì Tina ở đối diện tức cấp độ nào luôn rồi, tôi đây thân không bán mà lại bị một tên đại sắc lang ngang nhiên rêu rao giữ toàn thể dân chúng rằng " Hàn Nhuận anh đây đã mua lấy quyền tự do và quyền được sống của Lâm Tiểu Mạc".

Chẳng biết khóc với ai....Mẹ ơi! Mẹ xem con gái của mẹ rơi phải tình trạng gì rồi.

Ăn xong tôi ra phòng khách ngồi chơi đến tối mới lên phòng, tôi dặn Ý Nguyệt trông tội nhỏ uống sữa rồi xem chúng ngủ chưa là được.

Tôi về lại phòng tắm rửa xong liền khóa trái cửa, lần này cho Hàn Nhuận ngủ ngoài đường cho biết vị. Lão bà đây không ra tay thì cháu chất lên mặt làm càn đấy à!?

Hôm nay tôi mặc chiếc váy ngủ màu đen, hầu hết nội y và trang phục ở nhà tôi đều mua từ thương hiệu nổi tiếng Vistoria's secret. Dù cho có vài bộ hơi sexy nhưng không mất đi thẩm mỹ vốn có.

Chiếc váy màu đen không mỏng manh, nhưng ngăn cực. Thường thì váy ngủ trên các thương hiệu từ nhỏ đến lớn đều có chung một điểm là thoáng mát. Thoáng mát ở đây chỉ tiện cho giấc ngủ thôi sexy đến mấy tôi chẳng cần quan tâm đến.

Tôi mở ti vi lên xem cái chương trình thời trang thường phát vào buổi tối, tôi nghe thấy tiếng vụn cửa liền đoán ra là Hàn Nhuận.

- Mạc Mạc

.....

- Mạc Mạc mở cửa

Tôi chẳng hơi đầu đếm xỉa tới anh, tiếng đập của mỗi lúc một dồn dập. Chốc lát anh năn nỉ, rồi lại lớn tiếng hăm dọa. Tôi có điên mới ra mở cửa cho anh à!

- Em không mở anh sang phòng Tina a!

-.....

Tôi mời, anh tưởng tôi tin anh sẽ làm vậy sao. Ngốc mới tin anh đó. Trước giờ tôi luôn rõ, anh một khi không muốn liên can đến sẽ không tiếp xúc với đối tượng.

5 phút.....

10 phút.....

45 phút.....

Anh chết ở xó nào rồi? Không phải vậy chứ? Anh sang bên đó thật?

Tôi vừa nòng lòng vừa lo lắng, không biết vì sao mình lo lắng nhưng đôi chân không chủ của tôi cứ vội vàng tiếng đến cửa phòng. Tôi sợ anh còn phía ngoài nên mở thật nhẹ, hành lang vắng vẻ, một màu đen bao trùm cả một con đường.

Tôi thấy ánh sáng màu vàng phát ra từ phòng bên cạnh - phòng Tina, cửa phòng chưa đóng hết, tôi vội như đi sang phòng tụi nhỏ để đi ngang qua. Khe cửa nhỏ quá tôi vẫn chưa kịp nhìn gì hết, lúc tôi quay về phòng nghe được tiếng nói phát ra trong phòng tim tôi như sắp đập đến giới hạn của chuyển động.

"Nhuận, anh thật đáng ghét!"

"Không thích sao?"

"Thích thích lắm, sau này anh đến phòng em ở được không?"

"Tất nhiên"

Tôi ngồi co ro trên giường nhớ lại những gì vừa rồi nghe, mặc dù tiếng nói rất nhỏ nhưng tai tôi chưa đến mức điếc, với lại hành lang vốn yên tĩnh không phải sà n nhảy.

Tôi siết chặt ra giường, mắt tôi nóng hổi như sắp khóc, không được khóc, không được yếu lòng. Mình biết trước rồi mà việc gì phải...

Người tôi run lên, tôi ôm lấy hai chân....cảm giác này là gì? Hồi hộp, sợ hãi, lo lắng, đau như bị một viên đạn bắn vào cửa kính....từng mẩn vỡ rơi xuống....âm thanh nghe chói tai.

"Bình tĩnh, Lâm Tiểu Mặc ổn thôi, sự thật là đây, nó đã diễn theo trình tự mà suy diễn"

Tôi chạy vào phòng tắm ngồi dưới vòi sen, từng dòng nước lạnh chảy qua mọi tế bào tôi, nước lạnh thật!

Tôi ngồi co ro dưới vòi nước, người tôi ướt không chừa một chỗ.

Nếu là những năm 17t chắc tôi đã chạy ra ngoài cầm súng bắn tứ phía, cố hét thật to cho nỗi buồn bức được giải tỏa.

Nhưng không, tôi lấy tay che miệng lại, ngăn tiếng nức nở phát ra dù chỉ một âm tôi cũng không cho nó phát ra. Tôi không thể để người khác biết tôi buồn vì một người con trai được.

"Mạnh mẽ lên, ổn rồi, cuộc sống mày về lại như xưa rồi, ổn cả rồi"

Tôi nằm lì trong phòng tắm, đến gần sáng tôi mới ra khỏi đó. Tôi thay một bộ đồ thể thao, 5h sáng tôi chạy quanh biệt thự, thực chất tôi đang rất yếu, cả đêm ngồi dưới vòi nước chẳng khác đêm mưa. Đã vậy mới 5h sáng, mặt trời còn chưa mọc, sương còn vẩy kín trên núi tôi đã chạy cả chục vòng.

Tôi thấy đầu đau như búa bổ, nhưng chân tôi vẫn không ngừng chạy, tốc độ mỗi lúc một nhanh tôi cảm thấy nỗi bức tức vẫn còn vẩy lấy mình. Không ổn, thật sự không ổn. Vận động là cách tốt nhất xả stress, nhưng tôi đang ứng dụng sai bài học.

Lúc ngã khụy dưới thảm cỏ, một đôi tay nhỏ nhắn vội đỡ lấy tôi. Là Ý Nguyệt, không phải anh, những lúc như vậy anh sẽ là người đầu tiên tìm tôi....

Tôi nhếch mép cười khổ, tôi vốn đã sợ rồi, sợ bản thân mình, sợ cái gọi là thói quen rồi....không dứt bỏ được.

” Em có sao không? Nhìn em rất không ổn”

Tôi nhìn cuốn sổ trong tay Ý Nguyệt vội lắc đầu phủ nhận, không tôi rất khỏe, khỏe nhất trong vòng vài tiếng gần đây.

Lúc sáng mọi người ngồi ăn sáng vui vẻ, tôi thay bộ đồ thể thao ngắn. Quần đùi, áo ba lỗ , áo khoác ngoài đều một màu xám.

Cả buổi tôi không nói một lời, ai cũng hỏi han tôi, tôi chỉ ngược mặt cười tươi rồi vội lắc đầu. Chỉ Ý Nguyệt đứng phía sau tôi mới biết tình trạng tôi đang sốt cao, tôi sợ lây tụi nhỏ nên lên phòng, Ý Nguyệt định chạy theo nhưng tôi bảo chị ấy ở lại lo cho bọn trẻ là được rồi.

32. Chương 36

Lúc bước đến chân cầu thang tôi xem chút ngả đầu vào bậc cầu thang, mọi người vội bỏ việc ăn uống chạy đến đỡ tôi, tôi cười cười nói mình bất cần quá.

Từ đầu đến cuối Hàn Nhuận vẫn luôn hỏi thăm tôi, tôi vẫn cười như mình rất ổn. Tina hôm nay lộ ra mặt, ngồi ăn mà quần lấy Hàn Nhuận.

- Con chắc mình ổn chứ?

-..... (cười, gật đầu liên tục)

- Ý Nguyệt nói xem cô chủ bị làm sao?

- Ý Nguyệt!

Tôi hét lên, giọng tôi to hơn bình thường, tôi biết Ý Nguyệt đã viết hết ý định cần nói từ lâu rồi, chỉ việc giờ lên cho mọi người xem thôi.

Tôi đứng trên bậc thang, ánh mắt cầu xin chị ấy đừng làm thế. Chị ấy hiểu, cúi gầm mặt vội xé trang giấy không để ai thấy. Tôi nhìn chị ấy nói thầm hai chữ ” xin lỗi”.

Chị ấy vội gật đầu cười với tôi, lúc sáng chị ấy có xem qua nhiệt độ cơ thể tôi. Tôi uống thuốc có sẵn trong hộp thuốc rồi bảo chị ấy cứ im lặng là được rồi.

- Con bị làm sao vậy? Lại gần chút cho ta xem...lại đây, lại đây

Tôi lắc đầu rồi bước thêm mấy bậc thang nữa, mặc cho bàn tay của bác gái vấy vấy tôi lại. Tina cười đều rồi cũng lên tiếng khuyên tôi, tôi vẫn im lặng, lắc đầu, xua tay.

Hàn Nhuận vội chạy đến tóm lấy tay tôi, tôi hất mạnh tay ra, ai cũng ngỡ ngàng nhìn tôi. Tôi chạy nhanh lên phòng, khóa cửa xong tôi nhào lên giường vùi mặt vào lớp chăn mềm mại.

Bỗng khóe mắt tôi cay cay, tôi vội nén cảm xúc lại, tôi mở tủ lấy điện thoại ra vội ấn số điện thoại mẹ.

- Con bé này, có chồng con rồi cả mẹ cũng không cần phải không?

-.....

- Nói trúng tim đen rồi chẳng chạy chữa được nữa phải không?

- Mẹ...mẹhu hu hu....con muốn về....con muốn về

- Sao sao....sao lại khóc rồi.....Tiểu Mạc ngoan lớn rồi không được khóc.....bọn trẻ thấy thì thế nào?

- Mẹ...cho người đến đón con về.....nói ba đi.....nói ba đi mẹ....con muốn về nhà....muốn bắn súng....muốn ăn canh mẹ nấu.....

- Rồi rồi...mẹ cho người đến ngay.....mẹ cho người đến ngay.....

- Nhanh đi mẹ.....nhanh đi....nói với mọi người chỉ đưa con đi thôi.....nói nhà có việc.....cứ để bọn trẻ ở lại
- Mẹ nghe rồi, ngoan không khóc, Tiểu Mặc của mẹ ngoan, không phải thu xếp gì đâu ở đó đợi mẹ.
- Vâng.....

Giờ khắc tôi nghe thấy mấy lời trách mắng của mẹ tôi không kiềm được nước mắt, chỉ ở trước người tôi mới tự tin mà yếu đuối một lần. Tôi muốn bà ôm lấy tôi, như lúc nhỏ, mỗi khi tôi bệnh ba mẹ sẽ ở cạnh tôi không rời dù một bước cũng không.....

Tôi vội đứng dậy thay một bộ quần áo mới, một chiếc áo sơ mi dài bên trong là chiếc quần sooc bị che khuất. Tôi cầm lấy chiếc giỏ xách chỉ có vài thứ linh tinh rồi ra khỏi phòng, tiếng máy bay bên ngoài san nghe rất rõ.

Thấy tôi xuống mọi người lo lắng giữ lấy tôi, tôi nói tôi có việc gấp. Họ nói có nghe mẹ tôi nói, dường như mọi người nhìn thấy trên mặt tôi có điểm bất thường nên mới không vui.

Bác trai sầm mặt, bác gái lo lắng giữ lấy bàn tay lúc nóng lúc lạnh của tôi rồi lo lắng. Tôi ôm lấy con, tôi hỏi chúng có muốn theo tôi không, chúng tưởng tôi đi vì công việc nên lắc đầu tươi cười hôn tạm biệt tôi.

Tôi gạt đi giọt nước mắt sắp lăn xuống gò má, tôi bước đến bên Ý Nguyệt, tôi vòng tay ôm chặt chị ấy. Tiếng chị ấy thút thít, tôi nghe thấy nên vội buông tay ra. Tôi nói nhỏ với chị ấy một vài câu, chị ấy gật đầu liên tục, nước mắt giàn giụa.

Tôi ôm hai bé con hôn chúng thật sâu rồi quay đi, tay Hàn Nhuận siết lấy tay cầm giỏ xách của tôi. Tôi nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, tôi không khóc, tôi nói một câu nhỏ nhẹ đủ cho cả hai nghe thấy.

- Đó là cái giá của sự tiếp nhận tình cảm, kết thúc rồi

Anh khựng người, buông bàn tay tôi ra, tôi tiến đến gần Tina, nụ cười trên môi chị ta đậm vô cùng. Tôi mỉm cười, nụ cười không chút ác ý nào, những lời nói cũng vô cùng thật lòng. Mọi người đều nghe, đều ngẩn ra, chỉ hai bé con đang chơi với đồ chơi là chẳng để tâm.

- Lâm Tiểu Mặc tôi đây chưa từng giành với tranh cái gì của ai. Chị thích cái ngôi vị bà Hàn cứ mang đi, tôi đây mong là chị nhận thấy chân tình của tôi.

Tina tròn mắt, chị ta không nghĩ tôi có thể nói lớn đến độ như thế. Bác gái bật khóc, phía ngoài ba tôi bước vào kéo tay tôi đi, tôi không ngờ ông đến tận đây đón tôi.

Ông chẳng thèm chào hỏi một ai, Tina thấy ba tôi thì run như gặp quỷ, Hàn Nhuận thất thần. Hai người bạn chỉ giao với ba tôi vội gọi tên tôi, vội hỏi tôi chuyện gì tại sao nói những lời đó.

- Tiểu Mặc, có gì ngồi xuống nói đi con, con đừng như vậy.....Hàn Nhuận làm gì làm gì con....bác gái là chủ cho con

- Bác, bác nói gì vậy, con không sao hết chỉ giải quyết công việc thôi. Nhuận ca lại rất tốt, chỉ là con vẫn chưa đủ lớn thôi.....

- Im đi không! Con giải thích làm gì? Con giải thích họ nghe mà hiểu sao, con phẫu thuật ở London họ hay sao, con cực khổ xây dựng sự nghiệp họ hiểu sao, con thương Tiểu Hàn không muốn nó lo lắng nó thấy sao, con vì nhà họ Hàn từ chối sống chết cũng muốn đem hai đứa nhỏ về đây họ nhìn mà thấu sao?

- Thính Nam.....

- Hàn Tước, tôi cho ông biết, ông với tôi bạn bè không dưới 10 năm, tôi không muốn tình cảm này sứt mẻ. Nay tôi đưa con gái tôi về lại Pháp, khi nó quay lại hai người nên tạm biệt cháu nội mình đi vì lúc đó ba mẹ con nó sẽ không liên can đến nhà họ Hàn ông nữa.

- Thính Nam, Hàn Tước tôi trước giờ chưa làm gì có lỗi với ông, chuyện vẫn chẳng ai hiểu sự tình gì sao ông lại muốn mọi việc đi tới bước này.

- Động đến Tiểu Mặc là động đến tôi, còn cô nữa Tina, tôi là lão đại cô, tôi bạc đãi cô sao? Không cho cô sống yên hay đã ngược đãi gì cô. Cô ba lần bảy lượt làm hư chuyện của con gái tôi, nó biết, thân nó biết là cô làm nhưng nó chẳng thèm động đến sợi tóc nào của cô vậy mà cô còn.....

- Đủ rồi! Chuyện con con tự lo được, mọi người hà tất làm to chuyện lên. Con nói thẳng con muốn về Pháp một thời gian, như con và ba đã nói.....khi quay lại con sẽ chấm dứt tất cả.

- Tiểu Mạc....

- Mạc Mạc....

- Thính Nam

- Lão đại

- Ý Nguyệt, nhớ chăm sóc con em tốt nhé, đừng để Tina động đến chúng. Khi em quay lại em sẽ đưa chị đến Pháp với em.

.....

Ngày tôi về Pháp mọi việc vẫn theo một vòng tuần hoàn : Mở mắt, ăn, uống nhắm mắt.

Ba tôi buồn bực đến độ không nhận nhiệm vụ cho tổ chức nữa, cho tất cả mọi người nghỉ ngơi 3 tháng. Mẹ tôi ngày ngày mang canh đến phòng cho tôi. Chu Kỳ Băng, nhỏ bạn thân nhanh như chớp biết hết sự tình hằm hực lo lắng, ngày hết gửi hoa, gửi súng, gửi

Tôi không mở miệng suốt một tuần, ba tôi có lúc muốn lôi cả đàn người nhà họ Hàn ra mà chém chết một lượt.

Dạo gần đây tôi tập đua xe với ba, tôi nhấn tin hỏi Kỳ Băng kĩ thuật lúc lái xe. Tôi tạm biệt môn bắn súng, tôi chẳng muốn nhắc đến nữa, nó từng là sinh mệnh và cuộc sống của tôi, nhưng tôi muốn tạm biệt quá khứ...

Tôi chuyên tâm vào công việc thiết kế, cả tuần tôi cũng chỉ mở miệng nói đùa với hai nhóc con ở đầu dây bên kia. Chúng nói cả ba và ông bà nội đều không vui nhưng chúng không thấy buồn, chúng nói chỉ cần mỗi ngày tôi gọi đến chúng sẽ vui ngay.

Một tuần nhanh chóng vụt qua, tôi lại tươi cười đón lấy điều mới trong cuộc sống, tôi đang ngồi trong phòng ở biệt thự nhà họ Hàn.

Tôi không thu dọn đồ đạc gì cả, những gì ở đây tôi không muốn giữ. Nhìn mà xem, hôm nay tôi mặc một chiếc váy ôm màu đỏ không dây, không áo khoác, chân đi giày cao gót , tóc xõa. Ngay cả phong cách tôi cũng chẳng tiếc mà thay đổi chóng mặt, hà tất gì phải bận lòng.

Tôi kéo ngăn tủ đầu giường ra, chiếc laptop vốn quen thuộc nay tôi xem nó như đồ của một người khác, của cô gái trong quá khứ.

Tôi rút ra một tờ giấy, trên giấy là nét vẽ của một nhà thiết kế đang đi vào trạng thái căng thẳng. Tôi nhếch mép cười khổ, trong bì hồ sơ cũ này là tất cả những gì tôi nhờ về Hàn Nhuận mà vẽ nên ở London, tôi nói dối đấy, lúc ở London đầu tôi vẫn hiện hữu cái tên Hàn Nhuận này.

Giờ cũng thế....

- Em đi thật sao?

- Nhuận ca! Anh vẫn chưa cưới Tina a!

.....

- Xin lỗi, xin lỗi

- Em biết cảm giác anh thế nào không?

- Em a! Em sẵn sàng nghe, đón nhận, lên giường giúp anh giải bày tâm sự

- Em...

- Nhuận ca, anh hỏi em đã từng thích anh chưa? Đã từng. Anh nói em không cần yêu anh, tiếp nhận anh là được.

- Mạc Mạc.....

- Đây là bức vẽ em vẽ lúc kết bạn với Kì Băng, còn đây là anh và Kì Băng cùng ngồi ăn cơm, cái này là con điều chúng ta cùng làm.....bức này là một bộ váy màu đen, rất đẹp, em vẽ lúc em giận anh năm 17t, bức này là áo cưới em muốn mặc năm 18t, bức này là chiếc áo sơ mi nam đầu tiên khi em đến London đã vẽ, còn đây là bức em chưa hoàn thành vì sau đó anh đã đưa em lên chiếc giường này, đây là bức vẽ tối hôm em ở đây một mình....chiếc váy này đẹp không anh, nó màu xanh biển nhẹ.....

- Em đừng nói nữa....

- Còn đây....em giữ nó rất lâu rồi, em sẽ định tặng anh khi em thú nhận tình cảm của mình. Như em đã nói em không chỉ một lần có cảm giác với anh.....nhìn đi....đây sẽ là bộ sưu tập mang tên LR (Love Ryan) . 365 bộ đồ nam, có áo sơ mi, đồ thể thao, anh xem có cả đồ bơi nữa a! Ha Ha

- Em nói đủ chưa?

- Anh cúi khinh gì chứ? Em còn cả khối điều muốn nói a! Cả tuần nay em chẳng khác một người câm, có nói tiếng nào đâu. Hi....em con nít thật....nghĩ sẽ nhốt anh một lúc thôi....nào ngờ đẩy anh cho người khác....ha ha.....Không sao, em biết trước rồi. Thôi em đi đây

- Để anh ôm em một lát, không lâu đâu.

Tôi thản nhiên nói tất cả những bí mật từ trước giờ cho anh nghe, anh nói tôi không mở lòng, thế giờ tôi mở lòng rồi đây. Vì tôi biết nếu hôm nay tôi không nói, sợ rằng sau này không kịp nói nữa.

- Anh với Tina chỉ cố tình đùa với em chút thôi....anh thật sự....

- Không sao, dù thật hay giả cũng không quan trọng gì nữa. Vì em muốn rời khỏi anh....chỉ cần mỗi lần em suy suy diễn diễn sẽ lại có chuyện không hay. Em không muốn là nguyên nhân của phiền phức.

Tôi rời đi, bỏ lại anh ở căn phòng đó, căn phòng của một niềm hạnh phúc chớp nhoáng. Tôi cảm điện thoải mái trên tay, tiếng giày gõ từng nhịp trên sàn gỗ bóng loáng, nhìn tôi thật có khí chất a!

Hai đứa nhỏ ngồi ở phòng khách nói chuyện với ông bà nội, Ý Nguyệt kéo theo chiếc vali đi sau tôi. Tôi muốn chị ấy đi cùng tụi nhỏ.

Bây giờ trong đầu tôi chẳng có cái gì gọi là cảm xúc cả, cảm xúc đã mất dần rồi.

- Con thật phải làm vậy sao....phải để hai đứa nhỏ thiếu ba sao?

- Đâu có, mọi người vẫn có thể đến thăm tụi nhỏ mà! Nhưng con sẽ không quay lại đây nữa.

- Tiểu Mạc.....nói với Thính Nam cho bác trai xin lỗi

- Ai nha! Ba con không có giận đâu, ông ấy trong mềm ngoài cứng thế đấy.

.....

- Sinh nhật vui vẻ

Cả nhà đồng thanh chúc mừng sinh nhật cho hai bé con Hàn Lâm và Hàn Mạc Kì, năm nay 3t tròn luôn này.

Lúc này tôi đang ở Mỹ, bang California, thành phố Los Angeles. Đây là một ngôi biệt thự của một người bạn ba tôi, ba tôi mua lại từ tay người đó, ngôi biệt thự này mang kiến trúc cổ xưa.

Tôi ở cùng hai bé con, ba mẹ và chị Ý Nguyệt. Tổ chức đã giao cho một sự huynh quản, từ 1 năm trước ba mẹ tôi đã đưa tôi rời Pháp để đến đây, dù sao tôi cũng đang định phát triển sự nghiệp ở Mỹ.

Thời gian đúng là làm người khác chóng cả mặt, tôi đã 22t, hai bé con ngày càng lanh lợi khi chạm mốc 3t. Cuộc sống lặng lẽ trôi qua, rất vui vẻ, ngày ngày gia đình quay quần bên nhau. Hai đứa nhỏ không còn nhắc đến ba chúng như trước nữa, chỉ là trong cơn mơ sẽ vô thức gọi "daddy"

Tôi vẫn nhớ lấy cái tên vốn không thể xóa nhòa kia - Hàn Nhuận.

Tôi vẫn ổn, vẫn thiết kế, vẫn dự tiệc, vẫn quen bạn bè, vẫn kết thân với các chàng đại gia bánh trai. Có ai biết cái tên Lâm Tiểu Mạc này dần nhạt nhòa. Thay vào đó ai cũng gọi tôi là Susan.

33. Chương 37

Hai năm trôi qua tôi đã biến mình thành một nhân vật khác, nó thay thế vị trí của nhân vật Lâm Tiểu Mạc - nữ sát thủ.

Với vị trí nhà thiết kế Susaan tôi dường như quên mất quá khứ, tôi hoàn toàn xóa bỏ những thói quen trước kia.

Nếu như Kỳ Băng sống thoải mái bên cánh đồng hoa oải hương, chấp nhận tách biệt với thế giới bên cạnh Dương Thạc....Thì Tiểu Mạc tôi đây lại đi ngược lại, tôi hòa mình trong những bữa tiệc lộng lẫy mặc cho những người nam nhân thân giàu có vây lấy mình, tôi sẵn sàng chiếm đoạt và giành lấy những thứ vốn thuộc về mình từ những kẻ luôn chắn ngang con đường của tôi.

Tôi bất chấp sự ngạo mạn, bướng bỉnh, ngang ngược của mình đang biểu hiện ra bên ngoài mà không muốn che giấu đi....

Chỉ là tôi muốn xác định....rời khỏi anh Lâm Tiểu Mạc trước kia và bây giờ là hai con người khác nhau....

....Cuộc sống không anh sẽ là một cuộc sống mới....

Nhà họ Hàn vẫn lui tới nhà chúng tôi, nhưng chỉ riêng anh vẫn chưa bao giờ xuất hiện ở nơi có dấu chân tôi....

Ông bà Hàn thường đến chơi mỗi khi rảnh rỗi, trước và sau đều chỉ muốn thăm cháu nội....quan hệ hai nhà chúng tôi vẫn như xưa....ba mẹ tôi thì chẳng có vấn đề gì....nhưng tôi thì có nhiều...

Mỗi khi họ đến tôi thường ở trong phòng, ra các cửa hàng, đi bar,tôi không muốn nhìn thấy họ...họ làm tôi nhớ đến Lâm Tiểu Mạc ngu ngốc của trước kia...

Hai đứa nhỏ chẳng khi nào nhắc đến anh....chỉ là trước mặt tôi.

Tôi biết chúng vẫn giữ liên lạc với anh...có lần do dự tiệc về trễ tôi còn nghe chúng thì thào với đầu dây bên kia....

Hai bé con càng lớn càng hiếu động, tinh nghịch và nói nhiều vô kể...Chúng thường cùng tôi ra cửa hàng, vị khách nào cũng thích chúng

Chúng càng ngày càng quăn lầy tôi như sam, tôi vẫn có phòng ngủ riêng đấy chứ...nhưng khi tôi vừa trở về sau ánh hào quang thì chúng lại bám lấy tôi luyên thuyên hết buổi tối. Tối tôi phải đợi chúng ngủ thật say mới dám lên qua phòng mình....

Hôm nay tôi sẽ dự một buổi tiệc dành cho những nhà thiết kế trẻ, tôi nhận được thiệp mới hơn 1 tuần qua. Tôi cũng chẳng biết nên chọn bộ sưu tập nào để giao lưu, mọi người trong giới ít nhiều cũng gọi tôi là “tân binh Susan”. Sao tôi có cái tên đó á?

Vì mẫu thiết kế nào của tôi tung ra cũng làm mọi người cuốn theo xu hướng, không nhiều, chỉ là làm những người vốn tự ti về thân hình của mình có phần tự tin hơn.

” Công chúa hoàng cung” nhà thiết kế người anh - Sara. Chị ấy là nhà thiết kế nổi tiếng của làn thời trang Palasyo (cung điện), chị ấy có nét ngây thơ của thiếu nữ 16, có chiều sâu của quý bà 40, đặc biệt là vẻ quý phái và sang trọng như một nữ hoàng Anh.

Chị ấy khen tôi biết cách ” nhiều loạn lòng quân ”, chị là nhà thiết kế phục trang cho các buổi dạ tiệc, tôi là nhà thiết kế tự do. Tôi quen chị ấy lúc tôi đi xem show diễn thời trang của nhãn hiệu Hermer .

Tôi và Sara không thân, nhưng mỗi lần gần nhau thì thôi rồi....ví như chúng tôi sẽ cùng rẽ vào một khu mua sắm để xem các mẫu thiết kế mới trên thế giới, ngồi uống cà phê mà miệng luyên thuyên moi móc mấy nhà thiết kế....

Tôi mặc chiếc váy trong bộ thiết kế hôm nay ra mắt, chiếc váy màu vàng kim, dây áo bằng vải voan choàng qua cổ, cổ áo khoét sâu, phần giữa rãnh ngực là phần ren màu đen họa tiết dây leo.

Tôi thích dùng vải voan, đặc biệt là loại dùng may váy cưới. chắc liệu vải phải cứng một chút nhưng không quá đơ, tôi có thể sử dụng vải ren nhưng vải ren quá nữ tính với nhiều họa tiết, còn vải lưới thì quá cứng cáp.

Chiếc váy tựa kiểu trang phục hy Lạp cổ, những đường vải nhẹ kéo xuống eo bắt chéo nhau ôm về phía sau làm phần eo lộ ra.

Chân váy quần nhiều vòng chỉ có độ dài cỡ chiếc quần sooc, tà váy mỏng tãi dài vừa chạm đất, tà váy mỏng có thể thấy đôi chân của người mặc, chân váy điểm nhiều họa tiết ren màu đen tạo điểm nhấn.

Nhìn suốt từ đầu đến chân, làn váy có phần cổ điển này chỉ được nhấn mạnh ở phần rãnh ngực và phần chân váy. Đó là chủ ý của tôi, màu đen táo bạo mang họa tiết từ dây leo cho đến hoa sẽ làm màu vàng cổ điển thêm phần ma mị.

Tạo một kiểu tóc tết hơi rối, đi đôi giày cao gót màu đen, tay mang chiếc túi xách màu trắng của Hermes , chân đi đôi giày cao gót màu đen. Tổng thể trên người tôi lúc này là như vậy.

Tôi không thích trang sức lấp lánh, vốn là muốn đeo nhưng lại thôi, kì thực đa phần trang sức của tôi toàn là những kiểu đơn giản nhất. Ừ thì dây chuyền có thể vàng bạc tùy, nhưng đừng kiểu cách, cho tôi một mặt dây chuyền đơn giản như ngôi sao, bông tuyết, một chiếc lá bốn cánh....cùng lắm chỉ quanh quẩn với mấy biểu tượng đơn giản.

Có thể túi xách mang thương hiệu Chanel, Dior....giày có thể của Christian Louboutin, Jimmy Choo... trang điểm và làm tóc có thể mời chuyên gia nổi tiếng....nhưng phần trang sức a....hắn không bằng cô gái kia...

Sara

Nhìn mà xem, Sara đứng cạnh chiếc limousine mà tôi muốn thương tiếc cho chàng ” xế hộp”. Sao á?!

Không phải limousine vốn sang trọng sao? Thì đấy, chính vì chiếc xe nhà nhà nổi tiếng đều có kia quá có sức hấp dẫn đi...vậy mà một phút cũng chẳng đáng một USD(một đồng thì hơi ác cho em limo) khi đứng cạnh bà chị Sara....

Tóc búi rối, đôi giày quện rũ với nhiều dây chéo phủ đầy ánh kim kia không phải của Jimmy Choo thì hẳn là “hàng chợ đen” (ý khẳng định không phải thì chỉ có thể là hàng nhái).Tay trái không nặng chet thì cũng hẳn đang vừa lạnh vừa nóng, còn là gì, chiếc túi xách màu hồng phấn kia....đấy chính là chiếc túi đang mang trên cổ tay Sara kia...Christian Dior vừa cho ra mắt chứ chẳng chơi. Tay phải cầm chiếc smartphone bị chẳng nói nói cười cười với đầu dây bên kia.

Thôi thì chiếc váy màu pastel kia hẳn sẽ nằm trong bộ sưu tập tối nay của Sara, chị ấy không điên đến nổi tung bộ sưu tập với xu hướng nhẹ nhàng với tone màu pastel lúc này.

Nhìn coi chừng bị gạt a! Chiếc váy tím nhẹ dàng cúp ngực, từng nếp gấp kéo làn váy nhẹ nhàng qua bên trái, hông bên phải có một bông hồng được gấp từ chính chiếc váy chứ không cắt ghép. Chân phải lộ ra ngoài, chiếc váy xéo với nhiều nếp gấp màu tím kia dài cũng ngang váy tôi.

Thấy chủ đề rồi chứ?

Nói nhé, chính nếp gấp là chủ đề của hôm nay. Những đường xếp ly ở phần eo, nếp gấp tự nhiên từ bông hồng trùng màu váy , những đường gợn sóng rũ từ hông bên phải xuống đến chân.

Tất cả đều sử dụng những nếp gấp đơn giản.

Chủ đề là đây.

Bây giờ là 6h đúng, Sara nói muốn đến đón tôi đi cùng, quá tiện đi nha! Ngồi trong chiếc xe hộp dài đầy đủ tiện nghi, đèn đóm thế này thì có tinh thần thật.

Trợ lý của Sara là một “chị” khá hiền, “chị” đây là nam nhân a! Nhưng biết sao được, đam mê thời trang vậy mà.

Với những giới tính bất bình thường tôi không thấy gì là quan trọng, người với người, trai gái khác gì nhau. Nếu làm nữ tốt hơn làm nam thì đại gì không làm .

Nói thật, “chị” trợ lý đây giỏi cực, phối màu và chọn vải chuẩn thôi luôn. Nhìn trợ lý của Sara tôi bất chợt nhớ Karen, dù vẫn thấy nhau qua các thiết bị hiện đại, nhưng sao bằng bên nhau thức trắng đêm.

Trợ lý đang sắp xếp chương trình cho hai chúng tôi, chị Sara sau đó đến phiên tôi. Quần áo đã được đưa đến phòng riêng của nhà thiết kế tại buổi tiệc, người mẫu đã liên hệ và tập qua.

Buổi tiệc tổ chức tại một khách sạn 5 sao tại Washington.

Mỗi nhà thiết kế chính trong buổi lễ đều được trang bị một phòng VIP, khách mời được tự do ăn uống ở vui chơi với các dịch vụ tại khách sạn.

Tôi đang xem lại dàn người mẫu của mình, chỉ toàn người quen thôi, mọi người đều hiểu phương thức làm việc của đối phương nên không cần bận tâm. Trang điểm và làm tóc không phải là việc nhanh chóng. Từ Los Angeles bay đến Washington không phải xa nhưng thời gian di chuyển cũng đủ hao tổn.

May mà buổi tiệc hôm nay những nhà thiết kế chỉ cho mọi người xem chủ đề mới của mình qua ba mẫu thiết kế.

Tôi thì không may như vậy, trời xui đất khiến....à mà Sara khiến mới đúng.

Chị ấy là được mời đến để giao lưu với nhà thiết kế trẻ, chị ấy phải đưa ra cả một bộ sưu tập nhằm để những tân binh học hỏi.

Sara cũng thuộc dạng nhà thiết kế trẻ, nhưng thành công dài, tuổi cũng không cao so với đàn em, nên thay gì mời những tên tuổi lớn thì lại chọn lấy nhà thiết kế tên tuổi chuyên nhiều loạn “hoàng thất”.

Vì vinh hạnh lớn lao chỉ dẫn đàn em nên chị ấy vui vẻ nhận lời, ngay sau đó cũng vui vẻ đề nghị chủ bữa tiệc hãy để Susan tôi đây đưa ra một bộ sưu tập để thấy được sự thành công chớp nhoáng. Có người nào không chấp nhận đề nghị vốn quá có lợi này.

Thế là bây giờ tôi phải ngồi đây, ngay tại đây, tại chiếc ghế sofa êm ái nhưng có gai này, chỉ để xem xét từng chiếc váy, quần áo cho tới phụ kiện đi kèm trên người các cô gái chân dài trước mặt có ổn chưa cần chỉnh sửa, thêm bớt gì hay không.

Người mẫu của Sara vừa bước ra thì bao nhiêu ánh mắt trầm trồ. Muốn tôi chết chỉ ít cũng phải để tôi chết oanh oanh liệt liệt chứ, thừa biết tôi là một nhà thiết kế trẻ, người ta trầm trồ với bạt tiền bối như Sara thì có thể, chứ cái chữ “tân tiền bối” mãi không gắn nổi cho tôi đâu.

Tôi thật khâm phục Sara a, chị ấy chỉ cần sử dụng vài nếp gấp cơ bản thì kéo theo cả “hệ lụy” như này, nhìn đi hơn mười bộ chứ chơi, tài của chị ấy đặc biệt chỗ hể là thích thú với chủ đề sẽ vẽ một lượt cho hết ý tưởng sau đó sẽ không chỉnh sửa gì nữa.....ôi cha mẹ ơi...

Còn tôi tẻ lăm thì cũng năm sáu bộ đầu là ý tưởng vài bộ kế tiếp là mô phỏng lại những bộ kia rồi thay đổi tới lui để ra được một bộ đồ coi được.

Lúc Sara bước ra sà diễn cùng người mẫu cuối cùng tiếng vỗ tay giòn giã, bộ sưu tập mang đến một chình khác về cách lên ý tưởng cho người thiết kế.

Ví như sử dụng chấm bi hay các loại sọc..... Dùng cái tone màu thuộc cùng nhóm như lạnh, nóng, neon, pastel..... Kết hợp vải ren họa tiết, cái loại vải đồng chất đưa vào bộ sưu tập.

Tổng thể chỉ là dùng cách phổ biến nhất để lên ý tưởng, thay vào đó chúng ta chỉ cần sử dụng những những nếp gấp đơn giản hầu hết một chiếc váy, áo tới quần, thậm chí trên cả phụ kiện đều thường thấy. Sara đang

cho những tân binh như chúng tôi thấy - những thứ đơn giản tưởng chừng luôn vây quanh ta lại bị ta bỏ qua trong khi những điều đó vẫn trung thành hiện hữu.

Đến lượt tôi, tôi không hồi hộp, vì đơn giản đây đã là những thiết kế mà tôi dốc sức để nghĩ ra, cho dù hồi hộp đến trót cả tim hay chảy hết cả mồ hôi thì bộ sưu tập của tôi vẫn phải ra mắt mọi người.

- Alo

- Mamy ơi! Kì Kì, anh hai, ông bà ngoại và cô Ý Nguyệt đang xem tivi nha. Khi nào tới mamy vậy?

- Hẳn vài phút nữa, giờ này trễ rồi ngày mai hai đứa phải đi học đó, Kì Kì với anh hai nên đi ngủ rồi.

- Ông bà ngoại nói có thể nghỉ học luôn cũng được. Mamy cố lên! Chụp

- Mamy yêu con, yêu Lâm Lâm và cả nhà.

Chẳng hiểu sao tôi cảm thấy mình thiếu đi một lời chúc từ ai đó, một người không quan trọng, nhưng chỉ ít không thể thiếu.

Dù sao bên cạnh tôi đã có ba mẹ và Ý Nguyệt cổ vũ, hai ngôi sao may mắn - Tiểu Lâm và Tiểu Kì luôn đem đến cho tôi những niềm vui vốn nhỏ nhưng đã thúc đẩy động lực trong tôi.

34. Chương 38

- Và sau đây là bộ sưu tập cuối cùng, nhà thiết kế này cũng rất trẻ, cô ấy chỉ bước chân vào làn thời trang ba năm, nhưng thành công đạt được hơn hẳn mong đợi. Xin trân trọng chào đón bộ sưu tập ” Sự trói buộc từ cửa địa ngục” của nhà thiết kế Susan .

Vốn cái tên Sự trói buộc từ cửa địa ngục tôi đặt ra như vậy vì không biết từ khi nào tôi dần bị một sợi dây vô hình trói lấy.

Lúc đặt bút vẽ, tôi mơ hồ nhớ về một việc gì đó, chỉ thoáng qua thôi....nhưng chân thực đến lạ. Tôi vẽ một bản thì những ý tưởng tiếp theo lại nhảy vọt từ đầu ra, tôi không nhớ.....tôi không hề nhớ rõ.....chỉ là quên rất rõ....rất rõ mình quên điều gì.

Tôi dùng những họa tiết dây leo cổ điển; tạo sự mạnh mẽ với dây xích, dây thừng và các loại dây da; tôi còn dùng vải ren hay các loại vải lưới nhỏ và vải voan áo cưới để quần thành nhiều vòng tại thành trang phục thời Hy Lạp.

Tổng cộng mười bốn mẫu, 14 năm dài, từng kí ức một....tôi quên rồi....

Lúc tôi bước ra chào mọi người cùng bộ váy cuối cùng tôi rất vui, niềm vui của sự thành công, sự nhớ thương nào đó bị lãng tránh, sự thất bại đâu đó dần khôi phục, sự cô đơn....ngày một tăng.

Trong tràn vỗ tay chân thành tôi chợt nhận ra mình không phải cái kiểu “thùng rỗng kêu to” mà thực sự....thực sự có thực lực.

Đi đến đâu mọi người đều nâng lên mời tôi, ly vang đỏ đã với một nửa may là tôi chỉ nhấp môi để trước là kính họ sau là còn đủ tỉnh táo mò về nhà.

Từ xa có một chàng trai cao ráo mặc bộ vest trắng đi tới, tôi biết đó là hướng về phía mình. Tôi đảo mắt trên trang phục anh ta kết luận ngầm ” giàu có ”.

Anh ta móc ra một tấm danh thiếp, liếc mắt tôi liền biết....chính hần....tên Thạc họ Dương a! Tên chết dẫm mò đến rất đúng lúc a, bà đây xử mi mới phải đạo với Tiểu Băng tử.

“Hừ, Dương Thạc, Dương Thạc.....bà đây coi mi gỡ trò hay gì? Lão bà sẽ cho người ”mỏng da mặt” tại đây, Băng Băng tội nghiệp xem đồng môn kim đại sư tỷ người xử trí đây”

Ngoài mặt tôi chẳng tí cảm xúc nào, nhưng trong lòng gào thét không thôi a. Tên chết dẫm này là người khiến cô gái họ Chu tên hai chữ Kì Băng mất tích 3 năm nay, hừ....

- Tôi có việc muốn nhờ, không biết cô Susan đây thấy thế nào?

Thấy muốn bực, thấy cái mặt cười cười nhà người là muốn đập chết rồi quăng xác. Nhờ gì mà nhờ, ta sinh ra để người như người nhờ cậy sao.....nhờ nhờ cái khí á.

-.....

- Liên quan đến cô gái tên Chu Kỳ Băng, tôi sắp mời cô ấy dự một buổi tiệc của gia đình. Thú thật biết cô là bạn thân của cô ấy, lại còn là nhà thiết kế có chút tiếng tăm, chỉ mong cô rộng lòng thiết kế giúp cô gái họ Chu kia một bộ trang phục vừa mắt.

Cái gì mà “cô gái họ Chu”? ta có điếc đâu mà không nghe ba chữ ” Chu Kỳ Băng“. Mời chắc gì người ta đi mà gan thể, cái gì mà ” trang phục vừa mắt”? , ta đây không thiết kế đồ cái bang là được rồi.

- Dương tổng đây quá khen a! Nếu đã là thiết kế cho Băng Băng thì tôi nguyện ý, còn về việc có người đến lấy và mặc đi dự tiệc không thì tôi không kim quẩn được.

- Tôi nghĩ nếu cô Susan đây lên tiếng biết đâu sẽ có người mò đến mặc thử, không chừng sẵn sàng đến dự buổi tiệc này.

- Ha...haDương tổng quá đề bạt tôi rồi! Tôi chỉ là một nhà thiết kế vừa đứng trong làn thời trang, danh tiếng cũng chẳng bằng ai, nhận thiết kế tôi còn có khả năng “hăng hái”....về việc kia a....quả thực không phải sở trường.

- Thế à! Xin lỗi...tôi có điện thoại.

Cút đi tên chết dẫm, ta đây có nhiều tài cán lắm ý 36 kế ta còn dư vài chục kế hữu dụng. Hừ, ta mà lên tiếng không chừng nhỏ cười mi luôn ý. Nhưng lão phật gia không thích, cho người ném mùi lợi hại mới được.

Người làm tổng tài thì sao? Giàu có, đẹp trai thì thế nào?

Tiểu Yến Tử của ta đây còn có giá lắm, ta mà triệu tập một lúc thì người có mà đứng ở bên kia Thái Bình Dương xếp hàng ý.

Bỗng dưng Dương Thạc đưa điện thoại cho tôi, “có người muốn nói chuyện với cô”, tôi ngơ ngác luôn. Nhưng nghe thì nghe, xem người giữ quỹ kế gì, ta không bán “con” đâu a.

- Tôi, Susan nghe

- Hàn sư huynh đây!

-.....

- Em khỏe chứ, mất năm nay không gọi Nhuận ca? Tiểu sư muội như vậy không phải đạo rồi, sư huynh đây nhớ mẹ con em chết được.

- Xong rồi phải không? Cảm tạ sự quan tâm to lớn và rất chân thành từ Hàn sư huynh a! Tiểu muội khỏe, khỏe mạnh, vui vẻ, tràn đầy sức sống luôn a! Chào!

Tôi hừ mạnh một phát, của nợ này ai quản dùm đi tôi gánh không hết đây này. Tôi liếc mắt nhìn Dương Thạc bên cạnh đang khoanh tay cười cười, ở đây mà không một bóng người thì lão bà cho người lết về, không đúng, cho tên họ Hàn đến kéo xác người về.

Hai mi cầu kết a.....

Chơi lão nương à?

Ta đây tuy có một bụng hai đứa nhưng chưa hết thời vận và khí thế đâu.

Hừ, âm hồn chưa tan ư, khí độc tụ nhiều rồi đấy, ta đây ngộp sắp chết rồi.

Tôi quăng chiếc điện thoại hàng hiệu vào ngực Dương Thạc, tôi còn muốn dẫm cho banh cái điện thoại kia lun a.

Tôi đặt ly rượu xuống bàn bên cạnh, tôi kéo tà váy đi nhanh khỏi nơi âm khí bắt tán này càng nhanh càng tốt. Không ngộp chết là may, tức chết thì khó coi chết được.

Tôi nhìn điện thoại trong tay, 1h42.....

Tay mang giỏ, tay kéo váy rời khỏi khách sạn. Tôi đây mà để Sara thấy thì bị gì nhỉ?

” Susan em thật làm chị đây thất vọng, sao em có thể đối xử với bất trưởng bối kim người đồng hành của em như vậy. Hu hu, Sara chị đây thật đau lòng a....vốn là nhà thiết kế cho các bất “vương gia vọng tộc” nay lại bị một con nhóc mới nổi làm thành ra dạng này.....hu hu...em...chị phải phạt em thật nghiêm....đi....đi ăn kem với chị mau lên....”

Tôi vội lắc đầu ngồi vào taxi, nhớ đến cảnh tượng đó thiệt chỉ tội cho cái bao tử vốn nhỏ bé.....5 ly kem chocolate, 7 ly sinh tố kem nho, 2 đĩa kem chuối kiwi, chưa chịu dừng lại ở kem sau đó còn một bữa ăn món Nhật tự chọn và một bàn hải sản tại nhà hàng lớn.

Ăn hết?! Tôi có điên đầu mà ăn lắm thế, kem thì toàn ly đặc biệt, ráng lắm cũng chết một ly, sushi, wagyu(thịt bò Kobe) kiu lằn mấy đĩa, mì undo, mì ramen.....chơi thêm châu hải sản tươi sống.....

Kết quả 2 ngày nằm viện, 3 ngày nằm trong phòng, ngày vào làm việc nhân viên mời toàn mấy món ăn nhanh rồi kem lý....thiệt muốn tử tử cho đời thăng hoa....

Tôi không quen ngủ ở ngoài, không phải chưa từng ngủ ở khách sạn, mấy khi đi dự thi hay đi sự kiện lớn diễn xuyên suốt thì sao bỏ về được.

Nhưng có đường thoát là tôi chuồn liền, tôi cũng mệt rã rời tay chân luôn, nhưng bọn trẻ nửa đêm thức dậy không có tôi thì phải phiền đến người khác, đôi lúc chúng khóc thét thần thánh phương nào hóa ra tôi mới may ra đỡ được chúng.

Tôi lên máy bay riêng về nhà, trên đường về nhà là bác tài xế trong tổ chưa đưa tôi về, trước giờ vẫn vậy. Tuy tuổi không còn trẻ nhưng mỗi khi tôi đi làm nhiệm vụ hay cho đến hiện giờ vẫn đi sớm về khuya cũng chỉ có bác hộ tống tôi. Bác theo ba tôi lâu năm, không làm công việc này kì thực bác nói bác rất buồn.

Bống chuông điện thoại reo dữ dội, mắt mở còn không lên nữa.....ế oải tựa cao đầu một chút, tay mò lấy điện thoại bị quăng bên cạnh....sổ lạ.

Lúc này tôi cũng đưa rất nhiều danh thiếp, chưa gì gọi rồi a, ta được hâm mộ rồi.

- Alo, nhà thiết kế Susan xin nghe!

- Wow, giọng thật êm, em nghe điện thoại ai cũng như vậy à?

- Tên ôn dịch, cú đi xa một chút, lão nương không có thời gian chơi với người!

Cúp điện thoại, tôi chặn ngay số máy vừa rồi, không dám tắt điện thoại, không chừng sáng mai có người lại báo rằng tôi mất tích.

Xe chạy vào cổng, khu vườn rộng, con đường dài như cung điện, vòi phun nước ở giữa....ha ha anh bạn này thiết kế thật thuyệt.

- Cô chủ, cô xuống ở đây được không? Tôi chạy xe ra sau luôn, chỉ....chỉ sợ cô lại phải quay ra quay vào....

- Bác cứ việc, cháu cũng muốn đi bộ một chút, hôm nay không lạnh lắm, rất mát.

- Vâng, cô chủ ngủ ngon.

- Bác cũng vậy.

Tôi mang theo giỏ xách xuống xe, vì sân trước là khu vườn rộng với nhiều cây cảnh cắt tỉa hết ý nên gara xe phải để phía sau.

Nhà rất nhiều xe, tại ba tôi hết, đã bảo để bớt ở tòa thành tổ chức mà cứ khăng khăng đem hết đến....cũng may trước khi dọn đến tôi đã sửa tổng thể không ít....

Tôi nhắc chân khỏi đôi giày cao gót, bàn chân tôi chạm đất vốn có cả giác lạnh lẽo nhưng không kém phần dễ chịu. Nhà thiết kế cũng khác gì người mẫu đầu chúi, ăn mặc không ra hồn một chút thì tư cách đầu làm cái nghề này.

Tôi để giỏ xách bên cạnh, ngồi trên bệ phun nước, tiếng nước nghe vui tai lắm.

Trên trời sao nằm thưa thớt nhưng rất nhiều, tôi mệt mỏi kéo váy, mang giỏ, xách giày lết vào nhà. Lúc này vừa nói muốn đi bộ, giờ thì “cô tiên xanh” trong giấc mơ kêu gọi rồi thì thấy oải chết được. Đường chi mà dài quá vậy.....ơ không phải lúc này dừng ở kia sao.....ngu dại đi tới đây làm chi rồi giờ lê lết thế này.....

Tôi không khác mấy kẻ say rượu chỉ có điều còn nhận thức được, chứ còn đường đi thì tôi mù luôn.....reng....reng.....

Cái điện thoại quái quỷ vừa run vừa kêu làm tôi giật mình, buông đôi giày ra, vừa mò lấy điện thoại vừa mơ màng.....

- Alo.....

-

- Ai....vậy.....? Có việc gì.....?

- Em uống rượu?

- Anh....Simon,Simon.....em không uống rượu a! Anh không phải đang xem công trình vào giờ này ăy chứ?

-.....

- Em cho anh một trận ngay đây.....buồn ngủ chết được.....nói đi....thất tình hay thất tín?....hư hại công trình hay mất bản vẽ rồi....? Em đã nói anh lần thứ.....thứ n rồi....đừng có mà bám lấy em, anh thấy chưa sao quả tạ chiếu rồi!

-.....

- Thật? Sao quả tạ chiếu?.....Thôi đọc rồi, mai anh đến nhà em đi....ừm.....8h không.....9h

- Làm gì?

- Còn làm gì?! Anh xui xẻo đến lú lẫn rồi a! Em sẽ giúp anh giải hạn, em có hai ngôi sao may mắn ở đây anh quên rồi à? Thế nhé, nói trước, giải hạn rồi thì cút xa xa đi.....Anh, Hanry, Tim, Jone, Jass.....nói chúng cả đám bọn anh kéo nhau đi du lịch hay tự tử tập thể đều được.....đừng bám lấy em thì em đây cảm tạ vạn lần.

- Em nhiều người theo đuổi thật, sư muội có giá rồi.

- Ha ha...quá khen đi. Này! Anh kêu em là “sư muội” ? Đẹp đẹp, anh không có đặc quyền

- Thế ai mới có?

- Ai hử.....ừm thì người em nói với anh đây.....cái người làm em tổn thất vật chất lẫn tinh thần a.....ba của bọn trẻ đây! Thôi đi, nhắc đến phát bực tính cả ngủ

- Xem ra em rất ghét hử. Hử tệ lắm à?

- Ai nói hử tệ....có đồ kiến trúc sư như anh mới chẳng ra sao. Người ta đẹp trai, dịu dàng, tốt bụng lắm a! Còn anh, một tên hề.....anh xây bao nhiêu căn nhà mới lên cơ nghiệp này? Ông xã em đây một việc nhỏ nhỏ thôi là dè bẹp anh luôn ý!

-.....Ông xã em?

- Ừ ông xã, không lẽ tiểu đệ. Nói cho anh biết, em rất rất yêu anh ấy, chỉ có điều.....thôi đi mấy cái trục trặc kĩ thuật không đáng. Anh đây, ông xã em hơn anh 88.8%, đẹp trai, phong độ....vì thế đây là lần cuối cùng em nói. Em không và sẽ không đến với anh, anh thì cứ việc theo đuổi tổn thất tự mình chịu, không được gọi và nhắn tin với em vào buổi tối. Em sẽ gọi ông xã em nhà trực 24/24 trong 365 ngày anh cứ mà gửi hoa tới đi, xem thì lần này anh khổ rồi.

-.....

- Nhớ ông xã chết được, tên Hàn Nhuận chết bầm trồn đầu không biết. Ha ha.....em ngủ đây bye bye.....nếu muốn giải hạn cũng không cần đến tìm em đâu a.....chỉ cần đi một chuyến bay đến Ai Cập hay Ấn Độ gì đó sẽ may mắn thôi, đừng hỏi vì sao chỉ cần tránh xa em ra anh cứ nhiên lại thuận lợi sống tốt.

Tôi cúp máy cười không ra cười, khóc cũng chẳng ra nước mắt, “ông xã” chẳng phải hai chữ kia đã định nói với người ta lâu rồi sao.....trốn luôn đi.

35. Chương 39

Reng.....reng...reng...reng.....

- Chết tiệt!

Tôi quăng luôn cái đồng hồ báo thức thứ 23 vào tường, mẹ tôi sợ tôi dậy trễ không đến xem các cửa hàng được nên đã mua đồng hồ báo thức cho tôi. Mà tôi thì đi về tùy hứng nên cứ đang say giấc nồng thì cứ một cái đồng hồ ra đi, may mà đôi lúc tôi có kiểm chế với lại mẹ tôi mua đồ hiệu nên tránh được mất mát.

Trên người tôi vẫn bộ váy buổi tối, kiểu tóc có phần ” phá cách” hơn, tôi trùm kín người. Một vậy chắc chiều hẳn đến xem cửa hàng, với lại có cần thiết kể gì nữa đâu.

Yên tâm , vui vẻ mà ngủ còn đỡ hơn chui đầu ra ngoài để bọn đàn ông dờ hơi bám lấy.

Tôi không ghét bỏ Hanry, anh ấy tốt lại rất thân thiện, đó là lúc đầu. Hai năm nay mới ác liệt, chiến tích lấy lòng luôn: 7h sáng hoa + điểm tâm, 11h trưa gọi điện + đón +ăn trưa, 5h chiều hoa + cà phê, 8h tối quà tình nhân + nhắn tin, gọi điện chúc tụng tán gẫu.....

Tôi nhớ xơ qua thì đó là lịch trình.

Ghe gớm là lúc tùy hứng này nọ, bày trò thấy mệt luôn.

Ồ, Hanry thì vậy mấy thằng cha kia nữa là tổ hợp luôn.....

Bởi vậy, có tiệc thì danh thiếp không có dư cho mấy anh đâu a! Vậy mà cứ giả trò nhờ mấy cô gái giả hâm mộ xin xỏ tứ tung.....

- Mamy, mamy....

Hai đứa nhỏ đập đùng đùng ngoài cửa, tôi diên lên than lớn ” Mẹ mệt lắm, hai đứa đi mà tìm ông bà nội”.

.....Im.....lặng.....

Haizzz~

Thế nào cũng lại giận cho xem, ấy mà 3t chứ chơi, bám lấy mẹ như sam. Thua.....!

Tôi nghe tiếng của phòng bị mở khóa,mẹ tôi thật lợi hại, tôi đổi trăm ổ khóa nghìn thiết bị vạn vật dụng chống xâm nhập ấy mà cứ bị bà phá như cơm bữa.

Tôi chẳng nghe tiếng nói phát ra thì biết ai rồi, chị ấy giờ hay rồi tạo phản đấy. Từ ngày về ở với ba mẹ tôi được đối tốt quá đâm ra cấu kết với nữ chủ nhân kia a!

- Ý Nguyệt.....em ngàn vạn lần xin chị buông tha.....em đây không ngủ thêm vài ba tiếng nữa sẽ chết đấy!

-.....

- Em không nhìn cũng biết chị ghi gì, em đây chỉ mong còn nằm trong chiếc chăn này thì còn sống thêm 10 năm nữa. Vạn nhất chị cũng biết, bộ sưu tập đó em vất vả khổ cực thế nào mới tạo ra thành phẩm như vậy mà.....xin chị mà ra ngoài cho em yên.....

- 10h rồi....

Ách, tiếng đàn ông a! Hôm nay đích thân lão đại viếng thăm luôn, chết tiệt!

- Hi hi.....ba....ba xem có phải tiểu nữ của ba quá mệt rồi không? Một bữa thôiTiểu Mạc con đây hôm nay khá rồi không dậy được không?

Tôi không dám chui ra khỏi chăn, mắt vẫn nhắm, miệng lảm nhảm. Mẹ thì la hét xối xả, Ý Nguyệt làm phiền chết đi, còn nhìn mặt ba thì thôi.....chắc sông không qua thế kỉ XXI rồi.

Lão đại tha cho tiểu nữ đi, con gái đây không phải thư kí giá đốc, không phải bác sĩ , càng không có gì để làm.....vậy mà cứ 8h sáng phải dậy làm quái gì.

Họ có biết 5h tôi vẫn chạy bộ tập luyện như thường đâu. Tôi quay về phòng mới say giấc tiếp a.....đừng cười.....tôi đây tập luyện quen rồi nhưng buồn ngủ thì vẫn phải ngủ chứ.....

Bỗng một bàn tay lớn nhấc đầu tôi lên đặt lên chiếc gối rắn chắc của ai đó, tôi cười cười vui người trong chăn yên tâm ngủ tiếp.....

Bàn tay ba tôi vẫn vỗ nhẹ lên lớp chăn bao lấy tôi, tôi vùng chăn ra lăn khỏi gối ba. Tôi mơ màng cảm nhận bàn tay vuốt ve má tôi, vén tóc cho tôi.....haizz~

- Có phải mẹ lại giận ba không? Con nói nhé sau này ba nên tránh xa mấy em chiến mã đi.....thay vào đó ở cạnh mẹ nhiều hơn ý.

-.....

Ba không trả lời tôi cũng không rảnh mà nói, tôi nằm đó không phải ngủ, nhưng cũng chẳng tỉnh táo gì.....

- Ba này! Con được mời biểu diễn trong show thời trang nội y của Phápcon định

- Không được!

- Ba này...con chưa nói hết mà.....mà.....áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Quái gì thế này, Hàn....Hàn Nhuận.....anh ta ở đây ở đây từ nãy giờ.....mà mình.

Tôi cố lấy lại tỉnh táo, đập đập trán, dụi dụi mắt.....tôi vùng chăn ngồi dậy.....định đập đầu vào tường thì tay anh chặn lấy trán tôi.....

Không mơ a....

Là anh.....anh đến rồi.....

- A! Nhuận ca em nhớ anh chết mất!

Tôi nhào tới ôm lấy cổ anh, cảm giác này đã trở lại.....tôi sẽ không phải cô đơn nữa rồi...

Khoan đã! Điên mất rồi.....Tôi giật mình buông anh ra, cái tên này nguy hiểm lắm đấy. Mò đến tìm thì chắc không tốt lành gì đâu nhỉ. Tôi chuyển cảm xúc còn nhanh hơn chuyển mẫu thiết kế này sang một mẫu khác....

- Anh rút ra khỏi đây cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh.

-.....

- Gối thừa ra đó làm quái gì? Rút

- Em bảo anh đến giờ lại ngang nhiên đuổi đi, thật phí công.

- Tôi còn chưa điên đến nỗi đó đâu ! Anh nghe ai nói thế? Điên mất rồi.

- Thật?

- Anh nhìn tôi giỡn với thật cái nào giống hơn.Hừ, anh làm ơn biến dùm phát, tôi đây không tiếp khách buổi sáng, nhất là anh đấy.

“Ai nói hần tệ....có đồ kiến trúc sư như anh mới chẳng ra sao. Người ta đẹp trai, dịu dàng, tốt bụng lắm a!..... ”

“.....Ông xã em đây một việc nho nhỏ thôi là dè bẹp anh luôn a!”

“Anh đấy, ông xã em hơn anh 88.8%, đẹp trai, phong độ.....Em sẽ gọi ông xã em nhà trực 24/24 trong 365 ngày anh cứ mà gửi hoa tới đi, xem thì lần này anh khổ rồi.”

“Nhớ ông xã chết được, tên Hàn Nhuận chết bầm trồn đâu không biết.....”

Cái gì thế này, anh ta sao...sao có thể.

Tối qua mình nói chuyện với Simon có thấy bóng ai đâu?

- Này đưa co em!

- Gì thế, điện thoại của anh cơ mà.

- Đưa cho em nghe không? Làm....làm sao anh có được đoạn thoại đó?

- Thì anh là người nói với em mà!

- Cái cái....cái gì? Em nói với anh khi nào? Anh đặt máy nghe lén ? Giải lăm.

- Xem lại cuộc gọi đó đi!

- Hừ, xem thì xem. Em đây là không....không....

Tối qua buồn ngủ đến điên rồi, mới vừa nghe tiếng liên phán ngay Simon, còn không buồn mà nhìn số điện thoại luôn.

Lão nương thâm rồi, lần này có trốn đến Ấn Độ cũng chẳng dám lộ mặt ra.

Tôi ngồi thừ ra đó rất lâu, chẳng dám mở miệng. Này thì quê chết mất! Ông trời ơi!

- Gì thế? Sao im rồi, không phải mạnh miệng lăm sao?

-.....

Người cứ ở đó mà cười nhạo ta đi tên ôn dịch. Ta đây sẽ đập người ra khỏi cửa, lão nương chỉ vô tình thôi a.....bất cần thôi.

Tôi chẳng dám nhìn mặt anh luôn, thêm việc lúc này nào tới ôm chặt lấy anh còn nói ba chữ ” em nhớ anh” tôi đây mới là người bị sao quả tạ chiếu đây.

Mà này, sao ba mình cho tên họ Hàn này vào nhà thế, phải cẩn chứ? Không đúng a!

Tôi bật dậy chạy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt thay đồ cấp tốc, lúc quay ra anh ta vẫn ngồi ở mép giường. Tôi mặc kệ vò vò đầu tóc rồi chạy bắn xuống dưới nhà.

Cái quái gì thế? Thế giới loạn lên cả rồi.

Ba mẹ tôi đang ngồi cùng ba mẹ Hàn Nhuận, mọi người cười nói vui vẻ, hai đứa tiểu yêu kia vui vẻ nói nhiều còn hơn mọi ngày ba phần ấy chứ.

Thấy tôi xuống họ vẫy tay bảo tôi đến ngồi cùng, ai cũng vui vẻ hết chỉ riêng mình tôi mặt như bị thiên lôi hạ một búa, đen lăm a!

- Mọi người làm gì thế?

- Mamy, ông bà nội với dady dọn đến ở rồi này.

Àm!

Tiếng nói Tiểu Lâm ngày thường làm tôi rất thích sau hôm nay nói năn khó nghe vậy chứ?

Tôi dơ cả người, tin động trời.

Cả buổi sáng nhà tôi như nào loạn lên. Ngày thường giúp việc làm từ 8h đến 5h chiều là được về nghỉ, hôm nay họ không nhân nhả như mọi ngày, người chạy tới người đi lui.

Biệt thự tu không hoành tráng như tòa lâu đài nhưng diện tích khá lớn, vào cửa chính sẽ là sảnh lớn. Có hai cầu thang ở hai bên, vì thế biệt thự được chia làm hai khu riêng, nơi giao nhau ở hai khu chính là một sảnh khác đó chính là phòng khách.

Tôi ngồi ở phòng khách cảm như hén, uống hết một tách trà mà lòng vẫn nóng như lửa. Thì ra Hàn Nhuận mới thu được chiến mã hiểm liên đem dâng đến ba tôi, ha ha Lâm lão đại này bị mua chuộc còn dễ hơn đồ hai tiểu quý.

Chính vì mấy “pha ngoạn mục” sáng nay nên tôi có dám lên tiếng nữa đâu. Nhà họ Hàn ở khu bên phải, phòng họ đối diện phòng ba mẹ tôi, tôi ở phòng cuối dãy.

Nhiều lúc tôi không biết có phải mình sinh ra hai tiểu yêu không? Cưng nhiên giờ tay phát biểu ” Sao Dady không ở cùng Mamy?”

Đấy, thế là có sự sắp xếp mới, Hàn Nhuận đây mang hết cả đồ vào phòng tôi. Ha ha vui thật đấy, còn việc gì vui hơn nữa không?

- Khoan!

-.....

- Để tôi xếp đồ cho anh, nhờ may anh lại làm tủ đồ của tôi loạn như cái nhà này thì tôi có nước đập đầu tự tử.

- Ừ.

Trong phòng tôi ngoài chiếc tủ được thiết kế siêu to ra thì là cái bàn làm việc siêu rộng. Tủ rất lớn phía trên là một giàn treo dài, ở dưới chia các ô lớn nhỏ và cả ngăn kéo.

Tôi xếp xong thì quay ra nhìn phòng mình một chút, tôi nghĩ hồi lâu mới nói với anh một loạt qui định do tôi khùng điên nêu ra.

1. Không được nằm lấn sang bên phần giường tôi
2. Không vào phòng sau 8h vì giờ đó tôi vào phòng sẽ không trở ra cho đến sáng hôm sau.
3. Không được tỏ ra các cử chỉ thân mật.
4. Không được đến những nơi tôi làm việc để đưa đón hay hẹn đi ăn
5. Trước mặt bọn trẻ chỉ không tranh cãi nhưng không có quyền xưng hô thân mật và những hành động đi kèm.

Tạm thời tôi chỉ mới nghĩ ra như vậy thôi, nhu vậy đủ bảo toàn mạng sống rồi.

- Nếu anh không làm theo thì sao?

- Thì tôi cho anh ném mùi lợi hại.

- Là gì?

- Diên sao mà nói cho anh biết. Hừ!

- Đi đâu vậy?

- Đến nơi không gặp phải anh.

Tôi lấy đồ vào phòng thay, vừa thay mà miệng vừa rũ thâm. Tôi mặc chiếc váy ôm màu xanh đậm, tôi lấy ra đôi giày cao gót rồi lấy túi xách và chìa khóa ra khỏi ngói gia này.

Vừa rời cửa chưa được 2m tôi liền thấy 2 tin nhắn mang tính hăm dọa cực cao.

” Em lại trốn về? Chị đây rất giận em nha!”

” Tiểu nha đầu dám không trả lời. Bà chị đây sẽ có mặt trong nhà người 30p nữa, người đừng vội ăn sáng hay ăn trưa, hôm nay chị đây sẽ mời em một bữa ăn thật ngon”

Mồ hôi chảy xuống trán, tin nhắn được gửi vào lúc Hàn Nhuận đến là 10h, bây giờ 10h 29. Tôi nuốt nỗi sợ hãi một cách khó khăn, 1p sợ rằng chưa kịp lên xe đã đụng phải chị ấy rồi, làm sao làm sao đây?

Trời ơi, hôm nay ngày xui tháng hạn gì thế?

Vốn biết trước sẽ gặp hậu quả này nhưng sao sợ đến đờ người luôn ý. Một “bữa”, một bữa này là từ giờ này đến tối a?!

Hôm trước mới 3 tiếng mình đã vào bệnh viện 2 ngày, giờ thì cấp cứu cũng chẳng kịp nữa rồi.

Tôi quay trở lại phòng đóng cửa một phút, Hàn Nhuận rất ngạc nhiên nhìn tôi chẳng hiểu sự tình. Tôi liền quăng túi xách và chìa khóa xe lên bàn. Giày cũng không thêm cởi ra mà ngã nhào ra giường lấy chăn trùm kín người chỉ để lộ hai chiếc giày ánh kim ra ngoài.

- Em sao thế? Sao còn chưa đi? Vẫn còn buồn ngủ à?

- Anh khó cửa phòng nhanh đi em sắp chết rồi.

- Sao thế? Anh xem nào, đau ở đâu, bị gì, sốt, cảm hay đau bụng?

- Diên!

Anh ngồi xuống lật chăn xem xét tôi một lúc liền bị tôi cú cho một cái vào đầu. Ngốc tử. Tôi đây sắp chết nhìn bộ dạng anh lo lắng hỏi từ lúc mà không nhận được cười.

Tôi liền nắm lấy cổ áo khoác thể thao của anh kéo anh đối diện mặt mình phun ra một câu siêu ngu ngốc ” Anh có thương tiểu sư muội như em không?”

Mặt anh liền trầm xuống, tôi đây tức giận hét một tiếng ” Anh thương Tina phải không? Được rồi để em chết đi là được a!”

Anh quỳnh quáng ” Nào có, anh thương em không hết đấy. Em mà chết anh cưới ai”. Tôi cười xong đập vào vai anh một phát nói ngay.

- Tốt! Thế anh giúp sư muội em đây một việc được không?

Tôi đan hai tay vào nhau ngồi dậy chớp chớp hai mắt cầu khẩn anh, anh có vẻ hoài nghi nhưng cũng nói ra ” Được, chuyện gì?”

Tôi thấy thời gian không còn nhiều liền tường thuật hết sự việc cho anh nghe, anh nghe xong liền lặn ra cười ác chiến. Tôi như sắp bốc hỏa, “bốp” một cái vào lưng anh, anh ho khan vài cái rồi cổ nhin cười.

Tôi chờ xem anh định nói gì, ai ngờ anh nhìn thẳng vào mắt tôi lại lặn ra cười như tên điên ấy. Tôi nổi đóa lên, bước xuống giường. Tôi giơ tay chỉ vào tên đang cười không thôi.

- Nhuận, anh thật quá đáng. Tiểu Mạc em đây thề hận anh suốt đời, vốn định sẽ tha lỗi nếu anh giúp em....giờ thì quên đi. Hừ! Em đi đổi mặt sinh tử đây.

Reng.....Reng.....Reng

Tiếng chuông điện thoại làm khẩu khí của tôi biến mất tăm, tôi tái mặt nhấp điện thoại nghe xem tình thế ra thành dạng gì rồi.

- Ha ha Susan, chị đây đang ngồi trong phòng khách nhà em. Vốn định lên phòng tìm nhưng nghĩ em nên xuống thì hơn.

- Hơ hơ....chị...em thật đang bận a.....chị thông cảm tha mạng tiểu nha đầu em một lần đi.....Sara đại nhân đại lượng.

-Ồ!!!!!!!!!! Nghe em xem ra đang khó xử, chị đây không ác gì, chỉ là vừa đặt bàn ở hai nhà hàng Pháp, một tiệm mì nhỏ, một bữa buffet hải sản, một suất kem miễn phí do anh chàng lúc tối mời, một.....

- Chị, chị nhắm ăn hết sao, chị không phải quái nhân chứ?

- Chị đây chính là quái nhân đó, chị ăn không hết mới kéo em đi cùng, hai người chẳng lẽ không ăn hết. Mỗi món cũng chừng một đĩa thôi mà.

- Hơ....hơ.....em thật không cố tình trốn về đâu.....chị em có việc gấp mà.....em thề....

- Việc gấp gì mà nửa đêm nửa hôm lạng mặt tăm, nếu em nói ở cùng một anh chàng nào đó may ra chị xem xét lại.....

- Thật?

- Ủ! Chị đây trước giờ se duyên cho người khác, nếu thật em ở một chỗ với nam nhân chị đây sẽ rời khỏi nhà em trong 1p

- Thì em vốn ở cùng nam nhân a!
- Ha ha.....chuyện cười này đáng cười lắm.....ha ha ha
- Em nói thật.
- Ai?
- Là....là....là....
- Là cái quái gì?

Tôi bị Hàn Nhuận chiếu tướng liên lúng túng không biết nói gì, nếu không có anh ở đây tôi thề sẽ mạnh miệng ” là ông xã em, anh ấy vừa đến hôm qua nên em phải về nhà.....” Còn giờ một chữ cũng đơ ra luôn, cứng hàm a!

Ầm.....ầm.....ầm

- Mở cửa, Susan, mở cửa chị xem nào. Nam nhân gì chứ, em muốn gạt chị đây chờ thêm vài kiếp nữa đi.
- Chết giờ làm sao, làm sao ?

Tôi liền chạy đến bên Hàn Nhuận kéo cánh tay anh, tôi nói nhỏ với anh một việc rồi kéo anh ra cửa. Hàn Nhuận mở cửa liền cười và xô một tràn tiếng Anh để giải thích với Sara.

Tôi đẩy nép sau lưng anh phút cuối mới lộ mặt ra, chị Sara làm quái gì cười tươi như hoa, liền đáp gọn một câu rồi mất tăm ” Ha ha ha, tôi thật làm phiền a. Susan chị về nhé, chiều chị ghé đến cửa hàng tìm em. Bye bye”

Hàn Nhuận đóng cửa tôi liền thở phào nhẹ nhõm, thật chẳng ra gì, ai đời mê trai như chị ấy lại cứ thấy em gái mình ở cùng một chàng liền lặn mất.

Tôi liền lấy túi xách và chìa khóa định rời đi, ai ngờ bị Hàn Nhuận buông một câu cứng người “Em quên vừa hứa gì rồi sao?”. Tôi đứng ở cửa quay lại nhìn anh cười cười ngây thơ

- Nhuận ca, em đây cấp bách mới phải nhờ đến anh. Hay anh xem như chưa nghe gì đi nhaha ha ha emem đi làm đây.....bye bye

Tôi nhanh chân chạy vọt khỏi phòng, tôi là người tráo trở nhất hành tinh rồi.

Ngồi trong cửa hàng mà cứ để đầu óc ở ngoài không gian nào rồi không biết. Nhờ may anh giận tôi thì làm sao? Ủa mà sao phải sợ anh giận? Nhưng mình đã hứa rồi còn gì. Đường đường là con gái lão đại kim nhà thiết kế nhiều người biết đến, thất hứa thì không hay cho lắm.

Làm.

Không làm.

Anh ấy hẳn không để tâm đâu.

Chắc không đâu.

Vậy thôi đi.

- Chị Susan!
- Hả....gì....ơ?
- Em gọi hoài sao chị không nghe? Chị không khỏe ở đâu?
- Không sao....không sao....em nói đi

.....

Thường cửa hàng nào của tôi cũng mở cửa từ 8h sáng đến 22h, nhưng tôi về nhà luôn vào 5h chiều. Đến tối nhân viên của tôi sẽ tự ra về.

Tôi cài đặt cho hệ thống ở tất cả chi nhánh, đến giờ sẽ tự mở và đóng cửa, vì có người giám sát nên không có trường hợp có kẻ lạ vào cửa hàng trước nhân viên.

Tôi vừa định lên xe liền nghe tiếng Sara phát ra từ quán cafe bên kia đường. Tôi đóng cửa xe rồi sang bên đó.

Quán cafe này nằm ở đây cũng từ rất lâu, chủ quán là chồng chưa cưới của Sara. Hai người được mọi người biết đến nhờ chiến tích 7 năm dài bên nhau. Nam nhân kia kinh doanh hệ thống quán bar và các hình thức kinh doanh nghiêng về thức uống.

Tôi gọi một ly nước thường uống ở đây rồi ngồi đợi “phỏng vấn”. Sara liên tục áp đảo tôi về những câu hỏi liên qua đến chàng trai sáng nay - Hàn Nhuận.

Tôi trả lời thành thật từng câu, chị ấy khoái chí mà ra đề nghị muốn cùng tôi và Hàn Nhuận đi ăn một bữa. Tôi đương nhiên từ chối như chưa từng từ chối, chị ấy cười gian phun ra một câu hăm dọa ” Không đi ăn chung thì chị em ta cùng nhau đi cũng tốt “. Tại hạ đây liền lên tiếng tiếp nhận lời mời hết sức ”chân thành” từ người chị ” hoàng gia ” đáng kính.

Tôi lái xe về nhà mà tâm trạng nửa vui nửa buồn, ôi trời sao mà mới vừa nghỉ ngơi sau bản thiết kế địa ngục kia thì lại bị.....haizzzz

Tôi đưa chìa khóa xe cho bác Tứ mang xe vào, tôi đi qua sảnh rồi bước về cầu thang bên trái, trên phòng khách xuất hiện bóng người mặc áo vest, chân vắt qua nhau nhằm nhì ly trà trong tay.

Vừa thấy tôi Dương Thạc chào một tiếng ” Susan đại sư tỷ ”, tôi hừ một cái rồi đi thẳng đến cuối hành lang.

Tôi thay bộ đồ thể thao màu vàng nhạt, quần ngắn cùng màu, áo ba lỗ trắng áo khoác dài tay. Mang đôi dép bằng vải bông vẫn thường đi trong nhà, hai ta dứt túi áo khoác ngang nhiên đi ra sảnh.

Dương Thạc cứ giữ bộ dạng cười cười gian manh thế nào ấy. Tôi ngồi lên thành sofa cạnh Hàn Nhuận.

- Chẳng hay sư tỷ đây thiết kế đến đâu rồi nhỉ?

- Một nét cũng chưa vẽ

- Hay thế! Chẳng hay Susan đây lại để Kì Băng dự tiệc bằng nội y ?!

- Người.....ta đây không chấp.....Kì Băng nhà ta sẽ không đi đâu hết.....mà có đi cũng không đến phiên người bình luận

- Thật đáng tiếc a! Nhưng tôi bảo trợ lý nói với cô ấy ” Đây là buổi tiệc quyết định ai làm chủ khu đất cho nên.....”

- Hừ.....gian manh

Tôi thiết tức chết, ai mà ngờ hần giờ thủ đoạn với con cháu ta như thế. Chỉ tội Tểu Băng tử không khỏi nhọc lòng.....kiếp nạn này ta sẽ giúp con vượt qua nhanh thôi.

Bỗng Hàn Nhuận kéo tôi xuống, tôi liền mất thế ngồi lên đùi anh, anh vòng tay ôm lấy tôi rồi lạnh mặt nói Dương Thạc đừng gây rối.

Tôi cũng chẳng hơi đâu ngo ngoạ, nghe ra thì biết Dương Thạc trực ở Pháp 3 tháng nay chỉ để quan sát tiểu bạch thỏ.

Thấy gương mặt anh ta có chút nghiêm túc tôi cảm thấy sự chân thành đâu đó nơi anh ta, vốn Dương Thạc không có điểm gì xấu chỉ là tôi ác cảm với anh ta vì dám làm Kì Băng nhà tôi như thế thôi.

Tôi tự đầu vào vai Hàn Nhuận nghe anh nói chuyện với Dương Thạc, thì ra tên họ Dương này mò đến tìm Hàn Nhuận gần nửa năm trước, khí thế hào hùng đến nỗi cư trú nhà họ Hàn từ sáng đến tối chỉ với mục đích tìm ra nơi ở của Kì Băng.

Đang tập trung nghe ngóng cuộc nói chuyện bỗng Hàn Nhuận cúi xuống nói nhỏ với tôi ” Em cũng muốn Kì Băng tìm được người tốt vậy giúp Dương Thạc một chút đi”, ánh mắt anh nhẹ nhàng và dịu dàng thấy phát mê. Tôi quay sang nhìn mặt tên Dương thiếu gia kia cười gian trá phán một câu

- Em không cảm thấy hai chữ “người tốt ” hợp để gán cho hần a!

Dương Thạc dường như không bị câu nói của tôi chọc tức liền khoai chí cười lớn, tôi nhăn mặt liền bị Hàn Nhuận đánh một phát vào mông, không đau như tôi nhăn mặt như làm nũng. Dương Thạc càng cười khoai chí.

- Đại tiểu thư ơi, tôi đây tốt với Kì Băng đủ hao tâm rồi, giờ kham luôn tiểu thư đây chỉ sợ Hàn sư huynh lại mất một sư muội a!

- Ta đây chỉ giúp người có thành ý , người.....không được rồi

- Thành ý thế nào mới xem là có?

- Phải.....đầu tư vào nhãn hiệu của ta.....hắc hắc.....người không rảnh đến độ đó đâu nhỉ?

- 100 nghìn, 50 triệu hay 2 tỉ USD cứ ra giá Dương Thạc tôi đây không nhỏ mọn

- Hừ, ta mới không cần, chỉ cần người hứa đối tốt với Kì Băng của ta là được.

- Không cần lo đó là nhiệm vụ hàng đầu của tôi mà.

- Tốt! Tôi nay sẽ thiết kế xong thôi.

Tôi thấy chứ, thấy thành ý nơi hần rất rõ, chỉ cần nhìn hần ra dáng đàn ông ngồi nói chuyện cách nghiêm túc tôi đều hiểu hết.

Tiểu Băng nhà ta tốt rồi, chỉ khổ cho ta đây chẳng biết làm quái gì để giải thích với Hàn Nhuận đây, hần giận nên mới trút gận lên mông lão nương ta đây.May mà chưa nở hoa đấy!

36. Chương 40

Dương Thạc ngồi một lúc liền ra về, lão nương ta bị Hàn Nhuận bế về phòng, ta ngoan ngoãn đến độ nép vào người anh.

Anh giận lên thì đáng sợ lắm đấy!

Nhưng ta đây nào có ý đầu.....chỉ là tình thế cấp bách bất quá ta xin lỗi một tiếng a!

Hàn Nhuận đặt tôi xuống giường, tôi ngồi xếp bằng lại, hai tay nắm chặt trong túi áo. Anh đứng trước mặt tôi im lặng chẳng nói gì, tôi thấy áy náy nên chỉ cúi gầm mặt chỉ sợ anh giận lại nói tôi là đồ thất hứa, vậy thì danh dự của tôi liền bị hạ bệ.

- Em vừa sáng hứa gì?

-.....

- Còn không chịu nói?!

- Em....em...em nói là được chứ gì?

- Thế nói anh nghe em hứa gì?

- Em....hứa....chỉ cần anh giúp em đuổi được Sara về....em sẽ.....sẽ.....

- Sẽ thế nào.....?

- Sẽ.....lập tức tha lỗi cho anh.....xóa hết luôn không tính chuyện cũ.....

Nói xong tôi chỉ biết xấu hổ không thôi! Cái gì mà tha thứ hết? Tôi sợ Sara để mức điên rồi, chỉ giúp chuyện nhỏ nhặt này thì xóa luôn chừng ấy lỗi trước giờ.....

Tôi thật muốn cắn lưỡi tự tử, đã vậy anh còn chơi trò nghiêm hình tra hỏi.....bức người quá rồi. Nghe thấy tiếng anh cười tôi còn mặt mũi nào xưng danh nữa chứ, anh vẫn im lặng như rằng chờ tôi nói tiếp điều anh muốn nghe.

- Cùng lắm.....em xin lỗi anhanh sẽ không chấp em chứ? Trước kia anh cũng nói em làm sai gì cũng không chấp em mà.....em xin lỗi thật đấy!

-.....

- Em....em sẽ khuyên Kì Băng mà.....

-.....

- Em cùng anh ăn tối nha! Hay em bảo Ý Nguyệt làm một bữa xin lỗi anh. Nhuận ca.....anh cần gì giận đứa nhỏ như em chứ.....phàm em cũng đâu muốn thế.....tình thế vốn là.....

- Một việc

- Một việc?

- Phải, chỉ cần em làm một việc nhỏ, sư huynh đây cứ nhiên không truy cứu.

- Tốt quá, anh nói đi, tiểu sư muội em tuy không còn cầm súng được nhưng nhất thiết phải vì anh mà làm việc kia a!

Tôi nghe yêu cầu của anh mà lòng bắn pháo hoa, một việc, một việc sẽ không bị truy cứu. Dù sao giữa tôi với anh ngoài chuyện Tina vừa trôi qua hai năm cái gì cũng đều không trở ngại.

Huống chị thứ nên giữa cũng mất luôn vì anh rồi, giờ còn gì mà không làm được nữa.....

Tôi nghe mà hăng hái bật dậy, hai áp lên lồng ngực anh, chân quỳ trên giường, miệng cười tươi hơn hoa đang nở, mắt thì chớp liên hồi chờ đợi anh nói một việc kia ra.

- Ừm.....

- Nói đi a! Em tuy không giỏi như anh nhưng vốn không việc gì làm khó được em. Anh không phải lo việc khó em không đáp ứng, chỉ cần anh không truy cứu em sẽ liều sống chết vì anh.

- Không cần tiền của, không cần tính mạng.....chỉ cần em gạt đầu.

- Gật, anh nói gì em cũng gật.....nhưng em không cưới anh.....trừ việc đó em đều gật đầu.

- Không kết hôn, không đám cưới, chỉ là.....

-.....

- Em xóa mấy cái qui định nhảm kia giúp anh đi, em đây đâu còn con nít mà nghĩ ra mấy thứ tầm phào hay thật.

Tôi như bị sét đánh ngang tai, chỉ xóa qui định thôi mà cứ ra vẻ ta đây nguy hiểm. Làm ngóng như điên ý, xóa thì xóa có gì bất ổn đâu.

Tôi ngồi lại tư thế áy náy vừa rồi, anh dường như thắc mắc tôi không đồng ý hay sao mà ra vẻ như vậy. Tôi lắc đầu một lúc mới dám nói lí nhí trong miệng ” 8h, qui định 8h giữ lại được không.....em...đó là thói quen rồi....”

Ai ngờ một khoảng lặng chợt mở ra, anh không trả lời gì hết tôi sợ anh giận nên cũng không nói tiếp.

Anh ngồi xuống cạnh tôi, kéo tôi ngã về phía anh. Tôi vẫn im lặng.....

- Anh đây chỉ muốn gần em một chút.....2 năm.....khoảng cách quá xa đi!

Anh ôm tôi một phút cũng không lơ đãng, kì thực tôi còn tưởng anh dùng điều kiện ép tôi cưới anh thì còn xem là bức cung.....nhưng ở gần anh thực rất ư là dễ.....anh ở gần tôi từ nhỏ.....dù cho chuyện kia tôi vẫn để bụng nhưng vẫn khùng điên mà bám lấy anh thôi.

Tôi ngồi lên đùi tay, tay ôm lấy người anh, đầu vùi vào ngực anh.....cứ thế này thôi.....để khoảng trống của tôi được lấp đầy trở lại.....lúc đó tôi sẽ dừng cả rồi xa anh.

Còn bây giờ....cho tôi gần anh một chút.....tôi rất sợ cô đơn.

Hai năm qua cuộc sống tôi người đời nhìn mà ao ước.....nhưng trên thực tế thì thế nào?

Mỗi ngày ngồi ở đây, căn phòng với bốn bức tường màu trắng, cánh cửa gỗ kiểu hoàng gia luôn chẳng khi nào hé mở.

Ngồi trên bàn làm việc, tay cầm bút chăm chú vẽ vờ trên trắng giấy trắng không đường kẻ.....anh đâu biết....mỗi lần ngồi thiết kế tôi lại khùng điên viết vụn tên anh trên những trang giấy.....có lần tôi viết một lúc hai chữ ” Hàn Nhuận” đầy trong sổ tay ở cửa hàng.

Anh cũng không biết, mỗi đêm khi rời nơi lộng lẫy xa hoa như tiệc rượu tôi vẫn thường mong anh sẽ lại đến bên tôi, bưng cho tôi khay đồ ăn, đưa tôi ly trà giải rượu, ôm lấy tôi vỗ về xua đi cơn nhưc đầu từ rượu.

Ngoài mặt tôi không bao giờ gặp ba mẹ anh, nhưng tôi đây rất muốn đứng trước mặt họ.....hỏi một câu thôi ” Nhuận ca khỏe chứ ạ,khi nào anh ấy đến đây?” nhưng làm sao tôi dám ở miệng....vì tôi đây là người dứt bỏ anh kia mà.....

Từ thời khắc anh giải thích rằng anh với Tina vốn không xả ra chuyện gì thì tôi tin.....tôi tin anh nói thế sẽ là thế.....nhưng tôi cố chấp lắm.....chỉ vì sự nông nổi.....vì câu nói đầy thâm tình của hai người hôm đó.....tôi miễn cưỡng rời bỏ hai năm chỉ để tránh xa cuộc sống mang tên anh.

Xin lỗi....

Xin lỗi anh.....người vì em mà chịu sự cô đơn dày xéo bao ngày.....

Em đây còn có con là niềm an ủi.....anh thì có gì.....khoảng trống đó có ai lấp đầy cho anh không?

Hay để em làm điều đó vì anh có được không? Em chỉ muốn ôm anh thế này.....dù mai đây hai ta không cùng lối đi thì xin cho em ích kỉ lần cuối.....cho em ở cạnh anh....gần một chút....em rất sợ cô đơn

Tôi không biết mình có khóc hay không, cũng không quan tâm mình ngủ qua mấy giờ, chỉ biết khi tỉnh lại.....anh vẫn ở đây....ở cạnh tôi....vây lấy tôi bởi hơi ấm từ anh.

Tôi vùi người mình chôn sâu vào người anh...hãy để tôi có lại cảm giác được bảo vệ....tôi sẽ lại mạnh mẽ như trước....

- Xin lỗi...Nhuận ca....Tiểu Mạc không yêu anh....

- Không cần, anh yêu em là đủ rồi

-.....

- Không khóc , em khóc anh đau lòng đấy....ngoan nào!

- Nhuận ca sẽ ở bên em phải không?

- Ừ

- Nhưng như thế là ích kỉ.....em không yêu anh....lại hay giận dỗi....còn hay bỏ anh một mình....sao có thể để anh mãi bên em như vậy được.

- Ngoan....anh nói rồi...anh không chấp đầu....được ở cạnh Mạc Mạc thêm một ngày là tốt rồi. Dù cho sáng ngày mai em lại chạy sang Anh, Nga hay Châu Phi anh đây vẫn đợi để được ở cạnh Mạc Mạc

-.....

Buổi tối sau khi ăn uống no nê cả nhà kéo nhau đến sảnh lớn vui chơi. Biệt thự chỉ có 3 tầng nhưng chiều rộng không cần bàn cãi.

Vào cửa chính là đại sảnh, đại sảnh để dùng cho tiệc tùng tiếp đón khách, hai cầu thang hai bên cửa chính tách thành hai khu nhưng chỉ tách đến 7 phòng đầu từ phòng thứ 8 trở đi giống như đường đi trong lâu đài cổ, hai bên là phòng ngủ.

Cuối dãy sẽ có một chiếc cầu thang, vừa lên tầng hai là nhà bếp, bàn ăn lớn và quầy rượu cổ điển. Phía ngoài là khu giải trí với các trò chơi như bi-da, bowling, phóng phi tiêu....., chiếc màn hình siêu to dùng để coi phim hay chơi game. Trung tâm đặt một bộ ghế sofa màu trắng đen xếp vuông góc cùng chiếc bàn làm bằng kính.

Tầng ba là sân thượng và hồ bơi, mái vòm điêu khắc chạm trổ, hai bên là kiểu hành lang màu trắng với nhiều thanh chắn nằm dọc, chỉ có bốn cột trụ lớn ở bốn góc. Tất cả đều bày trí theo hướng cổ điển nhưng vẫn đâu đó mang hơi hướng hiện đại hóa.

Cả nhà đang ở sảnh hai, lão đại papa đang cùng bác Tước đánh cờ, hai mẹ cùng nhau làm gì đó trong bếp, hai tiểu quý ngồi xem hoạt hình lại quay ra chơi gameboy.

Tôi và Hàn Nhuận đang kịch liệt tranh đấu. Tôi đây mà thua hẳn ta cái trò dờ hơi này thì thôi rồi. Hai người chúng tôi chơi bi-da từ nãy đến giờ, thua thì phạt rượu, Ý Nguyệt vừa học một khóa pha chế cấp tốc.....mà chỉ hơi ác là chị ấy pha chế theo trường hợp.

Ví như pha để thưởng thức thì thơm nồng không say, pha để tiếp người sành sỏi thì đặc biệt khác à nha, còn pha để phạt thì ác chiến không thôi.....

Thường ngày tôi vẫn hay dụ mấy tên sắc lang chơi vài trận kết quả bị chuốc say và bị tôi làm ô nhục thanh danh vào sáng hôm sau, giờ trò tí mà.

Còn hôm nay đúng là không sao chửi cũng là sao quả “tấn”, lúc nãy cơm ăn thì ít mà giờ rượu vào thì nhiều. Tầm ba trận, ba ly, nhưng một ly của Ý Nguyệt là ngang với 20 chai trong bar ý.

- Con đưa Mạc Mạc xuống dưới....ơ ơ...em ấy say quá rồi.

Hai mẹ ở trong vọng tiếng ra ” Con mau đưa nó về phòng đi, kéo loạn cả lên thì mất hình tượng với tụi nhỏ”

Ba tôi bên này liền reu ” Ấy! Vậy tìm được người chuốc say tiểu quý kia rồi! Sau này còn vênh váo được hay không?” Bác Tước chơi tôi thêm một câu hóc búa ” Giới lắm con trai, thế này thì nữ nhân nào không chết cho được a!”

Ha ha ha ha ha.....

Gi mà một trận cười rộ cả lên, hay lắm sao? Thắng vạn lần không ghi lại đi tuyên thệ một lần xuống cấp. Mấy người này thật.....

- Con a....ực...con làực.....không hề say....

- Đây....này...em cần thận một chút

- Tránh ra....Hàn Nhuận ôn dịch....ực...lão nương vì người mà bị sỉ....ực....

Tôi đẩy Hàn Nhuận ra rồi lão đảo về phòng, tiếng cười lại phát ra, lần này mấy người học còn chơi trò ” đuổi cùng giết tận”, nào là tôi thua rồi dối, tôi quen thắng không nhận thua, say quá làm càn.....

Xi....ta đây thua một mà thắng mười....hơi đâu chấp nhất.

Tôi loạng choạng bước xuống từng bậc thang, thật tôi không say.....nhưng sao một bậc bước liền hóa ra mười...

Ráng lắm chỉ được bậc thứ ba thì thiếu chút cấp cứu không kịp, may mà Hàn Nhuận nhanh chân lẹ tay. Anh rửa thâm liền vác luôn tôi lên vai, tôi la hét vùng vẫy đánh liên hồi vào lưng anh....“bốp, bốp” hai phát vào mông, đau chết tôi rồi.

Tôi như đứa trẻ ăn đòn lại đâm ra dỗi, tôi khóc nức nở nói anh lợi dụng ăn hiếp tôi, tôi cứ không yên mà miệng oai oái lên liền nhận thêm mấy phát vào mông.

Đau quá! Ác thật, người ta thân ngọc mình ngà mà. Tôi không loạn nữa nhưng vẫn khóc như điên, miệng lải nhải mắng anh.

“Trầm” cửa liền một phát bị đá văng, “trầm” đóng kín mít.....

“Phịch” tàn nhấn với nữ nhi thể mà coi được. Anh quăng tôi lên giường, tôi quơ quơ tay chỉ loạn chữi mắng tên thối nhà anh. Tôi đây không phải vật dụng tùy anh phát vào khi giận, rồi quăng đi không thương tình.

- Em còn làm loạn anh cho em tiêu đấy!

Tôi có nghe đấy, nghe lời cảnh báo nhưng lại không biết sức tàn phá của nó nên vẫn giữ tình trạng ” say mà làm loạn ” này.

Anh bỗng xoay người tôi lại liên hoàn phát vào mông tôi, lần này thì ra hoa gì luôn rồi. Tôi chồm dậy chui vào chăn hét to ” Anh làm sao mà cứ thích vũ phu như vậy.....cái mông yêu quý....ực....lão nương sẽ bảo vệ mi thật tốt a.....tên thối tha....em ghét anh a.....”

Tôi khóc nức nở trong chăn chẳng thèm để ý cái quái gì gọi là ” tình hình“, chừng hai ba phút sau Hàn Nhuận vỗ vỗ vào chăn xin lỗi tôi. Tôi còn khóc dữ dội hơn ” Anh biến chỗ khác chơi.....mông em còn phải ngồi hàng giờ để thiết kế...hu hu...hu....Kì Băng....ta đây có lỗi với người rồi.....không chừng người phải mặc nội y dự tiệc.....”

Hàn Nhuận quay hơn chong chóng, thái độ liên dịu dàng như dỗ trẻ, tôi đây đích thực là đứa trẻ đội lốt người thiếu nữ 22t. Anh sợ tôi đau nên hỏi đủ điều, anh bảo tôi làm cần nên anh định dẹp loạn hiện trường, còn nói nếu không chui ra chỉ sợ mông tôi không dùng được nữa.

37. Chương 41

Tôi nghe lời ngon tiếng ngọt thì xụi lơ, liền hé hé chăn ra, hai mắt đỏ ầu, nước mắt vẫn ngân đầy. Nhìn anh dịu dàng chết được, nam nhân kẻ, trúng là chế....mà không trúng không được...

Tôi quần chăn bò đến chỗ anh, hai tay ôm lấy cánh tay anh làm nũng, mỗi lần say cứ như con ngốc thể này mất mặt quá đi!

Nhưng phải biết thừa cơ mới được giảm án, tội uống rượu này hẳn phạt nặng. Anh nói chơi vui là được tôi liền nói luật xưa nay vậy không thì đừng động vào cái trò này. Anh có nói ” Khẩu khí giỏi nhĩ?! Say rồi quấy rối anh cho mông em nở hoa“, tôi vênh vảo ” Anh chuẩn bị lê léch là vừa”. Hậu quả ra như này.....

- Đau không?

-.....(gật đầu)

- Anh xem chút.

- Không!

- Không đánh, nhẹ tay nhẹ tay.....

- Dối a.....đau lắm! hít hít.....

- Ngoan, nhở sưng lên mà không bôi thuốc thì quăng luôn đấy!

- Hít....thật?

- Thật a!

Tôi ngoan ngoãn buông chăn ra, hai tay ôm anh cứng ngắc, thút thít như đứa con nít. Tay phì cười xoa đầu tôi rồi xem cái mông nở hoa gì.....

Anh nói chỉ đỏ chút thôi, sáng mai sẽ khỏi. Tôi ngây thơ hỏi có phải quăng luôn không, anh cười rồi véo mặt tôi bảo không cần quăng mất, sau này anh sẽ giữ cho mông không nở hoa.

Tôi gật đầu vài ba cái rồi ôm lấy anh, tự dưng anh đẩy tay tôi ra làm tôi hoảng như bị bỏ rơi liền khóc to nói anh không chịu thương tôi, muốn đuổi tôi đi.

- Em mà khóc nữa anh sẽ tự đuổi mình đi luôn không phiền em.
- Không.....không đâu.....Mặc Mặc muốn anh ở đây
- Anh lấy trà giải rượu cho em, có muốn sáng mai nhức đầu hay không?
-(lắc đầu)
- Thế mau buông anh ra nào!
-anh đi luôn thì thế nào?
- Thì gọi ba em bắt anh về.
- Ừ

Vỗ đầu tôi hai cái anh liền rời đi, tôi nằm cuộn người trên giường chờ cho cánh cửa lại mở ra lần nữa. Ai ngờ chưa kịp chờ anh về tôi đã ngủ chẳng biết trời đất.....

Sáng ra thấy Hàn Nhuận vẫn ngủ ngon lành tôi cũng không đánh thức anh, dù sao cả đêm anh lo cho tôi còn gì. Nhìn lại bộ váy ngủ trên người.....tên đại sắc lang.

Tôi vệ sinh xong xuôi mà anh vẫn chưa dậy, chắc anh mệt lắm nhỉ? May nhờ có anh mà tôi thấy ổn hơn so với những lúc uống say mà không anh.

Thay bộ quần áo giống hôm qua rồi ngồi vào bàn làm việc, sáng tôi mặc đồ thể thao tối mới thay đồ ngủ. Đồ thể thao đều giống nhau, chỉ phân màu sắc hay ngắn dài.

Tôi về với một lúc liền bị Sara gọi, chị ấy bảo chiều này mà không đi thì bảo trọng long thể. Tôi mà không đi thì nhất định chỗ nào đó trong não bộ có mà chạm mạch.

Nhìn thấy đồng hồ trên điện thoại điểm 9h, quay sang Hàn Nhuận vẫn vậy.....tôi có chút lo lắng liền leo lên giường ngồi cạnh anh. Hơi thở anh nóng rực, có phần không ổn định, trán lấm tấm mồ hôi....anh sốt rồi.

- Nhuận ca....dậy đi..anh không ổn rồi, em lấy xe đưa anh đến bệnh viện.
-Anh không sao, nằm chút sẽ khỏe nhanh thôi.

Anh còn cười được thì hay rồi, tôi đây nghe câu " anh không sao" mà như ngồi trên đống lửa đây này. Anh có mà không sao, không sao, anh là cái đồ đại nghịch....

Lúc bác sĩ rời đi mặt anh còn cười tươi lắm cơ. Thấy mà muốn đập phát cho chết luôn.

Bác sĩ nói anh chỉ sốt thường, truyền nước xong ăn uống bổ một chút, uống thuốc đúng giờ hẳn sẽ không phải lo.

Tôi giận tới mặt đứng khoanh tay nhìn anh, anh vẫy vài cái ý bảo tôi lại gần một chút. Tôi ngồi hẳn lên giường xếp bằng hai chân nhìn anh chằm chằm, ai bảo tôi sốt mà cứ ôm lấy tôi ngủ làm gì, cho biết mùi, thích làm sắc lang quá ha.

- Sao thế?
-
- Anh thật rất khỏe, nhìn em mới thật giống người có bệnh đấy.
- Tốt! Khẩu khí nghe rất hùng hồn. Lão nương đây thấy người khỏe mạnh thế kia liền nghĩ có nên đến cửa hàng hay không.
- Ấy....đầu sao đau thế nhỉ?
- Xảo ngôn, ngốc tử

Tôi trừng mắt với ai một cái, thấy anh chịu im cái miệng mạnh mẽ ra oai mới rời đi. Mẹ tôi nói khi bệnh ăn cháo thịt bò rất tốt. Tôi cũng thường nấu cho hai bé con nên cũng không khó gì. Tôi nấu hơi loãng một chút, sẵn nấu một nồi gà hầm táo đỏ, bổ thế này được rồi chứ nhỉ?

Tôi định quay ra lấy chút sữa để khuấy một ly cho Hàn Nhuận liền bắt gặp ánh mắt dò xét của đám người ngoài kia. Từ Ý Nguyệt đến hai tiểu yêu, bốn vị tiền bối, ai nấy nhìn tôi như bắt gặp sao hỏa va vào trái đất, người biến thành quỷ.

Tôi tay bưng cả khối đồ ăn nặng nề có hơi chút lo lắng, nhờ may không cẩn thận mà làm rơi thì ở đó mà nấu cho vui vẻ.

Tôi đập một cước liền thấy ngay kết quả, hảo, cửa này không thay thì có ngày rơi vào đầu không hay a!

Tôi để khay đồ ăn xuống, đỡ Hàn Nhuận ngồi dậy, phán anh một bản án tử hình là phải ăn cho hết tất cả.

Chưa thấy ai bị bức đến khóc không được chỉ cười suốt như anh.

Cháo, canh gà 3 món, sữa, trà giải nhiệt. Tôi thấy mình bị nhiễm tính áp bức bao tử thay người như Sara rồi.

- Ăn được chứ?

- Em nấu?

- Không! Em ngồi đợi hai mẹ nấu, chỉ việc bưng thôi a!

- Sao tay nghề hai mẹ ngày càng kém thế không biết?

- Hả?! Em xem...

Thật rất vừa miệng a! Tôi đây thật muốn lăn ra bệnh, nhìn mặt anh gian tà không thôi. Nào như anh nói, thật rất ngon mà, hay anh sốt đến mất luôn vị giác rồi?

Tôi định ra ngoài liền bị anh bắt lấy tay, có chút đau rất tôi liền khẽ kêu rồi rút tay về. Mặt anh nhăn nhó tôi liền nói có việc cần làm rồi đi nhanh về phía cửa.

- Em bị làm sao?

- Ha ha em bưng lên chỉ bị.....

-.....

- Ấy anh làm gì vậy a! Không được, anh còn chưa khỏi bệnh.

Tôi thấy anh lật chần ra định rút luôn tiêm truyền nước vội chạy đến ngăn anh lại. Cái tên đại ngốc này, tôi đây thương tình anh bệnh nên không dạy cho anh biết tay được.

Anh nhìn tôi sắc mặt không chút ánh dương, anh kéo bàn tay đang ửng đỏ do bị bỏng, chỉ lúc nãy loay hoay tứ phía nên bỏng chút thôi, nhẹ mà.

- Đau không?

- Có gì đâu chứ, cũng không phải chưa từng bị, cẩn thận chút sẽ không sao.

Anh xoa xoa tay tôi, không đau rồi, có anh sẽ lại không đau.

Tôi bảo anh mau ăn hết không sẽ nguội thì tôi lại phải bưng đi bưng lại lần nữa. Anh còn giống con nít hơn tôi, chỉ nghe lời ngọt. Ngốc tử, xem người còn bệnh thêm lần nào nữa lão nương phan thay người.

Đợi anh nằm xuống ngủ tôi mới dọn dẹp chén bát, tôi ngồi trên quầy bar để Ý Nguyệt bôi thuốc, thuốc quái gì mỗi lần bôi là như mất đi nửa cái mạng.

May là Hàn Nhuận chỉ thấy một phần bàn tay thôi.....tôi cũng rất thường xuyên bị bỏng, vì phải chăm sóc hai bé con nên khó tránh chuyện bếp núc.

Tôi đây cực hình khó thoát mà đám người ngồi kia hả hê vui chơi, khá khen cho cuộc đời Lâm Tiểu Mặc.

Hàn Nhuận ngủ cả buổi trưa, tôi thì ôm mình đầy thương tích luyện bi-da. Liền một hồi chuông reo như điên, ảo não nhắc mấy liền nghe tiếng oanh tạc dữ dội.

- Em nghe

- Này sao chưa thấy em ghé qua cửa hàng nữa? Còn nhớ cuộc hẹn tối nay không đấy? Chết ở xó nào rồi?
- Em nghĩ bữa cơm nên dời lại sau đi chị. Nam nhân của em không ổn rồi, bệnh liệt giường....
- Hả, sao lại bệnh lúc này a! Chị phải qua xem mới được, bằng không chị ăn cơm nhà em cũng tốt.
- Vậy em kêu người chuẩn bị, chị chắc sẽ đến chứ?
- Ừ đến chứ!

Tôi mệt mỏi quăng điện thoại lên sofa tay cầm cây cơ đứng vào thế, mệt mỏi thật, hiện giờ chẳng hiểu cái lí do gì làm tôi đang rất không có tâm trạng a!

Tôi nhờ Ý Nguyệt làm vài ba ly đồ uống, thật thì cái bà chị này rất khá. Chỉ mỗi khiếm khuyết không thể giao tiếp ngoài ra không có chỗ nào tệ hại, chỉ cần học một chút chị ấy cũng có thể tự như một người rất sành bộ môn nào đó .

Hai đứa nhỏ chắc cũng đang ngủ, hai mẹ không biết đã đi đâu rồi, còn hai lão tiên bối ngồi thưởng thức thú vui từ rượu và bộ phim siêu phẩm về thể hành động.

Tôi chống cây cơ một bên, cạn hết một ly Băng phách liền nghe ai đó gọi một ly Sương trong nắng tôi đây cũng chẳng quan tâm. Nào ngờ bị ai đó phía sau tóm lấy đặt mình ngồi lên mặt bàn bi-da. Chỉ có chút giật mình nên mới hét một tiếng, ba tôi và bác Tước liền quay lại, thấy cảnh tôi bị đặt lên bàn bên hông là bàn tay Hàn Nhuận mỗi người đều ho một cái.

Lúc định thần lại tôi liên tục hỏi anh thấy chỗ nào không khỏe, tôi thấy anh có phần khởi sắc hơn liền gọi Ý Nguyệt lấy nhiệt kế cho mình, đo xong nhiệt độ thấy anh đã ổn mới thở phào một cái.

- Anh không được uống, mới vừa khỏe không nên đâu.
- Anh rất khỏe.
- Không được.....!

Tôi thấy anh nâng ly rượu lên mới ngăn lại, thấy tôi nhăn mặt anh cười cười rồi đặt ly rượu xuống. Tôi định nhảy xuống đất liền bị anh giữ lại, anh nâng bàn tay đã được bôi thuốc hồi nhỏ, tôi chỉ lắc đầu.

- Tối Sara đến nhà mình ăn cơm, đáng lí chị ấy mời hai chúng ta ra ngoài ăn nhưng anh không khỏe chị ấy muốn đến thăm.
- Ừ.
- Anh đói không ăn chút gì nhé?
- Không đói, anh vẫn còn no.
- Vậy anh ngồi bên kia nghỉ chút đi, anh mới khỏi bệnh thôi, không khéo lại bệnh nặng hơn.

Bỗng dưng anh nở nụ cười rồi hôn lên mặt tôi, gương mặt chết được! Tôi đánh mạnh anh một cái liền nghe thấy tiếng hai đứa nhỏ, thấy hai chúng tôi đang làm gì đó hai đứa nó chạy ủa tới, Hàn Nhuận bế hai đứa nó lên ngồi lên đùi tôi.

Bốn người chúng tôi vừa nói vừa cười, chốc tôi lại dụ dỗ hai đứa nó chọc tức ông ngoại, hai đứa nhỏ này rất ranh ma đấy, nghe thấy trò vui liền hứng khởi lên. Bình thường mỗi khi chọc ba tôi chúng đều được một pha rượt đuổi cười hả hê.

Tôi nghe Tiểu Lâm đồng dạng phát biểu " Sao không thấy ông ngoại đưa xe nữa ta!" Tiểu Kỳ hòa theo " Đúng đúng! Chắc không đưa lại dady và ông nội nên giờ mới phải ngồi xem người khác đưa ". Tôi che miệng cười đợi xem phản ứng của ba tôi thế nào.

- Hai tiểu quý, nghe lời mammy chọc ông ngoại phải không? Muốn đi tàu lượn rồi phải không?

Thấy ba tôi đứng dậy chúng cuống cuống bảo Hàn Nhuận thả chúng xuống, xuống được dưới đất chúng chạy đến đến trước mặt ba tôi làm vài động tác khiêu khích. Chốc lát cả gian phòng nào nhiệt hẳn, tôi đây khó tránh số phận bị liên lụy, chủ mưu vẫn phải chịu phạt.

- Tiểu Hàn ta đây bắt bọn trẻ, kẻ chủ mưu tùy con xử trí.

Nhìn ánh mắt mang ý cười của anh tôi muốn toát cả mồ hôi ra, tôi cười cười lắc đầu. Anh không hưởng ứng yêu cầu của tôi mà còn tiếp tay cho ba tôi. Anh liền vác tôi lên vai quay vài vòng làm đầu tôi choáng hết chỗ nói, tôi đánh đánh vào lưng anh chửi rủa.

Từ cầu thang truyền đến tiếng hai mẹ, thấy cả phòng náo loạn liền hỏi có chuyện gì xảy ra. Thấy cứ tình về hai đứa nhỏ chạy ừa ra nấp sau lưng bà nội bà ngoại.

Tôi đây thật muốn thoát thân nhưng chẳng thể làm gì, ngay sau đó liền bị thả xuống sofa, choáng cả lên mà tôi vẫn cười ha hả.

Thấy ổn hơn tôi mới thấy Hàn Nhuận khoanh tay ngồi trên bàn bi-da, tôi đây hùng hổ đứng dậy chống nạnh chỉ thẳng vào tên khốn kiếp anh đây

- Giỏi lắm Hàn Nhuận! Lão nương đây cho người chuyển hộ khẩu ra hành lang.

Nghe tôi nói anh liền nhăn mặt, tôi nhảy xuống đất định ra giúp mẹ mang đồ vừa mua về thì nghe tiếng Hàn Nhuận sau lưng than đau đầu. Tôi liền chạy đến xem anh thế nào, ai ngờ anh chơi trò dụ dỗ liền bắt lấy tôi.

- Gian xảo.

- Xem em chạy đi đâu nữa.

- Không chạy, nhưng anh đừng mong bước vào cửa phòng tối nay. Hừ!

- Dám?

- Sao không?!

Tôi trừng mắt với anh rồi quay vào bếp, tôi giúp mẹ chuẩn bị một chút. Tôi mang khăn trải bàn ra, xếp dụng cụ ăn ngay ngắn, lấy hoa ra cắm vào bình.

Bỗng dưng từ phía sau có một ai đó vòng tay ôm lấy tôi, khỏi nhìn cũng biết sư huynh lại giở trò năn nỉ.

Tôi bận tối mắt lo trang trí bàn ăn, anh lẻo đẻo phía sau lải nhải cả buổi, máu xông đến não tôi đập dao nữa xuống bàn quay đi một mạch.

Thấy tôi giận thật anh chạy theo sau xin lỗi khi thế, tôi bước vào phòng định đóng cửa cái “rầm” thì chỉ nghe cái “á”.

Đầu Hàn Nhuận đập thẳng vào cánh cửa gỗ, ôm trán đi vào phòng. Anh ngồi trên giường than thở tựa lư, tôi thấy anh có vẻ không ổn liền lại xem.

- Mở tay ra!

- Thôi đi..

- Em xem chút thôi!

- Không sao mà....

- Không sao thì mở tay ra, mở tay ra Mạc Mạc không giận anh nữa.

- Thật?

- Thật, thật, mau em xem xem

Anh vui vẻ mở tay ra.....chết tiết! Anh có bị quái gì đâu. Quên là anh thân thủ không tệ chẳng lẽ không né được cánh cửa bự chẳng kia. Tôi lúc nào cũng để bị lừa, tức đến tui thân luôn, tôi ngồi xuống mặt ủ rũ.

38. Chương 42

- Mạc Mạc, đã bảo không giận rồi nha!

-.....

- Xem nào, cười cho anh xem

- Cười cái con khỉ ấy!

- Sao lại cáu nữa rồi?! Sư huynh tạ lỗi được không?

- Không được! Anh lỗi nhiều như thế tạ biết khi nào mới xong.

- Em muốn khi nào xong?

- Đừng.....phải giúp mẹ nữa.....không được.....

- Một chút thôi.....yên nào!

Anh chậm rãi ghé sát khuôn mặt đang đỏ bừng của tôi, hơi thở tôi dần chỉ để lại mùi hương của anh....2 năm.....môi chạm môi.....cảm giác xa lạ.....chỉ tưởng chừng lần đầu tiên....

Bờ môi anh.....hơi thở anh.....quá lâu rồi....

Tôi dường như đang chờ đợi từ anh điều gì đó chẳng?

Tôi ôm lấy anh cuốn mình trong khoảnh khắc gần như ngạt thở....sai lầm....sai lầm lớn nhất của tôi chính là....dù cho anh làm trái tim này tan nát chẳng thể lành lại nữa.....thì chỉ khi ở cạnh anh....trái tim tôi liền tìm về vị trí ban đầu.

Nhận thấy sự đầu hàng vô điều kiện của tôi, ngay lập tức anh tiến công, chiếc lưỡi nóng rực....ấm ướt cuốn lấy lưỡi tôi....

Sau nụ hôn tưởng chừng cướp đi hơi thở cuối cùng của tôi....

Anh ôm chặt lấy tôi.....cả hai đều thở mạnh.....

- Anh hứa, sẽ không làm tiểu Mạc Mạc buồn nữa.....xin em.....đừng rời xa anh thêm phút giây nào nữa.....2 năm quá đủ rồi.

- Phải xem thành ý của anh thế nào.

- Tốt! Anh rất có thành ý .

Tôi kéo anh ra ngoài, anh mà còn ở đây nữa sẽ sinh lòng tà. Chúng tôi trở lại tầng trên, ai nấy đều hướng mắt về hai người bọn tôi, môi chúng tôi đều đỏ hết cả.

Tôi liếc anh một cái rồi đi đến làm việc dang dở, anh vẫn bám lấy tôi. Thành ý của anh thật nhiều, nhiều đến độ dư thừa, đâm ra vướng bận.

Tôi quát anh một tiếng, bảo anh không ngồi yên chỗ nào đó thì đừng trách. Anh ngoan ngoãn đến quầy bar ngồi đó. Ngồi đó nhưng mắt thì hướng đi đâu đấy!

Tôi sắp xếp xong bàn ăn liền quay ra hỏi bọn trẻ đói chưa, muốn ăn trước không? Hai đứa xem ra rất vui vẻ nên đều lắc đầu.

Tôi hỏi hai mẹ cần giúp không liền bị bán móc câu ” Thôi thôi con đi mà lo cho bệnh nhân của con, mẹ đây có Ý Nguyệt giúp là ổn rồi, vướng bận tay chân lại hỏng thêm”

Tên thối tha kia nghe thấy tiếng viện binh liền khoái chí ” Phải, mẹ Lâm nói chí phải, em lại đây ngồi đi. Tới lui không mệt sao?”

Tôi hừ mạnh, vợ lấy ly rượu trên quầy đi đến sofa ngồi. Tên kia cũng theo ngồi cạnh, điên thật, nhà này loạn hết rồi, ai cũng quay mặt với lão nương.

- Buông tay ra! Cút xa một chút.

- Không, ở với bà xã anh có gì sai?

- Đẹp đẹp...

- Nhăn nhó xấu thế!

- Xấu thì đừng có mà nhìn.

Anh ôm tôi lay lay, cái tên ôn dịch, chết bầm. Lão nương đây bị hạ bệ cũng tại nhà người, người cả gan gọi tiếng “bà xã” kia thì dùng gan đó cuốn gói chẵn ra phòng khách mà ngủ đi.

Nhìn đồng hồ vừa điểm 7h hẳn Sara cũng sắp đến rồi.

Hôm nay cả nhà rất vui, nói cười vui vẻ, còn chơi đủ trò. Lúc tối Sara với tôi bày ra trò cũ, tù xì uống rượu. Hàn Nhuận liền ngăn tôi, tôi liếc anh rồi nâng ly cạn một hơi.

Tàn tiệc mọi người ra về tôi vẫn tỉnh táo, tôi vừa định rửa chén liền bị ngăn lại. Tay tôi chưa khởi nên không được ngâm nước.

Tôi ngồi buồn chẳng biết làm gì liền nghĩ trò chơi cho thỏa.

Uống chừng hết hai ly rượu tôi mới nhớ đến cái hồ bơi tầng trên. Nhân lúc không ai để ý tôi lên chạy lên tầng trên, đi hết dãy hành lang ra phía ngoài gió chợt ủa vào người tôi.

Hồ bơi được chiếu sáng nhờ ánh đèn hai bên thành hồ, đầu tôi lâng lâng nhưng vẫn ổn. Tôi đưa hai chân xuống vùng nước xanh dờn, hai chân khua nước, nước càng động mặt hồ càng lấp lánh.

Tôi nghe tiếng Hàn Nhuận vọng ra từ hành lang, tôi liền nấp vào một bên tường, anh vừa bước ra phần gạch toàn sỏi trắng liền bị tôi tóm lấy từ phía sau.

Nghe tiếng tôi cười ha hả anh liền hỏi ” Em say?”. Tôi chu môi lắc đầu túm lấy cổ áo khoác của anh, anh bị tôi tấn công bất ngờ có chút ngạc nhiên sau đó liền ôm lấy tôi hôn trả.

Tôi lừa anh lùi về phía thành hồ liền đẩy mạnh anh xuống nước, tôi ngốc đến độ quên rằng anh vẫn giữ lấy tôi nên.....“ùm”.....cả hai rơi xuống hồ bơi, tôi cười vui vẻ sau đó ôm lấy anh.

Đứng giữa dòng nước lạnh lẽo tôi lại cảm thấy ấm áp, từng ánh sáng lấp lánh phản chiếu hình ảnh hiện tại.....tôi ôm lấy thắt lưng anh, tựa đầu vào ngực anh.....tôi thích cảm giác này...

- Yên nhé! Để em thế này....một lúc thôi.

- Ừ

- Em có rất nhiều niềm vui....nhưng chưa từng trọn vẹn....

-.....

- Hôm trước Kì Kì gọi điện chúc em thành công, em vui lắm.....nhưng em thấy thiếu đi lời chúc của một ai đó.....nó làm em cảm thấy mình mất một nửa niềm vui....

- Mạc Mạc.....

- Em rất ổn.....anh hãy cứ như thế này.....đứng yên một chỗ thôi.....để em ngu ngốc giữ lấy anh. Anh biết không, chỉ cần anh ở gần em thế này....dù cho anh đã phạm bất cứ lỗi lầm nào....em vẫn sẽ đứng đưng như chưa có gì....em chỉ cần anh....anh là một nửa cuộc sống của em.

-.....

- Ở London, em luôn nhớ một người nào đó....vì em mà hy sinh....vì em mà làm tất cả....nhưng cuối cùng chỉ được em xem như anh trai. Hai năm, hai năm vừa qua.....em có vô số người theo đuổi....em vẫn có thể cùng họ ăn bữa cơm....kính ly rượu....nhưng không tài nào chấp nhận được họ. Họ thật rất giàu, rất điển trai.....nhưng sao em vẫn thấy không bằng sư huynh của em nhỉ?

-.....

- Ha ha ha, hôm nay em rất vui nha! Tâm trạng rất tốt! Anh biết vì sao không ? Làm sao anh biết được, vì....hôm nay có một người ở cạnh em....là anh. Người làm em giận rồi sau đó sẽ năn nỉ hết lời....người ăn đồ em nấu vẫn dám hỏi ai nấu mà khó ăn.....người vì em mà sốt vào sáng sớm....người làm cặp mông xin xấn của em nở hoa....chính anh. Chỉ có anh mới có thể ở đầu đó lặng lẽ chờ ngày em quay về....chờ đến khi em nhiệt tình chấp nhận tình cảm của anh....Hàn Nhuận....Nhuận ca...Nhuận.....ca.....

- Mạc Mạc?

-.....

- Ngốc, sao lại ngủ lúc tỏ tình với người khác chứ?....Ngoan, anh đây vì em là chờ đợi, vì em mà ở lại đây....dù cho em lại biến mất thêm vài năm nữa anh cũng nguyện....dù cho Mạc Mạc không nói yêu anh.....anh vẫn mãi yêu em.....em là cuộc sống của anh.....là người của riêng Hàn Nhuận anh đây....đừng nói yêu anhhãy để anh nghe thấy điều đó từ trái tim em.... bà xã nhỏ của anh....người vợ bướng bỉnh....cô nhóc sát thủ chuyên đi làm loạn.....Hàn Nhuận anh chỉ yêu mỗi mình Lâm Tiểu Mạc em....nhớ nhé.....ngủ ngon bà xã nhỏ....

♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪

- Ừm.....

- Dậy nào bà xã, không ăn sáng sẽ trễ giờ đến cửa hàng.

- Ừm....mấy giờ....?

- 7h30 rồi dậy mau!

- Hơ hơ.....dậy rồi này....

- Tốt! 10p nữa em mà chưa có mặt ở bàn ăn anh cho mông em nở hoa.

- Biết.....rồiiiiiiiiiii

Tôi dụi dụi mắt đi vào phòng tắm, vừa đánh răng mắt vẫn nhắm.....rửa mặt xong liền đi thay đồ.....lấy bộ váy lụa hai dây màu xanh nhạt và đôi giày sandal ra.

Đóng cửa tủ liền thấy một thân ảnh phản chiếu trong gương.....quái gì thế này?

Chỉ mặc quần lót.....trên bầu ngực chỉ toàn vết hôn.....

- Hàn Nhuận!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi phải khoác thêm chiếc áo vest ở ngoài, may mà tôi mang giày sandal để đẹp không thì sàn nhà cũng phải hỏng.

Tóc buộc cao kiểu đuôi ngựa, tay mang giỏ tay cầm chiếc điện thoại dậm từng bước lên tầng trên. Mọi người đang ngồi ăn sáng vui vẻ thấy tôi có chút không ổn liền ngừng ra.

Tôi hừ mạnh đi vào bếp lấy đồ ăn rồi đi một mạch xuống nhà, phía sau vang tiếng Hàn Nhuận tôi tiếp tục đi không thèm nghe anh gọi tên.

Xe dừng ở cửa chính, bác Tứ đưa chìa khóa tôi liền chộp lấy leo lên xe, Hàn Nhuận đứng phía ngoài đập vào cửa xe tôi chẳng màng liền phóng xe lao ra khỏi đó.

Trưa tôi không thèm về ăn cơm, hôm nay 6h tôi mới quay về, phòng khách chỉ có bóng Hàn Nhuận, thấy tôi anh liền bật dậy đi theo sau.

- Em sao vậy? Anh làm gì sai?

-.....

- Em cứ thế anh đây rất muốn đập đầu chết a!

- Vậy chết nhanh một chút

” Rầm”

Tôi rửa mặt rồi thay bộ đồ ngắn, vừa bước ra cửa anh liền như phóng viên tới tấp hỏi, không ngừng theo đuổi mục tiêu và chủ ý.

Tôi vào bếp lấy ly rót chút chút nước ép rồi quay ra sofa ở Sảnh giải trí anh ngồi bên cạnh ra sức năn nỉ mặc cho mọi người đang cười trên anh.

- Anh giữ chút hình tượng đi.
- Em giận thì cái hình tượng gì có giữ không cũng chẳng quan trọng
- Ngốc tử.
- Mạc Mạc.....anh làm gì mà em như thế? Anh thề không làm gì em cả.
- Chắc?
- Chắc chắn mà.....hôm qua đưa em về phòng ngủ đến sáng có làm gì em đâu chứ?
- Vậy anh nói xem mấy cái.....

Tôi vừa đập bàn đứng dậy hét lên thì bao nhiêu cặp mắt dồn vào chủ tọa là tôi đây. Tôi nuốt trở lại cục tức chưa kịp giải quyết, cầm lấy ly nước đến quầy bar.

Tôi đập bàn kêu một lúc 20 ly rượi phạt các loại. Hàn Nhuận và đám người kia trở mắt nhìn, Ý Nguyệt đứng pha chế từng ly mà tròn xoe mắt.

- Tiểu Hàn nhà chúng ta thật khó thoát ông à!
- Con gái, lão đại ta đây không chịu tới 5 ly đâu, con kêu nhiều thế liệu có uống đến chết không?
- Ông bạn chớ lo, tôi đây sợ Tiểu Mạc không đi nhưng Tiểu Hàn nhà tôi có một vé cấp cứu chờ sẵn a!
- Ba người đừng có mà rồi lên thế, theo như tình hình này.....tôi lấy thân phận mẹ con bé mà phán.....20 ly cạn sạch.....

“Không phải chứ? ” ba người còn lại nghe mẹ tôi nói liền đồng thanh rồi chuyển mắt về phía tôi, tôi liền phóng cho mỗi người một viên đạn từ mắt mình. Bốn người cười đơ rồi làm bộ tiếp tục nói chuyện tầm phào.

Tôi vừa cạn 3 ly Hàn Nhuận liền ngăn lại, tôi phun một câu anh liền khựng người ” Anh chắc uống hết 17 ly không say? ”

- Bà xã đại nhân, anh xin lỗi em mà.....không làm em giận nữa mà.....anh đây biết sai rồi a!
- Anh sai gì?
- Anh....anh....
- Thôi đi!
- Đừng uống....anh nói, anh nói.....

-.....

- Anh sai.....anh đây không nên thừa nước đục thả câu.....

Ha ha ha ha ha. Ai này nghe thấy đều cười nghiêng cười ngã, tôi trừng mắt một cái không khí liền như cũ. Tôi nhìn anh một lúc mới buông ly rượu trong tay xuống, tôi quay lại phòng, anh cũng theo vào trong.

Tôi nằm trên giường nhắm mắt lại, anh ngồi cạnh vẫn thao thao bất tuyệt ” Anh biết sai rồi....vợ...bà xã....sư muội.....tha anh lần này đi”

Tôi đập giường ngồi chồm dậy, chỉ thẳng vào anh tuông một trận luận văn.....

- Rồi rồi....anh sai...anh sai.....giận thì đánh anh đi...đừng như vậy....
- Anh....anh....chính là....sao có thể ăn “đậu hủ” người khác như thế chứ?

“Ồa” tôi liền nước mắt xối xả, miệng lẩm bẩm trách mắng anh. Anh thật rất quá đáng, tôi đây sao cứ để người khác tự tiện thế chứ? Bất công lắm đó!

Anh ôm tôi vào lòng ra sức dỗ dành ” Ngoan.....đừng khóc.....anh sẽ đau lòng lắm.”

- Anh..hít....anh phải tạ lỗi mới được.....hít hít

- Tạ tạ, em muốn anh tạ thế nào cũng được, ngoan, không khóc nữa.....

- Hôn em!

- Được được.

- Không phải thế!

- Thì thế nào?

- Như tôi qua đây! Có hôn không a.....

- Được được.

Ha ha ha thế là bại dưới tay sư muội rồi a!

39. Chương 43 - Đại Kết Cục >> Chỉ Một Lần Duy Nhất

Ngày nắng anh sẽ đi cùng em.

Từ lúc Hàn Nhuận sợ trò khóc ầm khóc ì của bạn Lâm nhà ta thì bạn Lâm lên mặt thấy rõ. Sáng phải tự tay làm đồ ăn, đưa đón đúng giờ, con đi học về phải để chúng sang phòng chơi với cô.....

Hàn sư huynh đang yếu thế trong mắt bà xã nhà mình, lại thêm hai tiểu quý càng lớn càng bám mẹ không rời khiến anh đây muốn chút thời gian riêng tư với tiểu sư muội cũng chẳng biết tìm đâu ra.

Từ ngày biết Kì Băng thích chơi cùng bọn trẻ Hàn Nhuận anh liền bày kế sách, hể mỗi lúc biết Kì Băng rồi anh liền huy động lực lượng để tìm cách tách rời bà xã mình khỏi bọn trẻ.

Hàn Nhuận cùng Lâm Tiểu Mặc chỉ đăng kí kết hôn để được công nhận là của nhau và không hề diễn ra một buổi lễ nào.

Sau buổi tối chiến đấu cùng mấy bản vẽ chết dịch, Lâm Tiểu Mặc liền ngủ bù liên tục 3 tiếng. Phàm thấy bà xã như thế Hàn Nhuận anh sao đành lòng chứ?

Vẫn như mọi ngày Tiểu Mặc dậy lúc 8h, đồ ăn đã được để sẵn trên bàn. Cô bước vào phòng tắm vệ sinh hết 20 phút, bước ra với đầu tóc ướt mượt và một chiếc khăn tắm quấn lấy thân thể trắng mịn.

Vừa bưng ly sữa uống một hớp liền bị tên háo sắc nào đó bắt lấy, cô chưa phun hết sữa ra ngoài vẫn còn rất may đó.

- Bà xã, anh đói bụng

- Nha! Anh chưa ăn sáng? Ngồi ăn cùng em luôn đi

- Anh thật vẫn chưa ăn sáng.....nhưng không muốn ăn mấy thứ này.....

Nghe mùi dục vọng đâu đây. Tiểu Mặc đặt ly sữa xuống khay chẳng thèm ăn sáng mà đi đến tủ quần áo lấy đồ thay.

Hàn Nhuận sao có thể để con mồi trốn thoát dễ dàng như vậy, anh liền ôm lấy bà xã cùng ngã xuống giường. Anh dùng chiêu cũ, ngồi lên người cô hai tay cù lét vào hông cô.

Tiểu Mặc cười dữ dội, sự vùng vẫy không thể mang cô thoát khỏi đại sắc lang mà còn làm tình hình thuận lợi cho tên kia hơn. Khăn tắm bỗng rơi ra làm một thân thể mỹ nhân thượng trước tầm mắt sắc lang đói khát.

- Bà xã...em rất thơm.....thật muốn ăn em

- Đứng...em phải đưa con đến trường....còn phải đến cửa hàng....

- Ha ha ha bạn tốt của em vừa đưa tụi nhỏ đi rồi.

Tiểu Mặc thầm cảm ơn cô bạn Kì Băng của mình, đến phút cuối vẫn bị đồng minh quay lưng....số cô rơi vào trạng thái nào rồi....

- Mặc Mặc....

Nói là làm, anh cầu trời còn không được, cứ nhiên tiến được hai cục nợ. Giờ anh xem cô lấy gì mà làm lý do....

Môi lưỡi hòa quyện, dây dưa tới lui....thật kích tình quá. Tiểu Mặc nhà này cũng hay ho gì, miệng thì chối với biện minh, thân thì tùy cơ giao hợp.

Cô ôm lấy cổ anh dùng lưỡi mình quấn chặt lưỡi anh, dự niệm là thức con người ta không tài nào kiềm chế hoặc điều khiển được. Tùy cơ ứng biến thôi....có trách thì trách bước đầu quá kích thích đi...kéo theo ai kia cũng kết hợp với Hàn sư huynh luôn.

Anh trút bỏ y phục nhanh như chớp, anh sắp phát điên lên vì bà xã nhà anh cứ như bị tiểu yêu tinh nhập vậy, quyến rũ chết được.

- Bà xã....hôm nay em khổ rồi....

- A...a...ưm...Nhuận....ưm...nhẹ...nhẹ chút...á....á....

- Anh....không nhịn được nữa.....bà xã...xin lỗi em

- Ừm...

Tay anh giữ lấy eo cô thúc từng cơn cuồng nhiệt vào người con gái anh yêu.....tiếng rên rỉ của cô làm anh không thể nào ngừng lại được....

Anh cúi người bắt lấy cái miệng rên từng tiếng yêu nghiệt của cô, đau đớn qua mau, cô dùng hết sức cắn mút môi lưỡi anh. (viết mà run tay luôn má ơi ><)="”>

Cô cảm thấy thân thể nóng rực không yên, hai tay rời vị trí nắm giữ vai anh kéo dần xuống lồng ngực rắn chắc của anh tùy ý sờ loạn.

Môi cô chủ động phả từng luồng khí mang điện tích cao lên từng nếp da thịt anh, cái lưỡi hồng hào lướt qua cổ anh, hơi thở phả qua vành tai anh ” Nhuận ca....anh nhịn cũng khổ cực quá nhỉ ?”

- Em không biết mình là gì đâu.

- Ừm....sợ à? Sợ em bức anh à?

- Giải lắm!

Anh vuốt cặp đùi trắng mịn của cô gác lên vai mình, cô hoảng lên liền xin tha, ít khi anh chọn tư thế này vì sẽ làm cô rất đau nha....

- Nhuận ca....ông xã....chồng yêu à.....em là em biết sai rồi

- Biết sai thì sao nào?

- Tối nhé, tối em cho anh...giờ em bận thật đấy....

-.....

Cô phải giao bản vẽ để kịp buổi ra mắt tháng sau, cứ dây dưa thế này khi nào rồi đi được....

Hai tay choàng lấy cổ anh, dang đôi môi hồng và chiếc lưỡi đình hương cho đại sắc lang anh đây chỉ mong anh cho mình đường lui.

Anh liếm mút cống phẩm vừa được dâng lên, lại chuyển môi đến đôi gò bồng trắng xinh, đôi nhũ hoa đã căng cứng từ lâu đang phập phồng vì nhịp thở của ai kia.

Không thưởng thức thật uống phí cơ hội lần này a.....Anh mút lấy một bên, tay không ngừng nâng niu bên còn lại.....

- Ummm.....đừng.....đau em....

- Đau?

- Phải....đau a....anh cứ cắn là thế nào?

- Em rất ngon.....một miếng cũng không muốn bỏ....

- Á.....nhẹ...nhẹ chút....

Anh vừa ngậm đôi nhũ hoa, ra sức cắn mút khiến cô rên đến tội nghiệp.....thật không muốn buông...bà xã anh hết sức quyến rũ a....

- Tha cho em....

- Cảm ơn ông xã....tối em đền bù anh thật xứng đáng....chụp

Cuộc đời em....chỉ nói điều này một lần duy nhất.....

Hôm nay Lâm Tiểu Mặc được vinh danh cùng bộ sưu tập mới, đầu chỉ nhận được giải thưởng Bộ sưu tập được quan tâm nhiều nhất nhưng đó cũng xem như đánh dấu bước đường thành công cho sau này.

Sau bữa tối vui vẻ cùng gia đình, Tiểu Mặc cùng ông xã quần lấy nhau.....

Bầu trời đen lấp lánh bởi những ngôi sao, mặt hồ lấp lánh ánh sáng huyền ảo. Giữa hồ bơi hai thân ảnh quần lấy nhau, hình ảnh như đôi chim uyên ương không thể tách rời.

Hai tay Tiểu Mặc ôm lấy cổ Hàn Nhuận, một tay anh vòng qua cái eo nhỏ nhắn đầy gợi cảm, một tay giữ chặt gáy cô. Hai người cựa như thể mà quần vào nhau, trên người không một lớp vải nào cản trở.Sau một cuộc đảo chính môi lưỡi, cô buông anh ra cúi mặt thở gấp.

- Ngày mai chúng ta phải đi Úc.....em thật sẽ nhớ ngôi biệt thự này.

- Thôi thì không cần phải đi nữa.

Anh vén lọn tóc ướt dính bên má cô, cô nâng án mắt dịu dàng nhìn anh. Dù đã gọi hai tiếng “ông xã” rất lâu rồi nhưng cô gái này có cảm giác chỉ vừa là của anh hôm qua.

Kì Băng sắp sinh, cô bạn thân này muốn dọn đến Úc, nơi bờ biển xanh yên ả những chiều hoàng hôn.

Gia đình Dương Thạc cùng đại gia đình sát thủ của Hàn Nhuận sẽ ở cùng nhau trong cùng một mái nhà.

Tiểu Mặc thật rất vui....nhưng ở đây....ngay tại đất Mỹ phồn vinh và ngôi biệt thự cổ kính này đã minh chứng cho tình yêu tuyệt đẹp của cô cùng Hàn sư huynh....cô thật rất sợ mình sẽ bỏ lại những kí ức vốn đẹp nhất trong đời mình.

Cô nép vào ngực anh, trải qua bao ngày tháng vui buồn lẫn lộn.....cô vẫn luôn được tựa vào anh thế này. Anh là cuộc sống của cô, từ ngày còn là quả bóng nhỏ nơi tổ chức cho đến vinh danh trên thảm đỏ....anh vẫn dõi theo cô từng chút...từng chút mãi không rời xa....

- Nhuận ca!

- Hử?

- Anh nghe em nói một chút được không?

- Sao thế? Em có chỗ không khỏe? Bà xã, nói anh nghe.

Cô đối mặt với anh, để anh nhìn thấy tận sâu trong đôi mắt cô.....cô hoàn toàn dùng điều chân thành nhất để nói anh nghe.

- Từ nhỏ, anh luôn bên cạnh bảo vệ em. Dù cho em bao lần hắt hủi anh vẫn không ngừng bảo vệ em. Từ ngày cùng anh ở một chỗ, cảm nhận sự quan tâm của anh, em biết mình không thể sống thiếu anh. Hai tiếng ” ông xã ” em nói ra mà tim đập liên hồi....vì em biết...em không nằm mơ....từ thời khắc đó...anh sẽ bên cạnh em....mãi không rời đi.

-.....

- Hai năm không thấy bóng anh, em vẫn sống rất tốt. Chỉ là...mỗi tối đứng ngoài phòng con...nghe con nói chuyện với anh....em thật không tài nào khống chế bản thân mình thôi nghĩ đến anh. Mỗi bước đường thành công của em....đều thiếu đi sự cổ vũ của anh....người con trai vốn vẫn tồn tại và hiện hữu trong cuộc sống của em....

- Mạc Mạc.....

Cô nâng đôi tay đầy tính nghệ thuật của mình áp vào hai bên khuôn mặt anh, chậm rãi thu dần khoảng cách giữa hai người....

- Hàn Nhuận, anh phải nhớ, Lâm Tiểu Mạc đời này chỉ nói một lần....và anh phải luôn nhớ lấy điều này trong tim mình. Em yêu anh.

Không khỏi ngạc nhiên trước lời nói vừa thốt ra của cô....cô chưa bao giờ nói yêu anh....nhưng.

Cô không cho anh thời gian suy ngẫm mà trực tiếp giữ lấy môi anh, khi chiếc lưỡi đình hương cuốn lấy lưỡi anh....cô thậm biết....cô không thể tách rời người đàn ông này....một bước cũng không....

Mãi vẫn không câu trả lời.....thì giờ đây người con gái ấy muốn nói anh nghe.....tình yêu vốn dĩ phức tạp khó đoán....

Nhưng khi xác định được....ba chữ Em yêu anh.....kì diệu và thiêng liêng biết bao....

Hoàn chính văn

40. Chương 44 - Đại Kết Cục >> Huynh Muội Lại Đến Bên Nhau

Khí trời nước Úc thật làm lòng người thanh thản hẳn. Mặc dù thời gian không ngừng trôi đi nhưng ai nấy trong ngôi biệt thự bên cạnh bãi biển vẫn không ngừng tài sắc hòa làm một, tâm tình hoàn hảo.

Chu Kỳ Băng và Dương Thạc có cô con gái lớn - Dương Uyển Như, một năm sau liền lập chiến công khi hạ sinh cậu con trai kháu khỉnh - Dương Thoại Hy

Cô nhóc Uyển Như từ nhỏ vẫn luôn ít nói không tinh nghịch như anh chị cùng nhà. Con bé càng lớn càng đáng yêu, phải, con bé không đẹp, càng không phải mỹ nhân. Chỉ là có nước da trắng, dáng người khá thon, chỉ tội ít nói. Người người gặp liền chết đứng chỉ vì nụ cười tỏa nắng của con bé, nụ cười ngây thơ và có phần tinh nghịch. Ánh long lanh như đọng sương sớm làm người khác không thể chối từ một lời.

Dương Thoại Hy chỉ thua chị mình 1t, thằng bé vốn đã thừa kế vẽ đẹp từ mẹ, lại thêm phần điển trai từ papa Dương Thạc nên có phần lấn át chị hai. Thằng bé chỉ giỏi cái thói trắng hoa giống thân sinh.

Bạch Thủy và Dương Phong tuy chỉ có một cậu con trai - Dương Triết nhưng không hề bất mãn, vì đứa nhỏ này thân giống Dương Phong tính tình trầm ổn, nhã nhặn, tác phong đích thực khiến nữ nhi điên đảo, nhưng sau ánh hào quang thì có phần ngạo ngược.

Jenny và Diệp Phi cố theo sau với nàng công chúa nhỏ - Diệp Nhan Lạc, con bé lại nét phương Tây lại hoạt bát, hiếu động nên rất được ông bà hai bên cùng anh chị lớn nhỏ cưng chiều.

Lâm Tiểu Mạc và Hàn Nhuận thì có đôi long phụng làm niềm kiêu hãnh, anh trai - Hàn Lâm, em gái - Hàn Mạc Kỳ.

Hàn Lâm là bản sao của dady lúc trẻ, trầm ổn, ít nói, lại rất siêng năng.

Hàn Mạc Kỳ vẫn giữ lấy bản tính từ nhỏ, hiếu động cộng phần ương bướng của mamy liền làm chị lớn trong gia trang.

Xếp theo độ tuổi:

Dương Triết lớn nhất

Theo sau là anh em Hàn Lâm và Hàn Mạc Kỳ, chỉ dưới 1t

Tiếp đến Dương Uyển Như nhỏ hơn 3t với anh chị họ Hàn

Cuối là em út Dương Thoại Hy và Diệp Nhan Lạc đi sau chị Uyển Như 1t

Bọn trẻ không học ở trường mà học tại biệt thự, phòng học rộng lớn, sách xếp đầy một gian bên cạnh - thư viện. Thầy cô đều được mời từ các trường danh tiếng, cuối tuần sẽ luôn có một buổi học ngoại khóa.

Mỗi chiều cả bọn đều kéo ra bờ biển chơi đùa, vì thế nên được nhiều người chú ý đến, cách vài ba hôm lại một đứa trong nhóm được tặng quà.

Năm nay anh em Hàn Lâm và Hàn Mạc Kỳ phải thi vào đại học nên sau giờ học ở lớp chúng nó lại chú tâm vào bài ở một xó nào đó.

Nắng chiều nhẹ nhàng, gió từ ngoài khơi từng đợt thổi vào bờ, Hàn Mạc Kỳ ngồi học bài cạnh hồ bơi. Bên phải một chồng sách tham khảo, bên trái đồ ăn thức uống đầy ra bàn. Con bé dán mắt vào quyển sách dày cộm mà thời dãi, bật ra sau tựa vào ghế mây úp quyển sách lên mặt.

Nó muốn theo mẹ học thiết kế, nhưng nó thấy môn ấy hơi nhàm và có phần rối rắm việc giới truyền thông và báo chí liên tục đưa tin. Nên nó quyết rẽ hướng cùng chủ ý, quyết thi vào kiến trúc, nó thích những tòa lâu đài cổ, thích những công trình hoành tráng.

Chỉ khổ nhìn mấy mô hình đủ góc độ làm nó ngán ngẫm.....

- Mất mặt thật đấy!

Nghe ra là tiếng vị hôn phu trời đánh của nó, ai đời vừa dọn đến ở liền bị tên ấy nhìn trúng, ông nội lại là bạn già của Dương sư ông....liền đem nó đặt vào tay Dương Triết.

Mấy khi thấy hần nho nhã nhưng chỉ toàn giả tạo, thực chất hần là tên biến thái.

Mỗi lần gặp nó anh chỉ biết nhắc qua lại một câu “Trước sau cũng phải gả cho anh”. Đời nào nó để yên, hành hạ tên kia suốt mà vẫn không khá hơn được.....

- Vui đầu vào cả đồng sách này cùng không khá hơn đầu em gái.

- Cút xa một chút, lão nương không muốn động thủ với nhà người.

- Cũng phải! Sao có thể đánh chồng sắp cưới được phải không?

- Biến!

- Được được, đừng giận, không thì chữ chạy loạn lên đấy.

Lúc anh rời đi anh còn ghé sát tai nó thủ thỉ ” Học nhiều nhứt đầu lăm a! Chi bằng gả cho anh, anh chắc có thể một tay nuôi vợ mình”. Nó tức điên đầu đứng phắt dậy chỉ thẳng cái tên đang thông thả rãi bước cười ha hả kia.

- Dương Triết.....ta đây mà thêm gả cho nhà người....hứ ta có mà thần kinh rồi....đồ điên!

Con bé Diệp Nhan Lạc và nhóc Dương Thoại Hy thấy đại sư tỷ nổi cơn thịnh nộ liền chạy đến giải gấp trận núi lửa sắp phun trào. Hai nhóc đây rất nể đại sư tỷ, rất mạnh mẽ, con gái dì Mạc thật đáng khâm phục.

Hai nhóc nhỏ này thường đi thành cặp, mỗi khi nhóc Thoại Hy để ý bóng nữ nào bên khách sạn nhà mình hay nữ du khách xinh đẹp liền nhờ cô bạn Nhan Lạc xin thông tin liên lạc.Nhan Lạc cũng biết thời mà lợi dụng lại, mỗi phi vụ phải trả thù lao bằng một bữa ăn hoành tráng.

Từ ngày đại sư tỷ Mạc Kỳ quyết không theo anh họ đẹp trai, tụi nhỏ một lần hai phe, một bên ngăn trận lôi đình xong thì đồ ngọt tăng bốc anh lớn.Bên kia anh lớn phải trả thù lao cho hai tiểu quý.

“Kì Kì tỷ, anh lớn nói cũng đúng nha! Dương sư ông và ông nội tỷ đã hạ chỉ anh lớn nào có làm sai, anh ấy cũng đang lo lắng tỷ học quá nhiều.” Nhan Lạc luôn lấy nhu chế cương, nó lấy chuyện đã rồi mà khuyên thì sư tỷ sẽ chẳng thể kháng, cũng không lấy sang mắng nó.

Nhóc Thoại Hy thấy tình hình cũng nguôi đi một chút liền lên tiếng ” Hay thế này, tụi em sẽ đá anh lớn cách chị xa một chút, sẽ không để chị nhìn thấy hay nghe thấy anh lớn”

- Hai đứa không phải làm vậy, chị cũng muốn gả cho anh ấy, chỉ có điều....hắn rất quá đáng!

Hai đứa đã làm tốt nhiệm vụ, cũng biết sư tỷ đã chịu theo anh lớn liền mừng hết chỗ chê, Nhan Lạc lên tiếng rồi cùng anh bạn thân kéo nhau vào nhà ” Tỷ yên tâm giờ tụi em đi xử anh lớn giúp tỷ ”

” Cái...cái gì? Thật? ” Ngồi uống rượu bên quầy bar Dương Triết như mất nửa mạng, không tin con nhóc ương bướng kia chịu theo mình. Nghe hai tiểu quỷ thông báo anh cũng nửa tin nửa ngờ.

Nhan Lạc tay cầm trái bowling vừa chơi vừa đánh chính, bên kia Thoại Hy đang phóng phi tiêu cũng vọng lại xác thực.

Dương Triết mừng như điên liền cho hai tiểu quỷ một “suất” đề nghị, chỉ cần ra yêu cầu anh lớn đây đều thực hiện.

Dẫu sao anh đây cũng sắp rước được con báo con về nhà...

Bên ngoài bờ biển lồng gió, trên bãi cát trắng dưới thân cây dừa cao ngất một thanh niên tuấn tú, trầm ổn đang tựa mình vào góc cây học bài.Gần đó một vài cô gái vụng trộm ngắm nhan sắc cậu thanh niên kia.

Chàng đây là anh hai Hàn Lâm, ra đây cả buổi biết rằng ngoài kia nữ nhi chen nhau nhìn ngắm mình nhưng nó vô tình đến lạ. Phàm bản thân nó không thích mấy cô gái điệu bộ kiêu cách...

Từ xa tiếng nói quen thuộc vọng đến ba chữ ” Lâm Lâm ca”, nó biết không ai ngoài con bé Dương Uyển Như.

Con bé từ nhỏ vốn ít nói, cả ngày không bám lấy mẹ cũng vậy theo ba. Từ ngày nhà nó dọn đến con bé dần hoạt bát hơn, con bé ngoan hiền lại rất dễ tổn thương nên đâm ra nó có phần chiều con bé hơn cô em hung hăng Mạc Kỳ.

Ấn tượng của nó về con bé là đôi mắt và nụ cười kia, đôi mắt long lanh như ứ nước, khiến tim nó một chút cũng không thể yên mà rung động. Nhìn đôi mắt như tha thiết cầu khẩn, nó sao có thể từ chối con bé điều gì.

Đặc biệt nụ cười tỏa nắng của con bé làm nó có phần an ủi, mỗi khi con bé cười tức bản thân nó cũng bỗng vui lay.

- Lâm Lâm ca! Dì....dì Mạc tìm anh có việc....

- Ừ....mệt không?

- Không ạ! Tìm thấy Lâm ca hẳn sẽ không mệt.

- Vậy sao thở thế kia?

- Hi hi...Đi thôi anh! Dì Mạc nổi giận thì không hay đâu.

Con bé kéo tay nó đứng dậy đi về phía biệt thự, con bé rất ngây thơ, không biết gì mà tình cảm hai bên, chỉ thích sẽ làm.

Bản thân nó cũng không biết có nên thích con bé hay không? Chỉ sợ con bé không hiểu mấy chuyện người lớn lại hiểu lầm ý nó, vậy thì tình cảm anh em cũng chẳng còn.

- Lâm Lâm ca, mẹ em và dì Mạc bảo sau này em sẽ được ở cùng anh, được làm vợ anh.

- Thế Uyển nhi biết thế là thế nào không?

- Biết nha! Như Như và anh sẽ giống ba mẹ sống cùng với nhau, sẽ mãi không rời.

- Nhưng sau này Uyển Nhi sẽ có bạn trai, sẽ thích một ai đó, lúc đó Uyển Nhi sẽ lại muốn sống chung với người đó, muốn làm vợ người đó.

Con bé nói giọng ngây thơ, vào đến cổng lại cất tiếng nói vui vẻ ôm chặt tay nó ” Như Như không thích! Như Như thích anh, anh rất tốt, lại rất đẹp trai. Dì Mạc rất thích Như Như, nên...em muốn cùng anh ở một chỗ, cùng anh kết hôn và sinh con. Tuy Như Như chỉ mới 15t nhưng Như Như biết mình thích ai, Như Như chỉ muốn cùng Lâm Lâm ca.”

Con bé nói như thế, nó thật rất vui. Con bé cũng thích nó, cũng như nó, muốn cùng với đối phương ở chung một chỗ.

Nó xoa đầu con bé rồi rảo bước về phía cửa chính, mamy nó nói nếu sau này gặp người thật không biết quái gì về tình yêu thì hãy giữ người đó ở cạnh mình.

Như mamy và dady nó sớm đã cùng kề vai bên nhau từ nhỏ, huống chi Uyển Như từ nhỏ vẫn bám lấy nó không rời, nó thật muốn tự mình bảo vệ nhóc con này.

41. Đại Kết Cục >> Tình Mãi Còn, Đóa Hoa Nở Bên Bờ Biển

Đại sư tỷ Hàn Mạc Kỳ ngày lo một việc nhưng mang cả một trọng trách lớn lao, tay luôn cầm bút vẽ từng đường tỉ mỉ theo số liệu thống kê.

Cô nương đây là Tổ trưởng ban thiết kế trong công ty kiến trúc Hoa Ý Thần, ngày xem bản vẽ cấp dưới nộp lên, đêm đặt bút vẽ cho công trình lớn. Vẽ với như mamy nghe dễ, chứ kiến trúc sư vẽ lệch một đường coi như tiêu.

Đại tỷ vừa đỗ đại học liền tìm việc làm, nào ngờ công ty quy mô cỡ này tỷ tỷ đây nộp đơn cái “rẹt” là đầu lại vào đây.

Nào ngờ lộ ra bí ẩn sau vài ngày, công ty này cũng thuộc sở hữu của ông chú Diệp Phi. Vậy là chạm mặt thẳng nhóc Thoại Hy bên ban xây dựng và con bé Nhan Lạc cùng phòng.

Nhan Lạc là con một của Diệp gia vốn muốn giữ cho cơ nghiệp cha mình gầy dựng liền theo luôn bước đường đại sư tỷ. Còn nhóc Thoại Hy có phần hứng thú và chút bản lĩnh mới theo ngành kỹ sư xây dựng. Hai đứa này mà tách nhau ra thì thiếu oxi chết hay sao thế không biết?!

Mạc Kỳ làm Tổ trưởng ban thiết kế, con bé họ Diệp đương nhiên bám lẩn thần tượng số một để học hỏi nên kìm chức trợ lý.

Trong công ty có chàng để ý đại tỷ họ Hàn liền sáng tối quan tâm, giờ ăn trưa liền mò đến mời đại tỷ dùng cơm.

Hai tiểu yêu liền quyết tâm bảo vệ nữ nhân của anh lớn nên ngày làm vệ tinh bay chung quanh nhằm đối phó mấy tên nam nhân kia.

Nhìn đồng hồ cũng không còn sớm Mạc Kỳ cầm lấy túi xách và áo khoác, ôm theo mấy bản vẽ được cuộn lại ra khỏi phòng làm việc.

Thoại Hy đứng cạnh bàn Nhan Lạc đợi bạn hiền thu dọn rồi cùng theo sau sư tỷ, hai đứa tay giúp sư tỷ cầm vật này tay lại giúp sư tỷ nâng thứ kia.

Vừa xuống đường liền bị tên hôm nọ chặn lại luyên thuyên cả buổi, đại sư tỷ mệt muốn xỉu mà còn đứng nghe lời tỏ tình chân thành thiệt muốn đá bay tên trước mặt.

Cô nàng đến bên mở cửa xe bảo hai nhóc lên xe trước, nào ngờ tên kia dai hơn đĩa giữ lấy tay Mạc Kỳ bảo cô đồng ý cùng hắn ăn cơm. Chưa kịp định thần thì chàng tiến sĩ nhà cô bắt gặp cảnh tượng trước mắt liền đến giải vây.

- Xin chào tôi đây là chồng Mạc Kỳ, cho hỏi anh đây là đồng nghiệp?

- Hơ hơ...ha ha...tôi chỉ định hỏi tổ trưởng Hàn chút việc....xin phép.

- Không tiền.

Mạc Kỳ liếc nhìn nam nhân quần áo chỉnh tề trước mắt rồi quay vào xe, ai ngờ bị anh kéo lại quăng chìa khóa xe trong tay cô cho nhóc Thoại Hy bảo hai đứa về cẩn thận rồi kéo cô lên chiếc xe cách đó không xa.

Anh đóng cửa xe rồi thắt dây giúp cô nhân tiện tặng ai đó nụ hôn ngọt ngào, từ đầu đến cuối Mạc Kỳ mà nheo nhưng vẫn giữ im lặng, tốt nhất không nên ý kiến.

Anh thấy cô có phần bất ổn liền giảm tốc độ, quay sang bên cạnh ” Em không khỏe? Anh đưa em về nhà trước rồi ăn ở nhà luôn, hôm nay không ra ngoài ăn cũng được.”

Mạc Kỳ vẫn chẳng thèm trả lời anh liền biết ngay cô lại giận hờn gì nữa rồi. Vài năm trở lại cô không còn giận thói bất nết người khác nữa, khi tức điên mới giận vợ, còn thường vẫn hậm hực im lặng.

Anh cười một cái rồi chuyển tâm lái xe, vào về cổng biệt thự thấy xe cô đã đậu bên ngoài liền biết hai nhóc con đã về trước họ. Anh tắt máy Mạc Kỳ không kiên nhẫn mà mở cửa xuống xe, tay bị anh kéo lại nên không rời đi được.

Anh một tay giữ cổ tay trắng mịn của cô, một bên đặt lên gò má hồng hào một nụ hôn ” Sao lại giận? Anh đã làm gì không đúng sao?”

Cô hừ một phát liền lên tiếng khẳng định không thèm nhìn đến anh, anh lo lắng liền nhẹ nhàng hỏi ai đó ” Vậy anh làm gì sai? Anh chọc bà xã giận gì nào? Nói anh nghe.”

” Em đây còn chưa gả cho anh, cười hỏi gì mà tự xưng chồng em. “Bà xã” anh gọi lần nữa em ném anh ra biển cho cá mập ăn”. Quả là sự tỷ giận thật, liền uất ức xả một tràn tức bực từ nãy đến giờ, phiên bản Lâm Tiểu Mạc có khác, không giống thì bỏ tay.

Thấy khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc đỏ bừng vì giận của cô Dương Triết cười thầm, con báo con vẫn rất hung dữ. Anh đẩy ngày đêm tận tình chăm sóc mà vẫn chưa đưa cô về làm bà Dương được.

- Thế anh xin lỗi, đừng giận....daddy của em mà thấy lại đem anh ra dạy dỗ nữa đấy! Xem nào cười cho anh xem, anh không chọc giận em nữa....ngoan cười cho anh xem.

- A Triết! Anh quả thực đáng giận...rất đang giận đấy!

- Phải phải, anh đáng giận, đáng bị mắng....hết thấy anh đây không tốt. Xem nào giận đến tối mặt rồi à! Ngoan cười cái, vào nhà ăn cơm ông nội lại mắng anh đấy! Em phải thương xót anh chứ, lần nào em cũng được mọi người bảo vệ....anh đây là rất thâm....

- Thâm chết anh! Em không thèm nói, vào nhà!

- Tuân lệnh

Hai người tay trong tay đi vào nhà, ở gian phòng rộng lớn, một bàn ăn đầy những món ngon, mọi người quay quần ngồi quanh bàn ăn.

Thấy hai đứa ” oan gia ” dắt tay nhau vào ông nội Dương liền hỏi “cháu dâu có phải tiểu tử này ăn hiếp cháu không?”

Bên kia ông ngoại Lâm lão đại liếc nhìn chàng rể ôn nhuận lên tiếng ” A Triết, con đừng động vào tiểu nữ này, nó đây là bản sao của mẹ vợ con. Giận sẽ khó nuôi nha!”

Ha ha ha ha.....cả gian phòng liền cười lớn khiến đại sư tỷ bị chọc đến đỏ cả mặt, hai má ửng hồng. Thấy vậy Dương Triết vội kéo ai kia ngồi vào bàn.

Trên tầng Hàn Lâm công theo của nợ trên lưng đến bên bàn ăn, con bé Uyển Như lớn bên Lâm ca ca của nó liền ngày càng quậy phá ra mặt. Sáng tối bám lấy anh, thuận thì nắm sau lưng lễ cưới, nên Uyển Như năn nỉ mẹ cho mình dọn sang phòng Lâm ca.

Ai nấy không phải lo cái cặp lớn nhỏ không phân này chỉ khổ A Triết đợi dài cả cổ cũng chưa được lấy cái giấy đang chứng nhận kết hôn.

Còn đôi nhỏ nhất nhà thì vô tư hơn mấy cái người lớn phức tạp này, hai đứa ngày ngày khoác tay nhau làm bạn tốt. Nhìn không ra chúng nào có tình ý với nhau.

Nhưng chàng Thoại Hy cực kì tỉ mỉ trong việc chăm sóc cô nhóc Nhan Lạc, từ ăn uống đến phong thái đều một tay bạn trai đào hoa lo cho.

Sau bữa ăn vui vẻ, bậc lão tiền bối cùng quý phụ huynh ra cạnh hồ bơi “thưởng nguyệt buồn đưa”, mấy nhóc con kéo ra biển chơi vì cạnh biệt thự là khách sạn nhà họ Dương nên buổi tối cả bờ biển trước biệt thự rất sáng, xa xa những ngọn đèn đủ màu kéo thành một dãy.

Hai nhóc con đùa nghịch ngoài bờ biển tha hồ quậy phá trước tiếng sóng êm tai, đôi lúc dữ dội.

Trên chiếc kê dài màu trắng bên ngoài khách sạn, Dương Triết ôm lấy Mạc Kỳ dỗ dành cô nguôi cơn giận để đồng ý cưới anh. Lâm Lâm cũng sắp cưới rồi anh đẩy đến cả giấy còn chưa đăng kí thì đến năm nào mới sinh quý tử.

Anh ôm người Mạc Kỳ để lưng cô tựa vào người mình, tay đùa với mấy ngón tay cô ” Kỳ Kỳ! Mai chúng ta cùng đi đăng kí kết hôn được không?”

Cô liền ngẩng đầu quay lại nhìn anh ” Gấp gì chứ? Em đây chạy cũng không thoát”

- Vậy sao không cưới sớm một chút?
- Sao phải cưới sớm ?
- Anh nhịn hết nổi rồi a! Em nằm cùng anh mỗi tối lại không cho anh động thì khác gì tra tấn.
- Em có nói không cho?
- Vậy tức tối nay được phải không?
- Không biết!
- Anh thương bà xã chết mất!
- Nhưng!
- Gì thế? Không phải chơi anh chứ?
- Không, nhưng sau khi cưới anh không được phiền em lúc làm việc, còn nữa không đi sớm về trễ, không ở cạnh em lúc say rượu, không....
- Được, được....gì cũng được...có em là anh mãn nguyện rồi.
- Dục vọng lần ác tình yêu! Hừ, đàn ông chi mà muốn bỏ quách!
- Không được....anh đây đợi từng ngày mới được cưới em, sao bỏ là bỏ được!

Mạc Kỳ lườm Dương Triết một phát, nam nhân của cô rất hay làm nũng nha, này thì rất giống con nít....nhưng anh rất tốt tốt vô cùng. Hắn không tìm được người thứ hai vậy lấy cô từ nhỏ đến giờ chỉ mong cưới cô.

Sư tỷ liền chộp lấy cổ áo anh, ngang nhiên bắt lấy cái miệng suốt mấy năm trời nài nỉ khổ cực của anh. Bốn cánh môi chạm vào nhau, nhanh chóng dâng tràn xúc cảm, hung hăng muốn lấy đi hơi thở của đối phương. Lưỡi quấn chặt lấy chiếc chưỡi người kia.....

- Nhớ đấy, sư tỷ đây cưới nhà người, liệu mà thương yêu ta....nghe chưa ông xã?
- Bà xã....anh yêu em.

Bên gốc cây phía xa một thân ảnh nhỏ nhắn ôm chặt nam nhân đối diện, môi lưỡi day dưa triền miên....

- Lâm ca, Như Như muốn.....
- Uyển nhi, em muốn gì anh đây đều cho em
- Em muốn anh!
- Được! anh đây sẽ ăn sạch bé con....

- Ha ha ha...nhột...nhột lắm đó....

Hàn Lâm cọ chiếc mũi cao cao vào hõm vai Uyển Như, con bé không nhịn được cười ra tiếng. Từ lúc ở cùng phòng, ngủ cùng giường Hàn Lâm vẫn chưa làm gì quá đáng. Chỉ khi bé con đây lên tiếng anh sẽ làm tốt nhất có thể.

Như vài tháng trước, lúc anh đưa con bé về biệt thự sau khi ăn ở nhà hàng về. Lúc đi qua hồ bơi thấy con nhóc Mạc Kỳ đang day dưa với tên Dương Triết trên chiếc ghế dài bên cạnh hồ bơi. Anh nhanh chóng lấy tay che mắt con bé bên cạnh lại.

Uyển Như cũng thấy đôi chút liên dùng tay tay cố gỡ tay anh ra xem cảnh nóng, con bé thật rất tò mò không biết hôn trong phim và ngoài đời điểm nào khác biệt liên năn nỉ ” Lâm Lâm ca, cho Như như xem chút, cái kia....em chỉ thấy trên ti vi thôi nha! Cho em xem thử, không biết thực tế khác bao xa ?”

Anh liền thấy tim nhảy loạn, con bé phải biết nó đang đứng cạnh một người kiềm nén rất ác. Anh đây thân không động tay động chân chỉ sợ con bé ghét mấy cử chỉ kia.

Ai ngờ nó còn tò mò hỏi anh nhiều lần hôn như thế nào, làm sao hai người lại hôn nhau, anh thật bó tay với cái tính ngây thơ trời cho của nó.

Ma xui quỷ khiến anh buộc miệng hỏi câu ngớ ngẩn ” Thế Uyển nhi muốn thử một chút không?”

Con bé vui vẻ cười tươi như vừa được quà ” Thử! Nhưng....phải thử với ai? Hay anh cùng Như Như được không?”

Con bé có kịp nghe thấy câu trả lời hay chuẩn bị tinh thần gì đâu, đằng này anh bắt ngay cánh môi nhỏ nhắn của cô, không cho bé con một đường lui.

Môi con bé mềm, thơm ngát mùi thiếu nữ tuổi 20. Hơi thở dịu nhẹ mang loài hoa từ nơi đất Pháp trải đầy lòng anh. Lúc lưỡi anh quấn lấy lưỡi con bé, nó ôm chặt anh không rời, dằng biết cách đáp trả anh.

Từ ngày đi đời nộ hôn đầu tiên con bé đâm ra thích hôn anh, mỗi lần anh hôn nó sẽ vui vẻ ngồi vào lòng anh. Mỗi tối ngủ cạnh anh nói sẽ tìm cánh hôn anh nhiều lần rồi ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Qua ngày con bé như phụ thuộc vào anh mà sống, mẹ Kỳ Băng bảo phải để con bé tự lập mới mạnh mẽ chống lại xã hội ngoài kia. Anh cũng cố rồi, nhưng vừa không thấy bóng anh nó đâm ra buồn, không nói chuyện cùng ai có hôm còn tuyệt thực.

Cả nhà liền bó tay chịu thua con bé này, nó thích anh, chỉ mong anh không bỏ rơi nó nó sẽ ngoan ngoãn làm theo lời mọi người nói.

Thế là papa Dương Thạc kiên định bắt anh sang năm phải cưới con bé kéo anh đây ăn sạch lại vứt sang một bên....

- Nay! Anh nghĩ cái gì mà không trả lời em.

- Hả?

- Đáng ghét! Anh không để ý đến em một chút nào.

- Nào có....anh nghĩ hay tối nay thực hành một chút.

- Thực hành? Mà thực hành cái gì?

Con bé tròn xoe hai mắt hỏi anh, anh cười cười liền đưa tay tóm lấy người con bé vác về biệt thự. Bên này đôi uyên ương đang hôn nhau thắm thiết liền nghe tiếng kêu cứu của Uyển Như, Mạc Kỳ đẩy tên háo sắc Dương Triết ra rồi nhìn về phía phát ra tiếng hét.

- Anh hai thật ác! Con bé còn nhỏ đã ăn trước cưới sau....khổ thân tiểu muội...

- Em lo thân mình trước đi....tối nay em cũng không thoát được.....ngoan một chút!

- Hai nhóc kéo anh lớn về phòng đại tỹ mau!

Dạ!!!!!!!

Bãi biển bỗng chốc náo động, sóng dập từng cơn. Tòa biệt thự màu trắng mang vẻ tĩnh lặng và nổi bật lạ thường trong bức tranh riêng một màn đêm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhoc-sat-thu-yeu-anh-nhe>